คำสอนของยาย

ฉบับรวมเล่มและภาพ

มอบเป็นธรรมบรรณาการ

เนื่องในโอกาส

สถาปนา

มหาวิหารผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

คำสอนของยาย

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

รวบรวมโดย
พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก ป.ธ.๙
วัดพระธรรมกาย
ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

คำนำ

มีเรื่องราวเป็นที่ปรากฏมากมาย
ถึงอานุภาพอันน่าอัศจรรย์ของคุณยาย
และหนึ่งในความอัศจรรย์ของท่าน
ก็คือความสามารถในการสร้างคน

คุณยายไม่รู้หนังสือ
ทั้งอ่านไม่ออก และเขียนไม่ได้
แต่ท่านสามารถฝึกฝนอบรมคนได้ทุกชนชั้น
ทุกระดับการศึกษา
ทุกพื้นเพอุปนิสัย
ไม่ว่าศิษย์ของท่านจะเป็นเช่นไร
ท่านก็ส่งเสริมให้พบความสุข ความเจริญได้
ด้วยการนำธรรมะในพระพุทธศาสนา
มาพัฒนาชีวิต ยกระดับจิตใจ

คุณยายพูดน้อย
แต่ทุกถ้อยคำนั้นล้ำค่า
เป็นถ้อยคำแห่งความเมตตา
และเป็นถ้อยคำของผู้ที่รู้จริง
เพราะคุณยายเริ่มต้นด้วยการสอนตนเอง

◎

ฝึกฝนตนเองในทุกสิ่ง
นับจากธรรมปฏิบัติอันละเอียดลึกซึ้ง
ไปจนถึงสิ่งละอันพันละน้อยในชีวิตประจำวัน
ท่านสามารถทำให้ทุกย่างก้าวในชีวิตของท่าน
ดำเนินไปอย่างสอดคล้องต้องกันกับธรรมะ
ไม่ว่าท่านจะทำอะไร
สิ่งนั้นจึงเป็นไปเพื่อมรรคผลนิพพานได้ทั้งสิ้น
และเมื่อฝึกฝน ค้นคว้า จนแจ่มแจ้งแล้ว
เมื่อนั้น ท่านจึงสอน

คำสอนของคุณยาย
จึงสร้างชีวิตที่งดงามให้บังเกิดขึ้นแล้ว
อย่างมากมาย...
นับจาก
พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)
เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย
พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย
พระเถรานุเถระ และคณะพระภิกษุ สามเณรนับพัน
ที่อุทิศชีวิตเพื่อพระพุทธศาสนา
ตลอดจนอุบาสก อุบาสิกา
และสาธุชนจำนวนมหาศาล

◎

ที่กำลังทำหน้าที่กัลยาณมิตรอยู่ทั่วทุกมุมโลก
นี่คือความอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้น
ด้วยอานุภาพของคุณยายโดยแท้

เมื่อครั้งหนึ่งในชีวิต
ได้รับความเมตตา อบรมสั่งสอน
จากคุณยายอย่างใกล้ชิด
ภาพชีวิต และคำสอนของท่าน
จึงเป็นความทรงจำอันงดงาม
ที่ขอน้อมนำมาถ่ายทอดสู่ชนทั้งหลาย
เพื่อประกาศพระคุณของคุณยาย
ผู้เป็นมิ่งขวัญ เป็นยอดกัลยาณมิตร

แม้บัดนี้
ร่างกายของคุณยาย มิอาจยืนหยัดอยู่คู่ฟ้าดินได้
แต่คุณงามความดี และคำสอนของท่าน
จะยั่งยืนค้ำฟ้า... ตราบนิจนิรันดร์

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก ป.ธ.๙

วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

คำนำ ๐๗
ประวัติย่อคุณยายอาจารย์ฯ ๒๗
คำสอนของยาย

หมวด ๑
ตน..... ๔๑
๑ พิจารณาตนเอง ๔๓
๒ พิจารณาด้วยธรรมะ ๔๕

๓ เอาตัวเองให้รอดก่อน ๔๖
๔ พึ่งตนเอง ๔๗
๕ วิธีแก้ทุกข์ ๔๙
๖ สอนตัวเอง ๕๑
๗ มองตัวเอง ๕๕
๘ ทำเพื่อตัวเอง ๕๖
๙ ธรรมะเป็นที่พึ่ง ๕๙
๑๐ รักตัวเอง ๖๐
๑๑ หามงคลใส่ตัว ๖๕
๑๒ แก้ไขตัวเอง ๖๖
๑๓ อาศัยบุญ ๖๗
๑๔ ประโยชน์ตน และผู้อื่น ๖๙
๑๕ สำคัญที่ปัจจุบัน ๗๑

หมวด ๒
ความไม่ประมาท ๗๕
๑๖ เกิดคนเดียว ตายคนเดียว ๗๗
๑๗ ขวนขวายสร้างบุญให้เต็มที่ ๘๓

๑๘ อย่าประมาทในวัย ๘๕
๑๙ แก่แล้วนะ ๘๗
๒๐ เตรียมใจ ๘๘
๒๑ รีบโกย รีบพาย ๘๙
๒๒ เหมือนหุ่นเชิด ๙๐
๒๓ อย่าปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์ ๙๓
๒๔ เวลาไม่คอยใคร ๙๕
๒๕ สมบัติล้ำค่า ๙๖
๒๖ เดี๋ยววัน เดี๋ยวคืน ๙๙
๒๗ รีบเข้าวัด ๑๐๐
๒๘ เตรียมตัว ๑๐๑

หมวด ๓
สันโดษ..... ๑๐๕
๒๙ สันโดษ..... ๑๐๗
๓๐ ไม่อยากเด่น อยากดัง ๑๐๙
๓๑ สั่งสมความดี ๑๑๐
๓๒ ต้องมีความดีเป็นฐาน ๑๑๓
๓๓ ไม่อยากได้สมบัติใคร ๑๑๕

หมวด ๔

คบคน ๑๑๙

๓๔ การคบคน ๑๒๑

๓๕ ดูคนให้เป็น ๑๒๒

๓๖ เอาหมู่คณะ ๑๒๓

๓๗ มนุษยสัมพันธ์ ๑๒๕

๓๘ ไม่เกลียดใคร ๑๒๖

๓๙ แม้รู้ทัน ก็นิ่งเสีย ๑๒๗

๔๐ การรับแขก ๑๒๙

หมวด ๕

ธรรม ๑๓๕

๔๑ ความลับแม้เส้นผมก็ไม่มี ๑๓๗

๔๒ ทำวิชชาได้ ๑๓๘

๔๓ รักธรรมะจริง ๆ ๑๓๙

๔๔ รักธรรมะมากที่สุด จึงได้ดี ๑๔๑

๔๕ ความลับไม่มีในโลก ๑๔๒
๔๖ ละเอียดจริง ๆ ๑๔๓
๔๗ ไม่รู้จริง ๑๔๔
๔๘ ไม่รู้จะบอกว่ามากเท่าไร ๑๔๖
๔๙ รับศึกได้ ๑๔๗
๕๐ เกาะรถให้ดี ๑๔๘
๕๑ ไม่ต้องให้ใครมาโอ๋ ๑๕๒
๕๒ บุกธรรมะอย่างเดียว ๑๕๓
๕๓ อย่างอื่นทิ้งให้หมด ๑๕๗
๕๔ หยุด เท่านั้นคือตัวสำเร็จ ๑๕๘
๕๕ ธรรมะเท่านั้นที่ช่วยเราได้ ๑๖๐
๕๖ สร้างบารมีให้ดี ต้องติดธรรมะ ๑๖๓
๕๗ กำปั้นทุบขี้ดิน ๑๖๔
๕๘ หน้าที่ที่สำคัญที่สุด ๑๖๕
๕๙ ธรรมะเป็นเรื่องสำคัญ ๑๖๘
๖๐ ห่วงธรรมะ ๑๗๑
๖๑ รู้จริง...ไม่อวดใคร ๑๗๒
๖๒ รู้ทันหมด ๑๗๓
๖๓ นิ่งเงียบ...เหมือนแพ้...แต่ชนะ ๑๗๕
๖๔ สมาธิช่วย ๑๗๖
๖๕ ตั้งสติ...ก่อนพูด ๑๗๗

หมวด ๖

บุญ กรรม ๑๘๑

๖๖ จงเป็นใหญ่ด้วยบุญ ๑๘๓

๖๗ น้ำหยดทีละติ๋งยังเต็มตุ่ม ๑๘๖

๖๘ มีบุญ สำเร็จทุกอย่าง ๑๙๑

๖๙ เกิดมาสร้างบารมี ๑๙๒

๗๐ การส่งผลของบุญ ๑๙๓

๗๑ ใจสะอาด จึงได้ใกล้ยาย ๑๙๕

๗๒ นึกถึงบุญได้...ได้บุญมาก ๑๙๖

๗๓ สร้างบุญถึงที่สุด แล้วจะเป็นผู้ชนะ ๑๙๘

๗๔ ตั้งใจมาก ได้บุญมาก ๑๙๙

๗๕ อย่ายอมแพ้ ๒๐๑

๗๖ ใครทำ...ใครได้ ๒๐๒

๗๗ ทำความดีให้สุดชีวิต ๒๐๕

๗๘ เอาบุญมาช่วย ๒๐๖

๗๙ มาเอาบุญ ๒๐๙

๘๐ สำเร็จด้วยบุญ ๒๑๐

๘๑ ดวงบุญ ดวงบาป ๒๑๑
๘๒ แนวหน้า ๒๑๓
๘๓ หาบุญได้ ใช้บุญเป็น ๒๑๔
๘๔ สะสมบุญ ๒๑๕
๘๕ ใจบริสุทธิ์ ๒๑๖
๘๖ แม้ป่วย ก็อยู่ในบุญ ๒๑๘
๘๗ อยู่ในบุญ ๒๑๙
๘๘ กำลังบุญ ๒๒๑
๘๙ ใช้บุญให้เป็น ๒๒๓
๙๐ ยึดบุญเป็นที่พึ่ง ๒๒๔
๙๑ บุญ...ไม่ทำไม่ได้ ๒๒๕
๙๒ เอาทั้งบุญหยาบ บุญละเอียด ๒๒๗
๙๓ ทำอย่างไร ได้อย่างนั้น ๒๒๘
๙๔ แบกบุญ แบกบาป ๒๒๙
๙๕ มองการณ์ไกล ๒๓๐
๙๖ ใคร ๆ ก็อยากคบหา ๒๓๒
๙๗ ทำแต่กรรมดี ๒๓๓
๙๘ บุญ...ทำความสะอาดธรณีสงฆ์ ๒๓๕
๙๙ คนมีบุญมากปกครองคนมีบุญน้อย ๒๓๘
๑๐๐ บุญเก่า บุญใหม่ ๒๔๑
๑๐๑ ช่วยคนอื่นได้ ต้องมีบุญมาก ๒๔๓

๑๐๒ ได้บุญทุกวัน ๒๔๕
๑๐๓ ได้ตามที่ตั้งใจไว้ ๒๔๗
๑๐๔ ทำบุญไม่สูญ ๒๔๘
๑๐๕ เพราะบุญ ๒๕๐
๑๐๖ บุญช่วย ๒๕๑
๑๐๗ อายุน้อยไม่เป็นไร ขอให้บุญเยอะ ๒๕๓
๑๐๘ อายุสั้น อายุยืน ๒๕๕
๑๐๙ สร้างบุญให้มาก ๒๕๖
๑๑๐ เอาไปได้แต่บุญบาป ๒๕๙

หมวด ๗
ประพฤติพรหมจรรย์ ๒๖๓
๑๑๑ การสร้างบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง ๒๖๔
๑๑๒ แสนสบาย ๒๖๗
๑๑๓ บริสุทธิ์มาก ได้บุญมาก ๒๖๘
๑๑๔ ยกใจให้สูง ๒๗๐
๑๑๕ ไม่สวยเลย ๒๗๓
๑๑๖ เห็นชัด ๒๗๔
๑๑๗ ไม่เป็นสาระไม่พูด ๒๗๕

หมวด ๘

อธิษฐาน ๒๗๙

๑๑๘ การอธิษฐานให้ได้บุญมาก ๒๘๑

๑๑๙ ไม่ชอบเลอะ ๆ เทอะ ๆ ๒๘๓

๑๒๐ อธิษฐานล้อมคอก ๒๘๔

๑๒๑ คุณยายอธิษฐาน ๒๘๕

๑๒๒ สอนด้วยความบริสุทธิ์ ๒๘๗

๑๒๓ อธิษฐานบารมี ๒๘๘

๑๒๔ คว้าธงชัย ๒๙๐

๑๒๕ สมบูรณ์ บริบูรณ์ ๒๙๓

๑๒๖ โทษของการฆ่า ๒๙๕

๑๒๗ ชนะมารด้วยความดี ๒๙๖

๑๒๘ แม้บุญเล็กน้อยก็ให้อธิษฐาน ๒๙๙

๑๒๙ ให้เห็นธรรมะใส ๆ ๓๐๐

๑๓๐ บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ๓๐๑

๑๓๑ บริวารสมบัติดี ๆ ๓๐๓

๑๓๒ ทำบุญให้ตลอดรอดฝั่ง ๓๐๕

๑๓๓ ตามยายไปได้ ๓๐๖

๑๓๔ คำอธิษฐานของยาย ๓๐๗
๑๓๕ เหนี่ยวพระนิพพานไว้ ๓๐๙

หมวด ๙
อดทน สู้ ทำจริง ๓๑๓
๑๓๖ ทั้งอด ทั้งทน ๓๑๕
๑๓๗ อดทน และปรับปรุง ๓๑๗
๑๓๘ จริงตัวเดียว ๓๑๙
๑๓๙ เราเป็นอย่างไร บริวารเป็นอย่างนั้น ๓๒๑
๑๔๐ เกิดเป็นคนต้องสู้ ๓๒๒
๑๔๑ สู้ถึงที่สุด ๓๒๓
๑๔๒ อย่าย่อท้อ ๓๒๖
๑๔๓ ไม่ยอมแพ้ ๓๒๗
๑๔๔ ทำอะไร...ทำจริง ๓๒๘
๑๔๕ รู้เท่าทัน...ไม่โกรธตอบ ๓๓๑
๑๔๖ ชนะด้วยบุญ ๓๓๓
๑๔๗ ชาติสุดท้าย ๓๓๔
๑๔๘ อีกชาติเดียว ๓๓๗
๑๔๙ ตามให้ทัน ๓๓๙

๑๕๐ สู้...เงียบ ๓๔๒
๑๕๑ ต่อสู้ และอดทน ๓๔๓
๑๕๒ ไม่ออกฤทธิ์ ๓๔๕

หมวด ๑๐
อ่อนน้อม..... ๓๔๙
๑๕๓ อย่าเผลอสติ ๓๕๑
๑๕๔ อ่อนน้อมเสมอ ๓๕๓
๑๕๕ ยอม...เพื่อให้ทุกคนได้บุญ ๓๕๔
๑๕๖ จะลำบากแค่ไหนก็ยอม ๓๕๖
๑๕๗ ลดทิฐิ ๓๕๗
๑๕๘ ความไว้วางใจ ๓๖๓

หมวด ๑๑
ความสะอาด ๓๖๗
๑๕๙ รักความสะอาด ๓๖๙
๑๖๐ มนุษย์และเทวดาสรรเสริญ ๓๗๐

หมวด ๑๒

ระเบียบวินัย ๓๗๕

๑๖๑ รักษาระเบียบวินัย ๓๗๖

๑๖๒ เคารพกฎระเบียบวินัย ๓๗๘

๑๖๓ ไม่ผิดระเบียบวินัย ๓๘๐

หมวด ๑๓

การใช้สมบัติ ๓๘๕

๑๖๔ สมบัติไม่วิบัติ ๓๘๗

๑๖๕ ใช้ของให้เป็น ๓๘๙

๑๖๖ คุณค่าของเงิน ๓๙๑

๑๖๗ อย่าให้รั่วไหล ๓๙๓

๑๖๘ ต้องตามดูแลรักษา ๓๙๗

๑๖๙ จน...หมดตัว ๓๙๘

หมวด ๑๔

ปกิณกะ ๔๐๕

๑๗๐ แหล่งบุญกุศล ๔๐๗

๑๗๑ เอาชีวิตเข้าแลก ๔๐๘

๑๗๒ อย่าคิดนำ ๔๐๙

๑๗๓ ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด ๔๑๑

๑๗๔ จะชวนคนไปสวรรค์ ก็ต้องเชิญมาวัด ๔๑๓

๑๗๕ ปักรากแก้ว ๔๑๕

๑๗๖ วางแผนชีวิต ๔๑๖

๑๗๗ จากบ้าน ๔๑๘

๑๗๘ คิดแต่จะเอาบุญ ๔๒๑

๑๗๙ เรื่องไม่ดี ยายไม่เคยคิด ๔๒๓

๑๘๐ แบบพิมพ์ที่ดี ๔๒๕

๑๘๑ สิ่งที่ไม่ดี ให้พยายามเลิกทำ ๔๒๖

๑๘๒ พูดดี ๆ อย่าไปด่าไปว่าเขา ๔๒๗

๑๘๓ ความอยาก ทำให้ทุกข์ ๔๓๑

๑๘๔ รักษาใจไว้ดีกว่า ๔๓๔

๑๘๕ คิดได้บ้างไหม ๔๓๕
๑๘๖ อย่าดูถูก ๔๓๙
๑๘๗ พอดี พอดี ๔๔๐
๑๘๘ มนุษย์ประเสริฐสุด ๔๔๑
ประวัติย่อผู้รวบรวม ๔๔๖
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น ๔๔๙
ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ ๔๕๗
รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา ๔๖๓

หากไม่มีคุณยาย
ก็ไม่มีหลวงพ่อ
ไม่มีวัดพระธรรมกาย
ไม่มีพวกเราที่สร้างความดี
อย่างมีความสุข
จนทุกวันนี้

พระราชภาวนาวิสุทธิ์
(หลวงพ่อธัมมชโย)

ประวัติย่อ

◎

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ชาติภูมิ :

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (ตรงกับวันที่ ๒๐ มกราคม) พุทธศักราช ๒๔๕๒ ในครอบครัวชาวนา ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวน ๙ คน ของพ่อพลอย และแม่พัน ขนนกยูง

ชีวิตในวัยเด็ก :

คุณยายเป็นคนอดทน และขยันขันแข็งมาก ทั้งช่วย พ่อแม่ดูแลงานบ้าน และเป็นเรี่ยวแรงหลักในการทำนา

จากบ้าน :

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจออกจากบ้านเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาช่องทาง

ไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะต้องการตามไปขอขมาพ่อที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้พ้นจากสิ่งที่พ่อเคยแช่งไว้ตั้งแต่คุณยายยังเป็นเด็กว่า ให้หูหนวก ๕๐๐ ชาติ

พบครูคนแรก :

คุณยายได้พบและฝึกสมาธิกับคุณยายทองสุก สำแดงปั้น ซึ่งเป็นครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนได้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วอาศัยวิชชาธรรมกายตามหาพ่อ ได้ขอขมาพ่อดังที่ตั้งใจ และช่วยพ่อให้ขึ้นจากนรกได้

พบหลวงพ่อวัดปากน้ำ :

ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายอายุ ๒๙ ปี คุณยายทองสุกพาคุณยายไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เมื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำพบคุณยายครั้งแรก ท่านก็รับคุณยายเป็นศิษย์และให้เข้าไปศึกษาวิชชาธรรมกายชั้นสูงในโรงงานทำวิชชาทันที

ศึกษาวิชชาธรรมกาย :

ด้วยความวิริยะอุตสาหะ และความเป็นคนทำอะไรทำจริงของคุณยาย ทำให้ท่านศึกษาวิชชาธรรมกายได้อย่างรวดเร็วและเชี่ยวชาญยิ่ง จนได้รับความไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชชา และได้รับคำชมจากหลวงพ่อวัดปากน้ำว่า "ลูกจันทร์นี้ หนึ่งไม่มีสอง"

สานต่อปณิธาน :

ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่วัดปากน้ำ คุณยายทำวิชชาอยู่ในโรงงานทำวิชชากับหลวงพ่อวัดปากน้ำมาตลอด จนกระทั่งเมื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำใกล้จะมรณภาพ ท่านได้มีคำสั่งสุดท้ายให้ศิษย์ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกายของพระพุทธองค์ไปให้ทั่วโลก คุณยายจึงตั้งใจอบรมสั่งสอนธรรมปฏิบัติวิชชาธรรมกายแก่ศิษยานุศิษย์อย่างเต็มที่ตลอดมาด้วยความเคารพในคำสั่งของครูบาอาจารย์

พบศิษย์เอก :

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๖ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นจบการศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มาฝึกธรรมปฏิบัติกับคุณยายอย่างต่อเนื่อง ท่านเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงและรักการปฏิบัติธรรมมาก ทั้งยังมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีเยี่ยม คุณยายจึงถ่ายทอดวิชชาธรรมกายที่ศึกษามาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำให้แก่ท่านอย่างเต็มที่

เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน และได้รับความสุขจากการปฏิบัติธรรม ท่านก็ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รับความสุขอย่างนั้นบ้าง จึงไปชักชวนเพื่อน ๆ นิสิตทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้อง

ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายเพิ่มจำนวนมากขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คุณยายและเหล่าศิษยานุศิษย์ได้รวบรวมปัจจัยสร้าง "บ้านธรรมประสิทธิ์" ซึ่งเป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ในบริเวณวัดปากน้ำ มีเนื้อที่มากขึ้นกว่าบ้านหลังเดิม เพื่อรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมที่เพิ่มขึ้น

สร้างวัดพระธรรมกาย :

ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เมื่อคุณยายอายุ ๖๑ ปี หลังจากที่หลวงพ่อธัมมชโยบวชแล้ว มีคนมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมได้ทั้งหมด คุณยายจึงได้รวบรวม

คณะศิษย์มาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ให้ชื่อว่า "ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม" ซึ่งในภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น "วัดพระธรรมกาย"

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เมื่อการสร้างกุฏิที่พัก และศาลาปฏิบัติธรรมสำเร็จไปเป็นส่วนมากแล้ว คุณยายได้พาคณะศิษย์ย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย

ท่านทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังสติปัญญาในการสร้างวัดเป็นอย่างมาก เป็นทั้งที่ปรึกษา และเป็นศูนย์รวมใจให้แก่หมู่คณะยุคบุกเบิก ให้ทำงานสร้างบารมีร่วมกันอย่างมีความสุข

นอกจากนี้คุณยายยังวางกฎระเบียบ และแนวปฏิบัติต่าง ๆ ภายในวัดอย่างรัดกุมตั้งแต่ต้น ทั้งยังคอยช่วยดูแลเรื่องความเป็นอยู่ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานทุกอย่าง

ในงานละเอียด คุณยายยังต้องนั่งสมาธิช่วยแก้ไขทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ กลั่นแก้สิ่งที่ไม่ดีให้หมดไปจากหมู่คณะ และนั่งสมาธิตามสมบัติมาเพื่อใช้สร้างวัด นับเป็นภาระหน้าที่ที่หนักมาก จนคุณยายล้มป่วยอย่างหนัก แต่ด้วย

ปณิธานอันแน่วแน่ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายตามคำสั่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ทุกคนก็ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างวัดจนสำเร็จในราวปี พ.ศ. ๒๕๒๖

สร้างแม่พิมพ์ที่ดี :

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตั้งแต่ยังอยู่วัดปากน้ำจนได้ มาสร้างวัดพระธรรมกาย คุณยายได้ปลูกฝังหมู่คณะยุคบุกเบิกสร้างวัด ให้รักบุญ รักการสร้างความดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รักการปฏิบัติธรรม และหมั่นฝึกฝนตนเองให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน อันเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง และจะยังประโยชน์แก่ชาวโลกได้ในภายภาคหน้า

นอกจากนั้น คุณยายยังเมตตาอบรมสั่งสอนศิษย์ทุกคนให้รู้จักการครองตน อยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีอย่างมั่นคง มีความสุข และบริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป อีกทั้งยังได้ให้คำแนะนำในงานหยาบต่าง ๆ ด้วย เช่น สอนการดูแลความสะอาดเสนาสนะ การใช้สมบัติพระศาสนาให้คุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด เป็นต้น

นับเป็นการสร้างแม่พิมพ์ที่ดีไว้เป็นแบบอย่างในพระพุทธศาสนา เพราะคณะผู้บุกเบิกสร้างวัดในยุคนั้น ต่างทยอยบวชอุทิศชีวิตเป็นพระภิกษุ และให้การอบรมสร้างทายาททางธรรมที่สมบูรณ์แบบ เพื่อเผยแผ่ธรรมะขององค์สมเด็จ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อเนื่องมาอย่างไม่ขาดสาย จนถึงปัจจุบัน

ขยายพื้นที่สร้างวัด :

ภารกิจสำคัญที่หลวงพ่อธัมมชโย คุณยาย และหมู่คณะรุ่นบุกเบิกได้ทำตลอดมาตั้งแต่แรกเริ่มควบคู่กับการสร้างวัด คือ การอบรมสั่งสอนปลูกฝังศีลธรรม ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป

เมื่ออบรมปลูกฝังศีลธรรมมากเข้า ผู้เข้าอบรมต่างเห็นคุณค่าของธรรมะด้วยตนเอง จึงชักชวนญาติมิตรมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ไม่เพียงพอที่จะ

รองรับ จึงต้องขยายพื้นที่สร้างวัดออกมาอีก ๒,๐๐๐ ไร่ และยังได้สร้างปูชนียสถานที่สำคัญ คือ มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพื่อเป็นศูนย์รวมใจและเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนมากที่หลั่งไหลมาอย่างไม่ขาดสาย

ปัจจุบัน วัดพระธรรมกายปรากฏเด่น สง่างามบนผืนแผ่นดินนี้ เป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ และยังเป็นศูนย์รวมการปฏิบัติธรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาสำหรับชาวพุทธทั่วโลกอีกด้วย

ทั้งนี้ด้วยการนำของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) และด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคณะพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้ใจบุญทุกท่าน โดยมีบุคคลสำคัญยิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระธรรมกาย คือ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

◎ ตน ◎

คุณยาย ณ บริเวณบ้านธรรมประสิทธิ์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

พิจารณาตนเอง

ก่อนนอน ให้พิจารณาธรรมะให้ละเอียดก่อนแล้วค่อยนอน

เริ่มต้นจากดูการกระทำของตัวเราเองทุกอย่างตั้งแต่เช้าจรดเย็น เริ่มตั้งแต่ตื่นนอน กินข้าว ทำงาน นั่งธรรมะ รักษาศีล ทำทาน

ดูว่าเราทำบุญมากน้อยแค่ไหน ทำกรรมอะไรไว้บ้าง แล้วตั้งใจให้ดี

เวรกรรมต่าง ๆ พยายามละเสีย อย่าให้ติดตัวเราไป แม้ชั่วคืนเดียวก็ตาม

พิจารณาละไปเรื่อย ๆ ละเวร ละกรรม ละความชั่วทุกชนิด ละความบกพร่องในการประพฤติปฏิบัติธรรม

ให้พิจารณาแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น ละความชั่วให้หมด แล้วคิดปรับปรุง ทำแต่ความดีตลอดไป ทำอย่างนี้ทุก ๆ วัน

เพราะชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ต้องเอาแต่บุญล้วน ๆ

๓๑ สิงหาคม ๒๕๑๙

คุณยาย ณ บริเวณบ้านธรรมประสิทธิ์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๒

๒

พิจารณาด้วยธรรมะ

เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับตัวเรา ต้องเอาธรรมขึ้นมาพิจารณาเสมอว่า เป็นอย่างไร

อย่าให้เราหลงเพลิดเพลินไปตามกิเลส เดี๋ยวเราจะเป็นเหยื่อของกิเลสเปล่า ๆ

ต้องพยายามตรึกอยู่ในธรรมะตลอดเวลา เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น ปัญญาที่เกิดจากการนั่งธรรมะจะช่วยให้เรารู้ในสิ่งที่ถูกต้องมากที่สุด

วันหนึ่ง ๆ ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เดี๋ยววันเดี๋ยวคืน เดี๋ยวก็อาทิตย์ เดี๋ยวเดือนเดี๋ยวปี ลองพิจารณาดูเถิดว่าเวลาล่วงไป ๆ เราทำอะไรบ้าง

เราต้องพิจารณาอยู่เสมอว่า เราดำเนินชีวิตตามจุดมุ่งหมายของเราหรือเปล่า ?

เราควรทำสิ่งใดบ้าง ? ควรเว้นสิ่งใดบ้าง ?

การกระทำครั้งนี้ เหมาะสมกับตัวเราและฐานะเราแล้วหรือ ?

ต้องพิจารณาอยู่เสมอ อย่าได้หลงตัวเอง

ไม่ได้บันทึกวันที่

๓

เอาตัวเองให้รอดก่อน

ตัวเราก็เหมือนลูกไก่

ยังไม่สามารถพ้นปากเหยี่ยวปากกาไปได้หรอก

พยายามเอาตัวเองให้รอดก่อน

แล้วจึงคิดไปชักชวนคนอื่น และเป็นห่วงคนอื่น

ยายออกจากบ้านมา ไม่เคยคิดถึงบ้านเลย

ไม่เคยกลับบ้านเลย จะกลับก็เมื่อแม่ตาย ไปเผาแม่

พอกลับถึงบ้าน

สมบัติของยาย ยายก็แบ่งให้คนอื่นเขาหมด

ที่นา ๑๕ ไร่ให้น้องสาว เพราะเขาดูแลแม่

ที่นา ๒๐ ไร่ให้พระน้องชาย ท่านจะได้ไม่ลำบาก

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๒๔

๔

พึ่งตนเอง

คุณยายปรารภกับตัวเองว่า

หมดทั้งโลกทั้งธรรม

จะหวังพึ่งคนอื่นไม่ได้

ต้องพึ่งตัวเราเอง

พึ่งคนอื่นไม่ได้เลย

๒๓ พฤษภาคม ๒๕๒๔

๕

วิธีแก้ทุกข์

เวลามีทุกข์ให้สวดมนต์เยอะ ๆ

นั่งภาวนาสัมมาอรหังให้มาก ๆ

ไม่มีใครช่วยเราได้เท่ากับตัวเราเอง

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

๖

สอนตัวเอง

เราเกิดมาแล้ว ควรจะรู้จักสอนตัวเอง

ยายเองไม่เห็นต้องมีคนสอนเลย

ยายก็ทำทุกสิ่งทุกอย่างได้

ทั้ง ๆ ที่ยายไม่รู้หนังสือสักตัว

ทุกสิ่งทุกอย่างคอยสังเกตเอา

ก็สามารถสอนตัวเองได้

อย่างกับเรื่องทำความสะอาด ก็ไม่เห็นมีใครมาสอน พ่อยายก็ไม่ได้สอน แม่ก็ไม่ได้สอน ยายสอนตัวเอง

ตั้งแต่สมัยยายเป็นเด็ก อยู่นครชัยศรีโน้น เวลากินข้าวแล้ว เก็บหม้อข้าวถ้วยชามล้าง ยายจะล้างทั้งข้างนอกทั้งข้างใน ล้างจนเกลี้ยงทั้งหมด

เวลาถูบ้าน ยายก็ถูให้สะอาดทั้งบนบันได และใต้บันได พวกพี่ ๆ เขาก็บอกว่า ทำไมไม่ล้างเฉพาะด้านที่ใช้เท่านั้น หรือทำไมไม่ถูเฉพาะบนบันไดเท่านั้น

ยายก็บอกว่า “ไม่รู้เหมือนกัน ยายก็อยากถูของยายอย่างนี้ อยากถูให้มันสะอาดให้หมด”

มันสอนตัวเองให้ล้างให้สะอาด ทั้งข้างนอกทั้งข้างใน

สมัยอยู่บ้านคุณนายเลี้ยบก็เหมือนกัน เวลาเช็ดโต๊ะเก้าอี้ ยายเช็ดทั้งข้างบนข้างล่างให้สะอาด ไม่ให้มีฝุ่นเหลือเลย

ใจยายจดจ่อรักความสะอาด ทำทุกอย่างให้สะอาด เห็นอะไรสกปรกเป็นไม่ได้ เล็งไว้เชียว ว่างเมื่อไรก็ทำทันที

อย่างกับวันหนึ่ง ยายมองเห็นตะไคร่น้ำขึ้นที่มุมบันได ยายเห็นแล้วเล็งเอาไว้ พอว่างปุ๊บ ยายก็จัดการขัดเสียสะอาดเรียบไปเลย ทำอย่างนี้จนไม่มีที่จะทำ เขาจึงไว้ใจยายมาก

ตอนที่ยายมาอยู่กับคุณยายทองสุกที่วัดปากน้ำก็เหมือนกัน ยายจัดข้าวของ ตู้ เตียง สะอาดเรียบร้อยไปทุกอย่าง

เมื่อเข้าไปในโรงงานทำวิชชา เขาเลือกเตียงที่เก่าที่สุด เต็มไปด้วยตัวเรือด มุ้งก็เก่า ๆ ขาด ๆ สกปรกให้ ยายก็ไม่ว่าอะไร ให้ได้มานั่งธรรมะ ยายก็พอใจแล้ว

เวลาถูกตัวเรือดกัด รู้สึกเจ็บแปล๊บ ก็จับใส่กระโถน เอากระดาษปิดไว้ พอรุ่งเช้า ยายก็เอาไปปล่อย

เก็บทำความสะอาดอย่างนี้ จนกระทั่งทุกอย่างรอบตัวสะอาด เตียงก็สะอาด มุ้งเก่าก็สะอาดที่สุด

ตั้งแต่เล็ก ๆ มา ยายก็เป็นอย่างนี้ รักความสะอาด ความมีระเบียบเรียบร้อย อะไรควร อะไรไม่ควร อะไรอยู่ตรงไหน ควรตั้งตรงไหน ยายสอนตัวเองเป็นหมด

กระทั่งเวลาไหนควรทำอะไร ถึงเวลายายจะทำเป็นอย่าง ๆ ไป อย่างมีระเบียบ ยายแบ่งเวลาของยายเป็น ตอนยายอยู่วัดปากน้ำ ก็สอนตัวเองเรื่องระเบียบวินัยทุกอย่างได้เป็นอย่างดี

ตอนหลังพอยายนั่งธรรมะ ระลึกชาติได้ ยายนั่งเข้าที่ไปดูว่า ทำไมยายจึงเป็นอย่างนี้

ก็รู้ว่าที่สอนตัวเองได้ เพราะนั่งธรรมะมามากในชาติที่แล้ว ๆ มา บุญจากการนั่งธรรมะนี่เองทำให้เกิดปัญญาที่จะสอนตัวเอง

เพราะฉะนั้น พวกเราต้องขยันนั่งธรรมะมาก ๆ จะได้สอนตัวเองได้

๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

๗

มองตัวเอง

ยายมองตัวเอง มองให้ทะลุ เข้าใจตัวเองอย่างชัดเจน มองตั้งแต่หยาบก่อนว่า เป็นอย่างไร มองให้เข้าใจทีเดียว แล้วมองละเอียดเป็นขั้น ๆ ไป

พอมองตัวเองจนเข้าใจแล้ว ก็เข้าใจสิ่งอื่น คนอื่นได้หมดทุกอย่าง

นี่ทางธรรมเป็นอย่างนี้ เป็นเรื่องแปลก แต่เป็นความจริงทีเดียว

ขอให้เราเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริง ก็จะเข้าใจสิ่งอื่น คนอื่นได้หมดว่าเป็นอย่างไร เพราะโลกคือตัวเรา มองไปในตัวเราก็จะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน

แต่ทางโลกไม่เป็นอย่างนั้น มัวแต่มองคนอื่น ให้เข้าใจคนอื่น มองแล้วก็ร้อนใจ เห็นแล้วก็ไม่เข้าใจ อยากเข้าใจคนอื่นแต่ลืมมองตัวเอง อย่างนี้ทำไปเท่าไรก็ไม่เข้าใจ

สำหรับยาย มองแต่ตัวเองให้เข้าใจก่อน ก็จะเข้าใจคนอื่นได้หมด

๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓

ในสมัยที่หลวงพ่อวัดปากน้ำทำวิชชาอยู่

ท่านเคยถามทุก ๆ คน ที่ทำวิชชา ถามว่า รู้ไหม เราทำวิชชานี้เพื่ออะไร ?

ถามเรียงตัวเลย ให้ตอบทีละคน บางคนก็ตอบว่า... ทำเพื่อพระศาสนา... ทำเพื่อวัด... ทำเพื่อหลวงพ่อ

ตอบในทำนองนี้ทุกคน จนถามมาถึงยาย ยายก็ตอบหลวงพ่อว่า ที่มาทำวิชชาอยู่นี้ ลูกทำเพื่อตัวเอง

เป็นคำตอบที่หลวงพ่อท่านพอใจที่สุด

ท่านบอกว่า เออ ! ต้องอย่างนี้สิ จึงจะใช้ได้

ที่มาทำอยู่นี่ก็เพื่อช่วยตัวของตัวเอง

ใครจะไปช่วยใครได้

ทำไปก็เพื่อช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์

พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร

๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๕

งานอุปสมบท หลวงพ่อธัมมชโย ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒
: บ้านธรรมประสิทธิ์

๙

ธรรมะเป็นที่พึ่ง

ยายมองไปตลอดหมด
ก็เห็นชัดว่า ในโลก ในธาตุ ในธรรมทั้งหมดนี้
ไม่มีใครเลยที่จะช่วยยายได้
ยกเว้นยายจะช่วยตัวเองเท่านั้น
ยายจึงพยายามช่วยตัวเองมาตลอด
ทุกข์ของเราใครเขาจะช่วยได้
คิดหาทางช่วยตัวเองอยู่เสมอ
หวังเอาตัวเองเป็นที่พึ่ง
หวังพึ่งธรรมะในตัวเอง
ที่เอาตัวรอดมาได้ทุกอย่าง
เพราะยายมีธรรมะเป็นที่พึ่ง

๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓

๑๐

รักตัวเอง

ให้เราสร้างความดีของเราให้มากเข้า

บุญมากเท่าภูเขาเมื่อไร

อะไร ๆ ก็ปิดไม่อยู่ บังไม่อยู่

ใคร ๆ ก็จะเห็นความดีของเรา

จำคำของยายเอาไว้ให้ดีนะ

เราสร้างความดี สร้างบุญของเราไปอย่างนี้

จะได้ชื่อว่า รักตัวเอง ส่งเสริมตัวเอง

ทำบุญมาก ๆ เข้า สักวันหนึ่งบุญจะเต็มแน่นอน

ถึงวันนั้นเราก็สบาย

มีแต่ความสุข

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

หน้าพระอุโบสถวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ณ พระอุโบสถ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

๑๑

หามงคลใส่ตัว

เกิดเป็นคน

มันต้องหามงคลใส่ตัว ชีวิตถึงจะเจริญได้

จะต้องนึก ต้องคิดหามงคลใส่ตัว

คิดแต่เรื่องดี ๆ ที่เป็นมงคล ใจถึงจะเจริญได้

ถ้าใจดี

คำพูดก็เป็นมงคล

ทำอะไรก็จะเป็นมงคลไปด้วย

๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

๑๒

แก้ไขตัวเอง

เราต้องคิดให้ดีว่า

ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย

ชาติสุดท้ายที่เราจะมีโอกาสแก้ไขตัวเรา

ชาติสุดท้ายแล้ว

จะต้องแก้ไขตัวเองให้ดีที่สุด

ต้องสร้างบุญให้มาก ๆ ให้บุญเป็นภูเขา

ถ้าจะสร้างบุญให้ได้มาก ๆ

ก็ต้องนั่งธรรมะมาก ๆ

อธิษฐานมาก ๆ ล้อมคอกให้ดีด้วย

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๓

อาศัยบุญ

ในที่สุด ตัวเราเองเท่านั้น ที่จะช่วยเราได้
คนอื่นเราจะหวังพึ่งไม่ได้
ต้องอาศัยบุญของเรา และความตั้งใจของเรา
ถ้าเอาใจจรดเข้าไปข้างในศูนย์กลางกาย
ความรู้ก็จะกว้างขวางไม่มีที่สิ้นสุด
ถ้าเอาใจไว้ข้างนอกตัว
ความรู้ก็ถูกบีบให้แคบลง

๓ กันยายน ๒๕๓๑

คุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี เยี่ยมชมพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ที่ท่านได้ถวาย เพื่อสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ปี พ.ศ. ๒๕๑๓

๑๔

ประโยชน์ตน และผู้อื่น

ยายทำเพื่อตัวเอง

และเพื่อคนหมู่มากด้วย

เราเกิดมา ควรทำประโยชน์สักอย่างหนึ่ง

อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้ตัวเอง

ถ้าทำให้ตัวเองได้แล้ว

ยังทำให้คนหมู่มากได้

ชีวิตนี้เกิดมาก็คุ้มแล้ว

๔ มีนาคม ๒๕๒๓

๑๕

สำคัญที่ปัจจุบัน

เด็กชายคนหนึ่ง มากราบเรียนถามคุณยายว่า ชาติก่อน เขาเคยเกิดเป็นใคร เป็นอะไรมาก่อน คุณยายตอบว่า

เรื่องชาติก่อนจะเป็นยังไง
เอาไว้ก่อน
สำคัญอยู่ที่ตัวคุณในปัจจุบัน
จะทำอะไรให้กับตัวเอง
เอาตัวเองให้รอด

๑๐ มีนาคม ๒๕๓๔

◎ ความไม่ประมาท ◎

คุณยาย และคุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี (ผู้บริจาคที่ดิน ๑๙๖ ไร่ เพื่อสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม)

๑๖

เกิดคนเดียว ตายคนเดียว

ชีวิตเราเกิดมาคนเดียว

ตายก็คนเดียว จะมัวไปห่วงใครไม่ได้

ตัวเราเองยังเอาตัวไม่รอด

เมื่อตัวเราเองยังเอาตัวเองไม่รอด

ยังไม่มีที่ยึดที่เกาะแน่นอน

ก็แสดงว่า ตัวเรายังไม่แน่จริง

อาจจะเสียทีพญามารเมื่อไรก็ได้

เกิดมาแล้ว พบพระพุทธศาสนาแล้ว

พบวิชชาที่สำคัญและมีประโยชน์ที่สุดแล้ว

ยังไม่รีบขวนขวายเมื่อยังหนุ่มยังสาวอยู่

แล้วจะรอไปเมื่อไร

เมื่อแก่แล้วก็ทำอะไรไม่ได้

เรายังไม่รู้แน่ว่า จะตายเมื่อไร

เกิดปุบปับตายไปมิตกนรกหรือ ?

ไม่กลัวว่า เกิดมาแล้วจะเป็นโมฆะหรือ ?

ไม่เสียดายเวลาหรอกหรือ ?

ชีวิตนี้เกิดมาสร้างบารมี

บุญที่ได้เพิ่มขึ้น ก็รักษาให้ดี มีแต่บุญเท่านั้นที่จะช่วยเราได้

บุญละเอียดเป็นบุญที่สำคัญมาก

เรายังทำบุญละเอียดน้อยอยู่

แล้วเราจะหวังอะไรกับชีวิต

ถ้าเกิดมาครั้งนี้เพื่อให้เป็นโมฆะ

แล้วจะเกิดมาทำไม ?

เห็นแก่คุย เห็นแก่เล่น

เสียเวลาเปล่า ๆ เราได้อะไรบ้าง ?

ลองนึกดูก็จะรู้ว่า เราขาดทุนหรือกำไร ระวังเอาไว้

บุญต้องรักษาให้ดี

ถ้ารักษาไม่ดี ไม่นึกถึง ไม่เอาใจใส่ บุญก็น้อย บุญก็ไม่หลั่งไหลมา

ถ้าเรานึกไว้เรื่อย บุญก็ส่งต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ

อนาคตเราจะหวังอะไรอีก

หวังความงามในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อย่างนั้นหรือ ?

จงคิดให้ดีก่อน

ก่อนที่จะทำอะไรลงไป

ผิดแล้วจะแก้ไม่ทัน

นอกจากจะทำใหม่

๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

ดูงานขุดคูน้ำรอบพื้นที่สร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

๑๗

ขวนขวายสร้างบุญให้เต็มที่

ธรรมะเป็นของละเอียดลุ่มลึกมาก

ยากที่คนทั่วไปจะเข้าถึงได้ง่าย ๆ

หรือเข้าใจได้ภายในช่วงเวลาอันสั้น

กว่าเราจะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ยากนะ ลำบากนะ จะได้เป็นมนุษย์ไม่ใช่ง่าย ๆ

ฉะนั้น เราเกิดมาแล้ว พบพระพุทธศาสนาแล้ว ก็ต้องสร้างบารมีให้คุ้มค่า เพื่อให้บุญบารมีของเราเต็มเปี่ยม จะได้หาทางพ้นทุกข์ได้

เกิดมาแล้ว จะเป็นอะไรก็ช่าง มีฐานะอย่างไรก็ช่าง จะอย่างไรเราก็ทนเอา เราเกิดมาแล้วนี่ จะไปเปลี่ยนแปลงอะไรได้ กรรมเราทำไว้อย่างไรก็ได้อย่างนั้น

ถ้าอยากให้ดีกว่านี้ก็ต้องทำความดีให้มากยิ่งขึ้นอีก

ในเมื่อเกิดมาแล้วทุกคนก็ต้องตายทั้งนั้น

ตัวเราเองก็ต้องตายด้วย และก็ไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร

เราต้องขวนขวายหาบุญกุศลติดตัวเราไปมาก ๆ

สมบัติอย่างอื่นเราก็ไม่สามารถนำติดตัวไปได้

เราเกิดมาแล้วเป็นอย่างนี้ ก็ต้องทนเอา

ทนเอาเถิด

ทำให้ดีที่สุด ทำตัวของเราให้ดีที่สุด

แล้วพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีที่สุด

ในอนาคตข้างหน้าจะได้แต่สิ่งดี ๆ

เราทำก็ตาย ไม่ทำก็ตาย

ฉะนั้นเราทำดีกว่า ทำสุดความสามารถของเรา

อย่าขี้เกียจนั่งธรรมะ

พยายามนั่งธรรมะให้มาก ๆ เพื่อให้จิตใจมีสมาธิ

หนักแน่น

ถ้าเราไม่มีสมาธิแล้ว อกุศลก็เข้าถึงจิตใจเราได้ง่าย

บาปก็เกิดแก่ใจเรา

แค่เราทำสมาธิให้มั่นคง

บุญกุศลก็เกิดขึ้นแก่ใจเราเสมอ ๆ

บาปอกุศลก็แทรกไม่ได้

๓๑ มกราคม ๒๕๑๘

๑๔

อย่าประมาทในวัย

เราแก่แล้วนะ

อย่านึกว่ายังเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่

ให้คิดถึงความแก่ตลอดเวลา

ถ้ายังทะนงว่าเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่

ก็จะทำให้หลงตกนรกได้ง่าย ๆ

เอาบุญละเอียดให้มากกว่าบุญหยาบ

เพราะบุญละเอียดทำให้หลุดจากกิเลส

๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

ดูงานปรับพื้นที่สร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

๑๙

แก่แล้วนะ

ให้พิจารณาว่า

“เราแก่ไปทุกวันแล้วนะ

อย่านึกว่ายังเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่”

ยายนึกว่ายายแก่ตั้งแต่ยายยังเป็นสาว

ทำให้ยายเร่งสร้างบารมี

๒๔ มีนาคม ๒๕๒๔

๒๐

เตรียมใจ

ยายอธิษฐานว่า

“แม้จะเป็นโรคหนักหนาเพียงใดก็ตาม

ขออย่าให้หมอปิดบังเลย

ขอให้หมอบอกให้รู้หมด

จะได้เตรียมตัวเตรียมใจได้”

๒๔ มีนาคม ๒๕๒๔

๒๑

รีบโกย รีบพาย

"ยังหนุ่มยังแน่น รีบโกย รีบพาย
ตลาดจะวาย สายบัวจะเน่า"

เราต้องรีบโกย รีบพายนะ ใครจะพร่องก็ช่างเขา แต่สำหรับเราเองต้องให้สมบูรณ์

ภพชาติสุดท้ายแล้ว ต้องเอาแต่สิ่งที่ดี ๆ ติดตัวไป ไปคว้าธงชัยของชีวิตให้ได้ ที่จะให้ถอยหลังกลับไม่มีอีกแล้ว มีแต่รุดหน้าไปเรื่อย ๆ

ที่ว่าภพชาติสุดท้าย เพราะว่าก่อน ๆ นั้นทำกันจริงบ้าง ไม่จริงบ้าง แต่ภพชาตินี้ต้องจริงที่สุด ไม่มีใครยอมใครแล้ว

ฉะนั้นต้องอธิษฐานล้อมคอกไว้ให้ดี ให้พบแต่สิ่งที่ดี ๆ ตลอดไป ให้ได้ประพฤติพรหมจรรย์ทุกภพทุกชาติ ตลอดอายุขัย ตราบจนกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

คนไม่ดี ไม่มีศีล ไม่มีสัตย์ อย่าได้พบเลย

ที่สุดในโลกเรานี้ก็มีแต่บุญและบาป มีแต่ธาตุกับธรรมเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นเลย มนุษย์เป็นเพียงหุ่นที่ถูกเชิดด้วยบุญและบาป

๕ สิงหาคม ๒๕๒๒

๒๒

เหมือนหุ่นเชิด

ยายนึกถึงความตาย

จึงได้ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า

ยายคิดว่า เวลามันไม่รอ เดี๋ยววัน เดี๋ยวคืน เดี๋ยวพรุ่ง ไม่รู้จะตายเมื่อไร ยายรีบ ๆ ทำไว้เป็นบุญติดตัวไป

คนเราตายไปแล้ว เอาอะไรไปไม่ได้ เอาไปได้ก็แต่บุญกับบาป คนเราเหมือนหุ่น บุญบาปพาไป

ทำบุญ บุญก็เชิด

ทำบาป บาปก็เชิด

๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๕

คุณยาย และคณะศิษย์ดูพื้นที่สร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ยุคบุกเบิกสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ปี พ.ศ. ๒๕๑๓

๒๓

อย่าปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์

ชีวิตของคนเรามีแต่ร่อยหรอลงไปทุกวัน

รีบทำความดีให้มาก ๆ

อย่าปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์

เสียดายเวลาที่ผ่านไป

เพราะมันทำให้ชีวิตของเราพลอยร่อยหรอไปด้วย

๘ กันยายน ๒๕๒๕

ทุ่งนาฟ้าโล่ง ๑๙๖ ไร่

๒๔

เวลาไม่คอยใคร

พวกที่ขี้เกียจ

พวกนี้มันไม่มีปัญญาคิด

ตื่นขึ้นมา ต้องคิดสิว่า

เดี๋ยวก็วัน เดี๋ยวก็เดือน เดี๋ยวก็ปี

เวลาผ่านไปไม่รอ

อยากทำความดีอะไร ให้รีบทำ

ให้ทำแต่ความดี

ทำบุญก็โกยบุญ เอาบุญไป

ทำบาปก็แบกบาปไป

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕

๒๕

สมบัติล้ำค่า

นี่ยายยังแข็งแรงอยู่ ยังพูดไหว ก็พูด ๆ เอาไว้
ยายให้สมบัติแก่เรา เป็นสมบัติที่ล้ำค่าที่สุด
เพราะฉะนั้น ให้จำคำของยายไว้
แล้วเก็บรักษาสมบัติที่ยายให้ไว้นี้ให้ดีที่สุด
ต่อไปภายภาคหน้าจะได้เอาตัวรอดได้
ยายมีแต่ความหวังดีตลอดเวลา
มีแต่คำว่า “ให้ประโยชน์สูงสุด” อยู่เรื่อยไป

ขอให้พวกเราตั้งใจทำตัวกันให้ดี ตั้งใจเอาบุญให้เต็มที่เมื่อยังมีกำลังแข็งแรง ให้รีบขวนขวายให้เต็มกำลัง

เมื่อสร้างวัดเสร็จแล้ว ยายจะเอาวัด (ศูนย์พุทธจักรฯ)* ขึ้นไปถวายพระพุทธเจ้าบนพระนิพพานอีกทีหนึ่ง จะได้บุญละเอียดติดกันไป จะได้บุญใหญ่ในครั้งนี้ ต้องตั้งใจทำกันให้ดี

---

* ศูนย์พุทธจักรฯ ปัจจุบันคือ วัดพระธรรมกาย

เราต้องช่วยกันทำศูนย์พุทธจักรฯ ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ มีอะไรต้องกราบเรียนหลวงพ่อตามความเป็นจริงทุกประการ

ให้เราถือว่า เรามีความบริสุทธิ์ใจ

มีศีล มีสัจจะ

เหมือนอย่างที่ยายได้ทำเป็นตัวอย่างแก่พวกเราแล้ว

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

พิธีบุญในพื้นที่สร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

๒๖

เดี๋ยววัน เดี๋ยวคืน

สาธุชนมากราบขอธรรมะจากคุณยาย คุณยายจึงสอนว่า

คนเราจะตายเมื่อไรก็ไม่มีใครรู้เวลา

เพราะฉะนั้นต้องรีบเข้าวัด

ก่อนที่เขาจะหามเข้า

เดี๋ยวก็วัน เดี๋ยวก็คืน ชีวิตก็หมดไปวัน ๆ

ต้องตักตวงเอาบุญติดตัวเราไปให้เยอะ ๆ

บุญไม่มีกิเลส

คนมีกิเลส

เวลาเดือดร้อน ต้องนึกถึงบุญ

หาบุญได้ ใช้ให้เป็น

หาเงินได้ ใช้เงินเป็น

๑๑ มกราคม ๒๕๓๔

๒๗

รีบเข้าวัด

คุณยายสอนสาธุชนที่มาวัดครั้งแรก ว่า

ควรเข้าวัดตั้งแต่เรายังเป็น ๆ อยู่

ยังไง ๆ เราก็ต้องเข้า

พ่อแม่รักลูกแค่ไหน

ลูกตายก็ยังต้องเอาเข้าวัด

ลูกรักพ่อแม่มากแค่ไหน พอตายก็ต้องหามเข้าวัด

เราควรเข้าวัดตั้งแต่เรายังรู้เรื่อง ยังแข็งแรง ถ้ารอให้แก่แล้วค่อยเข้า ก็จะเข้าไม่ไหว ไม่มีแรง

คนเราตายแล้วไม่สูญ คนทำความดีพอจะละโลก ถ้าจิตคิดถึงเรื่องดี ๆ ก็ไปสวรรค์

บางคนทำความชั่ว พอจะละโลก จิตจะไปเกาะเรื่องที่ไม่ดี ก็ไปตกนรก

บางคนบาปไม่ทำ กรรมไม่สร้าง พอละโลกก็ท่องเที่ยวอยู่ในโลก

๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๔

๒๔

เตรียมตัว

คุณย่าท่านหนึ่งอายุ ๘๐ ปี เป็นผู้ใหญ่ใจบุญ มีลูก ๕ คน มากราบเรียนคุณยายว่า ลูกชายคนเล็กไม่เชื่อฟัง ทำให้เสียใจ คุณยายสอนว่า

เสียใจทำไม เขาโตแล้ว บินได้ เขาก็ไปตามทางของเขา

สมัยยายอยู่บ้านนครชัยศรี เลี้ยงแมว แมวมันออกลูกมา ๕ ตัว ยายเลี้ยงลูกมันจนโตแล้วมันก็ไป

ยายพิจารณาว่า...

อ๋อ ! ไอ้หมาแมวนี่ มันก็คน มันเกิดมาใช้กรรม

นกเวลามันฟักไข่ พอลูกมันบินได้ มันก็บินไป

คุณน้าอายุมากแล้ว เราต้องเตรียมตัวแล้ว

เราต้องทำบุญ ตายแล้วเราเอาอะไรไปไม่ได้

ทำบุญก็เอาบุญติดตัวไป

ทำบาปก็ได้บาปติดตัวไป

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

◎ สันโดษ ◎

พิธีบุญที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

๒๙

สันโดษ

พวกเราอย่าได้ทะเยอทะยาน อย่าโลภมาก

ให้มีความสันโดษ มักน้อย

ความโลภ ทำให้เป็นคนไม่ซื่อ คดโกง และคนไม่ซื่อนั้น ยายไม่ชอบที่สุด

ถ้าโลภในสิ่งที่ไม่ดี ก็ไม่มีความสุข

ให้พยายามรักษาใจให้สะอาด บริสุทธิ์มาก ๆ

ถ้าเป็นบุญของเราแล้ว ต้องได้มาเอง ไม่ต้องคิดทะเยอทะยาน

แต่ถ้าปรารถนาจะสร้างแต่ความดีมาก ๆ ไม่เป็นไร

ให้สันโดษ มักน้อย ให้รู้จักใช้ของ

๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

พิธีบูชาข้าวพระวันอาทิตย์ต้นเดือน : บ้านธรรมประสิทธิ์

๓๐

ไม่อยากเด่น อยากดัง

ยายเป็นคนที่ไม่ทะเยอทะยาน ไม่อยากดัง ไม่อยากเด่นอย่างคนอื่น ๆ เขา เป็นนิสัยติดตัวมาอย่างนี้นานมากแล้ว

มาอยู่วัดปากน้ำทำวิชชากับหลวงพ่อ ก็เป็นคนเงียบ ๆ พูดจาแต่เรื่องที่เป็นสาระ อยู่ในที่ทำวิชชาก็ไม่ค่อยพูด แต่เวลายายพูด คนอื่นก็ต้องฟังกันทั้งหมด

เรื่องอื่น ๆ ไม่ยุ่งไม่เกี่ยวกับเขา แต่เรื่องวิชชาที่หลวงพ่อสั่งแล้ว ใครทำผิดก็ต้องว่ากัน อยู่ในที่ทำวิชชาก็พูดเฉพาะเรื่องทำวิชชา นอกนั้นปกติไม่พูดอะไร ทำหน้าที่ไปเรื่อย ๆ

หลวงพ่อถามคำก็พูดคำ ถามวิชชาก็ตอบเรื่องวิชชา นอกนั้นไม่ได้เสนออะไรกับท่าน มีเรื่องจึงจะพูด มีหน้าที่ตอบหลวงพ่ออย่างเดียว

ยายไม่มีความทะเยอทะยานอย่างคนอื่นเขา ถ้าอยากเด่นอยากดัง ในที่สุดจะไม่ได้ดังสมอยาก เพราะบุญทำไว้ไม่พอที่จะรองรับได้ เหมือนฐานไม่ดี ก็ต้องพัง

๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๓

๓๑

สั่งสมความดี

คนเราเกิดมาแล้ว ต้องสร้างความดี

ยายสั่งสมความดีไว้ทีละเล็กละน้อย

ทำไปเรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ

ไม่มีความอยากเด่นอยากดังเข้ามาเจือปน

เมื่อสั่งสมความดีนานเข้า ความดีมากขึ้น

ผลของความดีก็ปรากฏ ได้ชื่นชมกับความดีที่ทำไว้

ความดีที่สั่งสมไว้นี้ ไม่มีใครจะปิดบังได้ ไม่อยากดังก็ดังเอง

คนทางโลก ทำดีแล้วไม่เห็นผลก็บ่น

จริง ๆ แล้ว เพิ่งจะทำความดีได้นิดเดียว ยังไม่มีผลก็บ่นแล้ว

ยายสร้างความดีมาตลอด จนกระทั่งเห็นผลปรากฏ เมื่อนึกถึงการสร้างบารมีที่ผ่านมาทั้งหมด ก็ปีติในบุญ และชัยชนะที่สะอาดบริสุทธิ์ทุกครั้ง ยายจึงไม่มีปมด้อยในใจเลย

๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓

ถวายภัตตาหารแด่คณะสงฆ์ ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

คุณยายนำคณะศิษย์นั่งสมาธิครั้งสุดท้ายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ก่อนจะย้ายมาที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ปี พ.ศ. ๒๕๑๘

๓๒

ต้องมีความดีเป็นฐาน

คนที่ยังไม่มีความรู้

ยังไม่มีความดี แต่อยากดัง

อยากมีชื่อเสียง

อยากเป็นใหญ่

อย่างนี้ไปได้ไม่นานก็ตกกระป๋อง

เพราะไม่มีฐานของความดีรองรับไว้

ยิ่งประกาศอย่างนี้ ยิ่งทำลายตัวเองเร็วขึ้น

๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๓

ณ อาคารปรนิมมิตวสวัตดี (กุฏิคุณยาย) ปี พ.ศ. ๒๕๒๐

๓๓

ไม่อยากได้สมบัติใคร

ยายเป็นคนสร้างวัด

อาศัยบุญ มีกิน มีน้ำอาบ มีที่อยู่

ไม่อยากได้สมบัติใคร

ไม่ไปลักขโมยใคร

ใครทำอะไรกับยาย

ให้เขาแบกเอาไปให้หมด

ยายจะไม่ทำให้ใครกระเทือนใจ

ไม่ได้บันทึกวันที่

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม : ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ต้นไม้ที่ปลูกในพื้นที่เริ่มเจริญเติบโต
ในขณะที่กำลังทยอยสร้างอุโบสถ ศาลา และอาคารต่าง ๆ

◎ คบคน ◎

๓๔
การคบคน

การเลือกคบคนนั้นต้องเลือกคน

บางคนคบได้นอกรั้ว

บางคนคบในบ้านได้

คนไม่ดี ไม่ควรคบ เพราะเราอาจติดเชื้อเอาได้

ตอนแรกเราก็เห็นว่า ไม่ดี แต่ต่อ ๆ ไปเมื่อเขาพูดกรอกหูเราบ่อย ๆ เข้า เราก็จะเห็นว่า ดี

เหมือนคนสูบเฮโรอีน ตอนแรกก็รู้ว่า มันไม่ดี ไม่ยอมสูบ แต่พอโดนชวนบ่อย ๆ เข้าก็ลอง

นี่แหละเขาเรียกว่า “ติดเชื้อ” ล่ะ

คบคนไม่ดีระวังจะติดเชื้อ คือ ติดเอาความวิบัติมา

ความวิบัติเหมือนกับเสนียด

เราไม่รู้หรอกว่า ติดเข้าไปตั้งแต่เมื่อไร

เพราะสิ่งเหล่านี้ซึมซับเข้าไปทีละน้อย

กว่าจะรู้ตัวก็ถอนไม่ออก

๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

๓๕
ดูคนให้เป็น

เราต้องหัดดูคนให้เป็น

ดูแต่เรื่องหมาจิ้งจอกกับราชสีห์

ชาติหมาจิ้งจอกมันกินขี้ เขาเอามาเลี้ยงจะให้เป็นราชสีห์ มันก็ทำทีจะเป็นได้ แต่เวลามันเจอขี้ มันก็ลืม มันไปกินขี้นั่นแหละ เขาเรียกว่า ไอ้ชาติหมาจิ้งจอก

ยังไง ๆ มันก็ยังเป็นหมาจิ้งจอกอยู่วันยังค่ำ

เพราะฉะนั้น เราต้องรู้ ต้องดูให้เป็นว่า

ใครเป็นใคร

ดูให้ละเอียดว่า เป็นอะไรแน่

อย่างเรื่องราชสีห์กับหมาจิ้งจอกนั้น

สันดานมันฟ้อง

จะเป็นอะไรแน่ ต้องดูที่สันดานมัน

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

๓๖
เอาหมู่คณะ

ยายเป็นคนเอาหมู่คณะ

เราต้องทำตัวให้เข้ากับทุกคน

ไปไหน จะวางตัวเบ่ง ข้าก็แน่ จะไม่มีหมู่คณะ

เวลาเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ก็จะไม่มีใครช่วย

๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๕

ริมสระน้ำ หลังอาคารดาวดึงส์ ปี พ.ศ. ๒๕๒๙

๓๗
มนุษยสัมพันธ์

เราต้องเข้ากับคนให้ได้

เขาไม่พูดด้วย เราก็พูดกับเขา เดี๋ยวเขาก็พูดกับเราเอง

พวกที่หยิ่งคิดกันว่า พวกข้าก็แน่ กูก็แน่

พวกนี้อยู่คนละมุมโลกเลย

เราต้องเข้ากับคนให้ได้ทุกชั้นทุกคน

เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยจะได้พึ่งพาอาศัยเขาได้

๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘

๓๔
ไม่เกลียดใคร

ยายไม่เกลียดใครเลย

เพราะยายกลัวว่า

ชาติต่อไปคนเขาจะมาเกลียดยาย

ยายมองไกล ๆ

ไม่ได้มองแค่สั้น ๆ เฉพาะหน้า

เพราะฉะนั้น ยายไม่เกลียดใคร

ยายรักเขาทุกคน

๑ มกราคม ๒๕๓๔

๓๙
แม้รู้ทัน ก็นิ่งเสีย

ยายนี่นะ เหมือนมีญาณอยู่อย่างหนึ่ง

ถึงยายจะไม่รู้หนังสือ

แต่ยายรู้เรื่องคน

แล้วก็ทันคน

แต่ยายไม่อยากพูด

ถ้าไม่ทันคน

ยายสร้างวัดไม่ได้หรอก

แต่ยายคิดว่า

พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสีย (ได้) ตำลึงทอง

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

ข้างอาคารดาวดึงส์ ปี พ.ศ. ๒๕๒๙

๔๐
การรับแขก

เรื่องรับแขกเป็นของยาก จะต้องทำตัวให้ดี

ถึงเราทำตัวดีแล้ว ก็ต้องระวังรักษาความดีไว้อีก

โดยเฉพาะเรื่องของธรรมะ

แขกที่มาหา บางคนมีแต่เรื่องมาให้แก้ไข

มาปรับทุกข์ด้วย นำเรื่องครอบครัวมาเล่าให้ฟัง

ส่วนใหญ่เป็นเรื่องดึงใจเราออกจากธรรมะ

ออกจากศูนย์กลางกาย

เราอยู่ทางธรรม

ก็ต้องพูดเรื่องที่ดึงใจเขาเข้าหาธรรมะ

ถ้าเราคุยไม่ดี ไม่มีสติ จะถูกเขาดึงใจเราออกไป

แต่ถ้าคุยดี มีสติ เราจะต้องค่อย ๆ ตะล่อมดึงใจเขาเข้ามา พูดง่าย ๆ เหมือนเล่นชักเย่อกัน ใครมีกำลังมากก็ชนะ

การรับแขก ต้องระวังตัวไว้ให้ดีเพราะแขกมีหลายประเภท

ที่สำคัญจะต้องทำตัวเราให้ดีก่อน

จะต้องดูตัวเองให้เข้าใจ ให้แจ่มแจ้งเสียก่อน

ถ้าเราเข้าใจตัวเราดีแล้ว

เราก็เข้าใจคนอื่นได้

ที่เรียกว่า รู้เขา รู้เรา รู้ทั้งหมดได้

พอรู้อย่างนี้แล้ว

เราก็จะเข้าใจปัญหาที่เขามาพูด มาคุยด้วยได้

ต้องทำใจให้อยู่ในบุญมาก ๆ อยู่ในความเมตตา

แล้วมองดูตัวเอง ระลึกชาติของตัวเองในอดีต

ดูในธรรมะระลึกไปเรื่อย ๆ ว่า

เราสร้างบารมีมามากเท่าไร

แล้วมองดูในปัจจุบันว่า เรามีความพยายามทำตัวเองให้บริสุทธิ์ได้มากแค่ไหน

ดูด้วยว่า เราอยู่ในฐานะอย่างไร

อยู่ในฐานะที่ต้องฉุดเขาขึ้นมาหรือไม่

คนนี้ฉุดได้ ก็ฉุดขึ้นมา

คนนี้ฉุดไม่ได้ ก็ปล่อยไป

ถ้าขืนมัวไปฉุดก็จะเอาตัวเราไม่รอด

เขาจะฉุดเราลงไปเสียเอง

แล้วมองดูในอนาคตว่า

เราต้องการจะเป็นอะไร ไปถึงไหน

มองดูทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคตให้ดี ในเวลารับแขก เราจะได้ไม่เผลอตัว จะได้ไม่เสียเวลาเปล่า ๆ

ถ้าเราทำอย่างนี้แล้วจะทำหน้าที่ได้ดี และใจไม่ตกด้วย ที่สำคัญที่สุดต้องนั่งธรรมะมาก ๆ จึงจะทำใจอย่างนี้ได้ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วก็ยาก

โบราณท่านว่า

สวดมนต์เป็นยาทา ภาวนาเป็นยากิน

ถ้าทั้งกิน ทั้งทา โรคก็หายเร็วขึ้น

คนเรามีทุกข์ก็เหมือนกับมีโรค

เราต้องแนะนำเขาไป

คนที่มีปัญหาหนัก ๆ

ก็ต้องพยายามให้เขาทั้งสวดมนต์และนั่งธรรมะ

เขาจะได้มีบุญช่วยตัวเองได้

๑๐ ธันวาคม ๒๕๒๓

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (วัดพระธรรมกาย) ปี พ.ศ. ๒๕๒๖

◎ ธรรม ◎

บริเวณหลังอุโบสถ ปี พ.ศ. ๒๕๓๐

๔๑
ความลับแม้เส้นผมก็ไม่มี

ความลับไม่มีในโลก

ธรรมะของหลวงพ่อวัดปากน้ำละเอียดลึกซึ้ง

ยายได้เจอมาแล้ว ความลับแม้เส้นผมก็ไม่มี เห็นกระจ่างหมดทุกอย่าง

ฉะนั้นใครทำอะไร ก็ทำให้ดี จะปิดบังอะไรไม่ได้ เพราะความลับไม่มีในโลก

วิราคธาตุ วิราคธรรม เป็นธาตุธรรมของพระพุทธเจ้านิพพานเป็น สะอาดที่สุด สะอาดบริสุทธิ์มาก สะอาดทั้งธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ สะอาดทุกกาย สะอาดทุกดวง แยกออกสะอาดในสะอาด

ยายไปเจอมาแล้ว ใช้เวลา ๒ อาทิตย์ ทำวิชชาหลวงพ่อใช้ให้ไป

ยายตอบปัญหาทุกอย่างได้ เอาตัวรอดได้เพราะวิชชาของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

๒๑ ธันวาคม ๒๕๑๙

๔๒

ทำวิชชาได้

เพราะเหตุที่ยายเป็นคนที่บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ

มีศีล มีสัจจะ และรักธรรมะมากที่สุด

เมื่อมาถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว

ก็ได้ทำวิชชาเลย

ปกติคนที่จะทำวิชชาได้ ต้องสอบแล้วสอบอีก

สอบกันมากมายก่อน

ถ้าผ่านจึงเข้าทำวิชชาได้

แต่ยายมาถึงก็ได้เข้าไปทำวิชชาเลย

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๔๓
รักธรรมะจริง ๆ

ยายปฏิบัติธรรมมาก

ในสมัยสงครามโลก

ต้องนั่งธรรมะเวลากลางวัน ๖ ชั่วโมง

กลางคืน ๖ ชั่วโมง

วิชชานั้นต้องละเอียดมาก

ถึงยายไม่ได้ทำวิชชารุ่นแรก

แต่ก็มาทันทำวิชชาละเอียด ๆ

เพราะหลวงพ่อเริ่มทำวิชชาละเอียดตอนที่ยายเข้ามาอยู่ในโรงงานแล้ว

ธรรมะของยายจึงเชี่ยวชาญมาก

เพราะในชีวิตของยาย

ยายรักธรรมะจริง ๆ

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

ริมสระน้ำ ข้างอาคารปรนิมมิตวสวัตดี ปี พ.ศ. ๒๕๒๙

๔๔
รักธรรมะมากที่สุด จึงได้ดี

ยายสังเกตดู หมอปิยะ หมอคว้าน หมอเจริญ แต่ละหมอที่รักษายายก็เก่งคนละอย่าง ชำนาญไม่เหมือนกัน ชำนาญแต่เฉพาะในเรื่องของตัว

หมอปิยะก็ชำนาญในเรื่องฟัน

หมอคว้านก็ชำนาญในเรื่องแมะ

หมอเจริญก็ชำนาญในเรื่องลูกตา

คนเราจะทำอะไรเก่ง

ก็อาศัยที่ว่า รักในสิ่งที่ทำนั้น ๆ

ใครรักสิ่งใดก็ทำสิ่งนั้นได้ดี ได้ประณีต ละเอียดอ่อน และดีที่สุด

เหมือนยายรักธรรมะมาก รักเป็นที่สุด

เพราะฉะนั้น ธรรมะของยายจึงละเอียดตลอดเวลา และเชี่ยวชาญ

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๐

๔๕
ความลับไม่มีในโลก

ธรรมะของยายละเอียดมาก

ละเอียดจนเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง

“ความลับไม่มีสำหรับยาย”

เหมือนอย่างที่โบราณว่า “ความลับไม่มีในโลก”

นี่เรื่องจริง เพราะว่าไม่มีความลับสำหรับผู้ที่มีธรรมะละเอียดมาก ๆ อะไร ๆ ก็ปิดบังไม่อยู่

จะปิดบังได้แต่เฉพาะผู้มีกิเลสเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ใครจะทำอะไร ๆ อยู่ที่ไหน

ยายรู้หมด

เพียงแต่จะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นเอง

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

ละเอียดจริง ๆ

ที่ว่าธรรมะละเอียดนั้น ละเอียดจริง ๆ ขนาดว่า กินข้าว กินกับข้าว รู้เลยว่า สัตว์กินสัตว์ ดูในตัวเอง เวลากิน ดูในไส้ตัวเอง เห็นคนกินคน เพราะสัตว์ที่กินเข้าไป ก็คนเหมือนกับเรานี่แหละ เพียงแต่ไปสวมขันธ์ที่เป็นหมู เป็ด ไก่ ตามกรรมของมันเท่านั้น

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๔๗
ไม่รู้จริง

เรื่องธรรมะของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ยายรู้ดี รู้มากที่สุด

เพราะยายอยู่ทำวิชชากับหลวงพ่อมาตลอด

ไม่ได้ไปไหนเลย

ทำตั้งแต่สมัยก่อนสงครามโลก

จนเกิดสงครามโลก จนกระทั่งสงครามโลกเลิกแล้ว ก็ยังทำวิชชาอยู่

คนที่เขาเอาวิชชาของหลวงพ่อไปพูดท่าโน้น ท่านี้ แสดงว่าเขาไม่รู้จริง แต่อยากทำตัวเป็นคนมีชื่อเสียง

ตัวยายเองถึงจะรู้ดี ในฐานะผู้ใหญ่ ก็พูดไม่ได้ เพราะคนทางโลกหยาบ เขาฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ

๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๓

คุณยายสอนศิษย์ : สนามหญ้าหลังอุโบสถ

๔๔
ไม่รู้จะบอกว่ามากเท่าไร

อย่างยายทำความดีมาตลอดเป็นเวลาหลายสิบปี
อยู่ทำวิชชากับหลวงพ่อวัดปากน้ำมาตลอด
ได้รับวิชชาถ่ายทอดจากหลวงพ่อโดยตรงด้วย
ได้รู้เห็นจริง
ความรู้ที่ยายได้รับถ่ายทอดมานี้มากมาย
จนไม่รู้จะบอกว่ามากเท่าไร
เมื่อได้ที่ดินที่ศูนย์พุทธจักรฯ ใหม่ ๆ
ยายมองดูเนื้อที่ทั้งหมด ๒๐๐ ไร่
แล้วนึกในใจว่า เนื้อที่ใหญ่โตมากขนาดนี้
ไม่พอที่จะใส่ความรู้ของยายได้หมด
ใส่ได้เพียงปลายนิ้วก้อยนิดเดียวเท่านั้นเอง
แต่พูดไม่ได้ คนอื่นไม่เข้าใจ
คนมีธรรมะเท่านั้นที่จะรู้ จะเข้าใจได้

๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๓

๔๙
รับศึกได้

ธรรมะของยายนะ

รับศึกได้เป็นร้อย

เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจ

แต่ตัวยายเองเข้าใจดีว่า อะไรเป็นอะไร

เหตุที่ได้ปฏิบัติธรรมมามาก

และหวังพึ่งธรรมะในตัวเอง

ถึงเอาตัวรอดได้อย่างนี้

ไม่ได้บันทึกวันที่

๕๐
เกาะรถให้ดี

คนจะหลุด หลุดกันยังไง ?

ท่านมหา (หลวงพี่ชิตชัย มหาชิโต) สมัยนั้นมีงานก่อสร้างน้อย ท่านนั่งธรรมะมาก ท่านฝันไปว่า เห็นรถคันหนึ่ง โผล่ขึ้นมาจากกลางมหาสมุทร และมีคนเกาะติดรถไปด้วย รถวิ่งเร็วมาก วิ่งไปบนน้ำนี่แหละ เร็วมาก จนคนที่เกาะรถไม่แน่น ต้องหลุดตกลงมา

รถเร็ว ๆ นั้นคือยาย ยายสร้างบารมี ทำอะไรทำจริง จึงไปเร็วอย่างนั้น

ศูนย์พุทธจักรฯ นี้เปรียบเหมือนภูเขา คนบางคนเห็นภูเขาแล้วไม่กล้าปีน

บางคนขึ้นมาแล้วมองเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ ก็เกิดอยากได้นั่น อยากได้นี่ ตรงนั้นน่าไป ตรงนี้น่าไป แล้วก็เลยตกลงมา

ไอ้คนที่ไม่กล้าปีน คือ คนที่เห็นระเบียบวินัยของวัด แล้วไม่อยากทำตาม อยากฝืนระเบียบวินัย

เกาะรถให้ดี ๆ นะหลานนะ

อย่าให้ตกลงไปเด็ดขาด

ต้องนั่งธรรมะให้มาก พยายามทำจิตทำใจทำตัวให้เป็นบุญ

แล้วทำ “สัมมาอรหัง” ไปเรื่อย ๆ

ไม่วันใดก็วันหนึ่งจะเห็นธรรม

ยายอดทนมาก ๆ มากจริง ๆ เป็นร้อยเท่าพันทวี

ถึงได้มีศูนย์พุทธจักรฯ ขึ้นมา

พระทั้ง ๑๐ รูป ถึงได้บวช

๒๑ มีนาคม ๒๕๒๓

๕๑
ไม่ต้องให้ใครมาโอ๋

พวกเราอย่าน้อยใจ

เราต้องเข้าใจว่า หลวงพ่อมีงานมาก

ไม่ได้มาโอ๋ * พวกเรา ยายไม่ชอบให้ใครมาโอ๋เลย

แต่คนบางพวกแก่งแย่งชิงดีกัน

อะไร ๆ ก็อยากให้หลวงพ่อโอ๋

แย่งกันไปแย่งกันมา

ธรรมะก็เลยไม่ก้าวหน้า

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

* โอ๋ ในความหมายของคุณยาย หมายถึง การเอาอกเอาใจ

๕๒
บุกธรรมะอย่างเดียว

เรื่องธรรมะ ยายทำจนรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างว่า อะไรเป็นอะไร อะไรอยู่ที่ไหน

อย่างกับว่า สมมุติของหยาบนะ เข็มอยู่ตรงไหน จานอยู่ตรงไหน ต้องไปค้นหามาให้หลวงพ่อวัดปากน้ำจนได้

ธรรมะก็เหมือนกัน ต้องค้นได้ขนาดนี้

เรื่องนั่งธรรมะยายเก่งมาก นั่งเก่งจริง ๆ

เวลาเข้าที่แล้ว ทิ้งทุกอย่างหมด

เอาแต่ธรรมะอย่างเดียว บุกธรรมะอย่างเดียว

ที่เห็นออกมารบกับหยาบ เวลายายออกมารบกับหยาบ ต้องถอยออกจากธรรมะละเอียดทีละชั้น ถอยออกมาทีละกาย ตั้งแต่กายพระอรหัตจนถึงกายมนุษย์หยาบ

พอถึงกายมนุษย์หยาบ ก็จวกเขาได้

พอเรื่องข้างนอกเรียบร้อยแล้วก็ทิ้ง เอาธรรมะคืน บุกธรรมะ ลืมเรื่องข้างนอกหมด

เพราะยายยังอาศัยโลกอยู่ จึงต้องถอยออกมาหยาบ เรายังต้องกินข้าวนี่

หยาบก็ต้องรบ ละเอียดก็ต้องรบ

ที่เห็นยายออกมารบหยาบข้างนอก ก็เพื่อให้งานเรียบร้อย รบไปงั้นแหละ

แต่พอเข้ากุฏินั่งธรรมะ เรื่องทุกอย่างก็วางทิ้งหมด

มีแต่ธรรมะอย่างเดียว

เรื่องนี้ยายแบ่งเวลาเป็น

พอนั่งธรรมะก็เอาใจหยุดไปเรื่อย ๆ ที่ศูนย์กลางกาย หยุดที่กายมนุษย์ ตกศูนย์ก็ถึงกายมนุษย์ละเอียดจนถึงกายธรรมอรหัต มี ๑๘ กาย เป็นทางผ่าน

พอถึงกายธรรมอรหัตก็รู้เห็นหมด

อย่างนี้เรียกว่า “รู้รอบตัว เห็นรอบตัว”

เวลาดิ่งธรรมะของยาย

พอดิ่งธรรมะก็เหมือนออกทะเล

เวลาออกทะเลก็ไม่เห็นฝั่งเลย

ยายก็ตั้งเข็มทิศให้ตรง ไม่สนใจอย่างอื่น

ตั้งเข็มทิศให้ตรงอย่างเดียว

ดิ่งธรรมะตรงตามเข็มทิศของตัวเอง

ว่าชั่วโมงนี้จะเอาอะไร

เหมือนทางโลก เวลาเขาออกทะเล เขาก็ยังมีเข็มทิศเลย

เราทางธรรมก็ต้องมีเหมือนกัน

ต้องแบ่งเวลาของเราให้เป็น

วางเรื่องอื่นไว้ชั่วขณะ

นั่งธรรมะ จึงจะก้าวหน้าได้

ถ้าเราไม่แบ่งเวลาอย่างที่ยายบอก

นั่งธรรมะ เดี๋ยวคิดถึงบ้าน คิดถึงที่ทำงาน

คิดอย่างนั้น คิดอย่างนี้

คิดไป ใจก็เลยไม่หยุด

นั่งธรรมะต้องนั่งเพื่อให้ใจหยุด

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

แนวรั้วกั้นเขตสังฆาวาส หลังศาลาดุสิต ปี พ.ศ. ๒๕๓๐

๕๓
อย่างอื่นทิ้งให้หมด

ทำสมาธิ สัมมาอรหัง ก็ได้บุญแล้ว

การได้ธรรมกายไม่ใช่ของง่าย ๆ

ใจเรามันวิ่งไปทั่วรอบโลก

ต้องดึงมันเข้ามา

ให้หยุดให้นิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย

เหนือสะดือ ๒ นิ้วมือ

เรื่องอื่นอย่าไปคิด

ทิ้งมันไปให้หมด

พอใจหยุดใจนิ่ง

มันก็จะสว่างในท้อง

ทำใจให้หยุดให้นิ่ง

นึกถึงองค์พระให้ใส

ไม่ได้บันทึกวันที่

๕๔
หยุด เท่านั้นคือตัวสำเร็จ

หยุด เท่านั้นคือตัวสำเร็จ

สำเร็จหมดทั้งทางโลก ทางธรรม

ทางโลก เขาอยากไปไหน ๆ ไปเร็ว ๆ ก็ต้องขึ้นรถไป ขึ้นเครื่องบินไป

แต่ทางธรรมต้อง "หยุด"

ถ้าไม่หยุด ไปไม่ได้ ยิ่งหยุดเท่าไร ก็ไปเร็วเท่านั้น

เหมือนเรื่ององคุลีมาล ที่หลวงพ่อท่านเทศน์

องคุลีมาลจะวิ่งไปตัดนิ้วพระพุทธเจ้า เพื่อให้ได้นิ้วครบ ๑,๐๐๐ นิ้ว จะได้เป็นเจ้าโลก วิ่งไปก็ร้องว่า

"สมณะหยุด สมณะหยุด"

พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่า "สมณะหยุดแล้ว ท่านสิยังไม่หยุด"

"หยุด" คำนั้นแหละ คือตัวสำเร็จ

หยุดตัวนี้แหละ คือ ใจท่านหยุดแล้ว ถ้าใจไม่หยุดก็ไม่ถึงธรรม

ธรรมทุกอย่างมีอยู่ในตัวเรา จะถึงได้ต้องทำใจให้หยุด ถ้าไม่หยุดก็ไม่ถึง

เพราะฉะนั้นเรานั่งธรรมะ ก็ต้องทำใจหยุดให้ได้เป็นเรื่องสำคัญ

พระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ย่อแล้วเหลือ ๓ คือ บริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ

ย่อลงมาแล้วเหลือ ๑ คือ “หยุด” คำเดียว

ทำใจหยุด กายก็บริสุทธิ์ วาจาก็บริสุทธิ์ ใจก็บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นเราต้องทำนะ จะได้บุญมากก็ตอนนี้แหละ

ทำอย่างที่ยายบอก ต้องแบ่งเวลาให้เป็น

เวลานั่งธรรมะแล้ว ก็อย่าไปคิดเรื่องอะไรทั้งนั้น

คิดเอาธรรมะอย่างเดียว ไม่ถอยหลังกลับ

ถือเข็มทิศของเราให้ดี ๆ นะ

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

๕๕
ธรรมะเท่านั้นที่ช่วยเราได้

ทั่วแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล

ไม่มีใครช่วยเราให้พ้นทุกข์ได้หรอก

นอกจากธรรมะเท่านั้น

เกาะธรรมะให้แน่น ๆ นะ

แค่เห็นแสงสว่างเพียงแวบเดียว

บุญก็มากมายมหาศาล เป็นฟ้าครอบเชียวนะ

เวลายายนั่งธรรมะ ใจยายก็จรดที่ศูนย์กลางกาย

ผ่านกายต่าง ๆ เข้าไปเรื่อย ๆ จนถึงพระนิพพาน

แล้วใจก็ไปติดที่โน่น

จะไปดูอะไรก็ได้ กิเลสก็ไม่มี

แต่พอยายจะพูดกับใคร

ยายก็ถอนใจมาจดจ่อกับคนที่ยายจะพูดด้วย

ใจมันก็หยาบ

อายตนะหยาบก็เกาะ

กิเลสมันก็เกาะ

คนที่แต่งงาน ใจมันต้องหยาบ จึงคิดจะแต่ง เมื่อใจหยาบ อายตนะหยาบมันเกาะ

ไม่ยากหรอกที่จะได้ธรรมะ ถ้ารักธรรมะจริง

ไม่ต้องไปนึกถึงคนอื่น ให้นึกแค่ตัวเอง เพราะว่าไม่มีใครช่วยเราได้

ศาสนาพุทธมีเพียง ๓ อย่าง คือ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ นอกนั้นไม่ใช่

๑๑ มีนาคม ๒๕๒๔

คุณยายตรวจวัด : หมู่กุฏิพระภิกษุ ปี พ.ศ. ๒๕๓๐

๕๖
สร้างบารมีให้ดี ต้องติดธรรมะ

ชีวิตนี้เกิดมาสร้างบารมี

ต้องพยายามทำความดีให้เต็มที่

ถ้าต้องการจะสร้างบารมีให้ได้ดีจริง ๆ ต้องติดธรรมะ อย่าติดบุคคล แล้วจะสร้างบารมีไปได้ตลอด จะนำความเจริญมาสู่ตัวเองและหมู่คณะด้วย ให้มีสติสอนตัวเองอยู่เสมอ

ถ้าติดบุคคลแล้ว จะสร้างบารมีไปไม่ได้ตลอด จะเดือดร้อนในภายหลัง ทั้งตัวเองและหมู่คณะด้วย

ถ้าติดธรรมะ มีธรรมะเป็นที่พึ่ง จะชนะมิจฉาทิฐิได้ เพราะจะได้บุญที่สะอาดบริสุทธิ์ติดตัวไปทุกวัน

จำเอาไว้ให้ดี แล้วเอาไปปฏิบัตินะ

ยายอายุมากแล้ว แก่เข้าไปทุกวัน เมื่อยังมีแรงพูด ก็จะสอนไปเรื่อย ๆ

ขอให้นำไปปฏิบัติ จะได้เอาตัวรอด

๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๓

๕๗
กำปั้นทุบขี้ดิน

การนั่งธรรมะ ก็เหมือนกำปั้นทุบขี้ดิน เพราะว่าอะไร ๆ ทุกอย่างก็ต้องอาศัยดิน จะมีบ้านก็ต้องอาศัยดิน จะเหาะไปได้ก็ต้องไปจากดิน จะเห็นได้ว่าดินเป็นสิ่งสำคัญมาก

ดังนั้นเวลาเราปฏิบัติธรรม อย่านึกว่าเราจะไม่รู้ไม่เห็น จะทำไม่เป็นอย่างคนอื่นเขา

อย่าไปคิดอย่างนั้น

เราต้องคิดว่า ทุกคำภาวนาว่า สัมมาอรหัง สัมมาอรหัง สัมมาอรหัง นั้นเราได้บุญทุกคำ

สัมมาอรหัง ทีไรก็ได้บุญทุกที หลับตาทีไรก็ได้บุญทุกที เหมือนเราเอากำปั้นทุบขี้ดิน ทุบทีไรก็ถูกทุกที

อยู่ทางธรรม อย่าประมาท ต้องทำไปเรื่อย ๆ ทำไปไม่ต้องกลัว ใครเขาจะด่า ใครเขาจะว่า ใครไม่พอใจก็ช่างเขา ให้นึกว่าเราทำให้พระพุทธเจ้าท่านพอใจก็พอแล้ว

ทำไปเรื่อย ๆ นึกว่า สำเร็จ สำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะสำเร็จ

๑๙ มกราคม ๒๕๑๘

๕๘
หน้าที่ที่สำคัญที่สุด

ในชีวิตของเรา

ต้องมีความเพียรที่จะนั่งธรรมะให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

สมัยก่อน

ยายยังไม่เห็นธรรมะ

ก็พยายามนึกทั้งเดิน และนั่ง

พอทำไป ทำไป

ใจก็หยุด เข้าถึงธรรมะได้

การเข้าถึงธรรมะนี่แหละ

เป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุด

๒ ธันวาคม ๒๕๒๕

๕๙
ธรรมะเป็นเรื่องสำคัญ

การนั่งธรรมะเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิต
เราต้องคิดอยู่เสมอว่า
ต้องเข้าถึงธรรมะให้ได้
เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญจริง ๆ
เราต้องหมั่นนึกถึงบ่อย ๆ ทุก ๆ เวลา
ไม่ว่าเราจะเดิน ขับรถ หรือทำอะไรก็ตาม
เมื่อมีเวลาก็ให้นึกถึงให้มาก ๆ
เหมือนอย่างยาย เมื่อยังไม่เห็นธรรมะ
ก็พยายามนั่ง ขยันนั่ง จนเห็นธรรมะ
จากเห็นธรรมะได้ ก็ไปขาดรู้* ได้
ธรรมะยายจึงก้าวหน้า เพราะยายนั่งจริง ๆ

---

* ขาดรู้ คือ การทำใจหยุดนิ่งสนิทสมบูรณ์ จนกระทั่งหลุดจากกายหยาบไปติดข้างในละเอียด เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วจึงถอน

การขาดรู้ทำให้จิตบริสุทธิ์มาก มีพลังมาก จิตขยาย ความรู้กว้างขวางมาก และมีญาณแม่นยำ

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต

ถ้าเราไม่หาความสุขในชาตินี้ ชาติหน้าก็หาไม่พบ

ถ้าจะพบก็ต้องพบในชาตินี้

เมื่อก่อน ยายนั่งสมาธิกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง เดี๋ยวนี้ยายแก่แล้ว อายุ ๘๔ ปี นั่งเดี๋ยวเดียวก็เมื่อยแล้ว เลยนอนดิ่งธรรมะไป

ตอนนี้เรายังไม่รู้หรอก ถ้าเราแก่ เราถึงจะรู้ว่าเมื่อยหลังปวดเอวเป็นอย่างไร ตอนยังหนุ่มยังสาวอยู่ ไม่รู้หรอก

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕

ดูงานก่อสร้างหมู่กุฏิสามเณร ปี พ.ศ. ๒๕๓๒

๖๐
ห่วงธรรมะ

มาอยู่วัดปากน้ำ ทำวิชชากับหลวงพ่อ

ยายไม่ได้หนีไปไหนเลย

คนอื่นเขากลับบ้านบ้าง

เดี๋ยวไปโน่น ไปนี่บ้าง

แต่ยายห่วงธรรมะ

รักธรรมะ

ไม่เคยหนีไปไหนเลย

คนอื่นจึงรู้ไม่เท่ายาย

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๖๑
รู้จริง...ไม่อวดใคร

คนอวดรู้มัวแต่สู้กัน

คนที่รู้จริงไม่ต้องอวดกับใคร

จึงชนะในที่สุด

๑๗ สิงหาคม ๒๕๒๓

๖๒
รู้ทันหมด

ยายเป็นคนแรกที่คิดสร้างวัดตั้งแต่เริ่มต้น

ต้องต่อสู้ทุกอย่างจนถึงบัดนี้

เพราะคิดว่า เราเริ่มไว้แล้วต้องเอาให้ดี เอาให้ได้ตลอด ไม่อย่างนั้นเราก็ไม่ไหว

เรื่องไม่ดีแต่ละเรื่องที่เกิดขึ้น

ยายต้องนั่งเข้าที่แก้แทบแย่

ยิ่งอายุมากก็เหนื่อยมาก

เรื่องทุกอย่างยายรู้ทันหมด เพียงแต่จะถึงเวลาพูดหรือเปล่าเท่านั้น

ยายถึงบอกว่า ในโลกนี้ไม่มีความลับ

เพียงแต่เรายังไม่สนใจเท่านั้นเอง

ลองเราจะดูจริง ๆ เข้า ก็รู้จนได้

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

ณ อาคารปรนิมมิตวสวัตดี ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๖๓
นิ่งเงียบ...เหมือนแพ้...แต่ชนะ

ลูกศิษย์วัดมาขอธรรมะจากคุณยาย ท่านจึงสอนว่า

ไม่ว่าใครจะว่ายาย เถียงยาย หรือทะเลาะกับยาย จะเป็นลูกศิษย์ใกล้ชิด หรือเป็นผู้ใหญ่กว่า เวลามีอารมณ์ก็ว่ายาย ต้องอย่างนั้น อย่างนี้สิ

ยายจะเงียบ ยอมแพ้เขาไปก่อน

ให้เขาพูด ๆ และว่าไป

ยายจะเอาชนะทุกคนด้วยความเงียบก่อน

เขาพูดไป พอเหนื่อย ก็หยุดเอง

ปล่อยให้เขาโกรธ มีอารมณ์ว่าไปคนเดียว

ยายเงียบอย่างเดียว

ยายเอาชนะทุกคนแบบนี้มาทั้งนั้น

ยายนิ่งเงียบ

ดิ่งธรรมะดูภายใน

แล้วยายก็ชนะ

๑๑ มกราคม ๒๕๓๔

๖๔
สมาธิช่วย

คุณยายสอนวิศวกรก่อสร้างท่านหนึ่ง ที่มากราบคุณยายว่า

เวลาเราคิดอะไรไม่ออก ให้หลบไปเงียบ ๆ ไปนั่งสมาธิ เอาใจรวมเข้าไปในตัว แล้วรวมงานทั้งหมดของเราเข้าไปไว้ในตัวด้วย เราจะคิดออก จะจัดแผนงานของเราออกว่า จะต้องทำอะไร ทำยังไง จะเห็นชัด

นั่งสมาธิทำให้เกิดปัญญา

ยายยังใช้วิธีนี้เหมือนกัน

งานในครัว มีปัญหาตรงไหน

ยายจะกลับเข้าไปในกุฏิ

นั่งเงียบ ๆ สักพัก

ยายก็จะคิดวางแผนออกว่า ควรจะแก้ปัญหายังไง

๙ สิงหาคม ๒๕๓๔

๖๕
ตั้งสติ...ก่อนพูด

นักธุรกิจท่านหนึ่งมากราบคุณยาย ท่านสอนว่า

คนเราทำงานด้วยกัน เวลาเราคิดอะไรไม่ออก

เราต้องหลบออกไปหาที่เงียบ ๆ สักพักหนึ่ง

หลับตาทำใจให้หยุดนิ่ง

ประเดี๋ยวเรื่องต่าง ๆ มันจะโผล่ขึ้นมาสอนเราว่า

เราจะต้องทำอย่างไร แล้วเราค่อยตั้งสติไปพูด

ถ้าคิดว่า พูดแล้วเราขาดทุน ก็อย่าเพิ่งพูด ให้กลับไปนั่งสมาธิใหม่ จนกว่าใจจะสบาย แล้วค่อยกลับมาพูด

ต้องพูดแล้วไม่ขาดทุน ถ้าขาดทุนอย่าพูด

พูดแล้วให้ตัวเองกำไร ไม่เสีย

เพราะชีวิตของเรา เดี๋ยวก็วัน เดี๋ยวก็คืน จะทำอะไรก็ให้รีบทำ ตั้งหลักให้ดี จะได้ไม่เสียทีที่เกิดมาเอากำไรคือบุญ (ความดี) ติดตัวกลับไป

๙ ตุลาคม ๒๕๓๔

◎ บุญ·กรรม ◎

ถวายปัจจัยแด่คณะสงฆ์ หลังวันทอดกฐิน ปี พ.ศ. ๒๕๓๑

๖๖
จงเป็นใหญ่ด้วยบุญ

คนเราจะทำอะไร ต้องนึกถึงฐานะตัวเอง ดูบุญของตัวเอง ต้องดูทุนเก่าที่เราทำมา จะทำอะไรอย่าให้เกินฐานะ ทำให้พอเหมาะพอสมกัน จึงจะควร

ถ้าอยากเป็นใหญ่ ต้องใหญ่ด้วยบุญ

อย่าเป็นใหญ่ด้วยกิเลส

ถ้าใหญ่ด้วยบุญ ถึงจะเป็นใหญ่ได้อย่างแท้จริง

แต่ถ้าเป็นใหญ่ด้วยกิเลสจะต้องหกคะเมนตกลงมา เสียท่าเสียทีไปเลย เรื่องนี้ก็เป็นกันมาก ดูอย่างพระเทวทัต เป็นต้น

พอทำอะไรได้สักหน่อยหนึ่ง ก็อยากดังอยากเด่นโดยไม่ดูพื้นฐานของตัวเองว่า สร้างพื้นฐานความดีมามากน้อยแค่ไหน มองดูแค่ปลายเหตุนิดเดียว

เหมือนกับการสร้างบ้านที่พื้นฐานไม่ดี พื้นฐานทำไว้แค่นิดหน่อย แต่พอสร้างบ้านไปแล้วอยากได้ใหญ่ ๆ โต ๆ ในที่สุดบ้านนั้นก็มีแต่พังอย่างเดียว

จะเอาอย่างยายเดี๋ยวนี้ได้อย่างไร

เพราะเขาไม่รู้ว่า ยายอดทนมามาก ทำความดีไว้ในอดีตมากมาย จนความดีเป็นภูเขา

ที่ยายได้ดีมีชื่อเสียง

มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย

ก็เพราะความดีที่สร้างไว้ในอดีต

๑๒ มกราคม ๒๕๑๘

ถวายปัจจัยแด่คณะสงฆ์ หลังวันทอดผ้าป่า ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๖๗
น้ำหยดทีละติ๋งยังเต็มตุ่ม

น้ำหยดทีละติ๋งยังเต็มตุ่ม

ฉะนั้นเราต้องปฏิบัติไปเรื่อย ๆ

มีบุญอะไรก็พยายามทำเรื่อยไป

สักวันหนึ่งคงเต็มด้วยบุญ เหมือนน้ำหยดทีละติ๋งยังเต็มตุ่มได้

ถ้าไม่ปฏิบัติก็เหมือนกับไม่มีน้ำสักหยด

ถ้าปฏิบัติไปเรื่อย ๆ วันหนึ่งเราคงได้รู้จริงกับเขาบ้าง

ในเมื่อบารมีตอนนี้ของเรายังไม่เต็ม ก็ต้องขวนขวายไปเรื่อย ๆ ทีละนิดทีละหน่อย

อย่าขี้เกียจเป็นอันขาด

อย่ามัวไปห่วงคนอื่นเขามากเกินไป

เราต้องทำให้ตัวเราเองมาก ๆ

เพราะเวลาเราตายแล้ว ใครก็ช่วยเราไม่ได้

นอกจากเราจะช่วยตัวเราเอง เราทำเราก็ได้

จงสู้สิ...สู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย

สู้ดีกว่านะ สู้ให้ถึงที่สุด สู้จนหมดอายุขัย จะได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น

เราต้องเตือนตัวเราเอง

เพราะเราทำของเราเอง

เราทำมากได้มาก

ทำน้อยได้น้อย

ยายทำยายก็ได้ คุณก็ไม่ได้

คุณทำคุณก็ได้

เพราะฉะนั้นก็ทำมาก ๆ ไว้ก่อน

เราทำทุก ๆ วัน ก็ได้ทุก ๆ วัน

ทำให้ถึงที่สุด

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

คุณยายสอนธรรมะสาธุชน : สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก)

ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๖๘
มีบุญ สำเร็จทุกอย่าง

ชาตินี้ยายกลัวอยู่อย่างเดียว

กลัวว่าจะได้บุญน้อย

บุญจะแพ้คนอื่นเขา

เพราะว่าถ้าเรามีบุญมากแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรารถนาก็สำเร็จ

ที่จะทำก็สำเร็จทุก ๆ อย่าง

ใครมาขวางไม่ได้ ด้วยอำนาจบุญ

เพราะฉะนั้น การมีบุญมากเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

จะทำสิ่งใดก็ทำได้ทุก ๆ อย่าง

แล้วก็สำเร็จทุกอย่างด้วย

๓๑ สิงหาคม ๒๕๑๙

๖๙
เกิดมาสร้างบารมี

ยายไม่อยากอยู่บนสวรรค์นานเกินไป

อยากเกิดมาในโลกมนุษย์เร็ว ๆ

เพื่อจะได้สร้างบารมีมาก ๆ ต่อไป

๓ มกราคม ๒๕๒๐

๗๐
การส่งผลของบุญ

บุญในอดีตเรามีมากหรือน้อย จะส่งผลให้เป็นไปในปัจจุบันนี้

ถ้าบุญในอดีตเราทำมา ๑๐ ก็ส่งผล ๑๐

ทำมา ๑๐๐ ก็ส่งผล ๑๐๐

บุญที่เราทำในปัจจุบันนี้ส่งผลในปัจจุบันเพียง ๑๐-๒๐ % ของบุญที่ทำ แต่จะส่งผลเต็มที่ในอนาคต ทำให้ชาติหน้าของเราจะดีมาก ด้วยผลบุญในปัจจุบัน

ดังนั้น เราต้องหัดมักน้อยให้มาก ๆ

ถ้าเรามี ๑๐๐ ใช้ ๑,๐๐๐ ไม่นานก็วิบัติ

แต่ถ้าเรามีบุญ ๑,๐๐๐ ใช้แค่ ๑๐๐ ไม่นานบุญก็ต้องส่งผลมากขึ้น

เมื่อได้มากขึ้น ก็ให้วางใจเป็นอุเบกขา อย่าโลภ

จงคิดว่า นั่นเป็นบุญที่ส่งผล แล้ววางใจเฉย ๆ

๑๖ สิงหาคม ๒๕๒๒

วันคล้ายวันเกิดคุณยาย ปี พ.ศ. ๒๕๓๔

๗๑
ใจสะอาด จึงได้ใกล้ยาย

ผู้ที่จะสร้างบารมีไปกับยาย หรือไปเกิดร่วมกัน สร้างบารมีร่วมกันไปได้ตลอด จะต้องเป็นผู้มีใจสะอาด

คือ จะทำอะไรก็ตาม ก็ตั้งใจเอาบุญจริง ๆ

ทำเอาบุญอย่างเดียว

คนใจสะอาดเท่านั้น จึงจะอยู่ใกล้ยายได้

ถ้าใจสกปรกก็อยู่ด้วยกันไม่ได้

เหมือนน้ำอยู่รวมกับน้ำมันไม่ได้

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๗๒
นึกถึงบุญได้...ได้บุญมาก

เราอย่าคิดนะว่า

อยู่ใกล้ยายแล้วจะได้บุญมาก

คนที่จะได้บุญมากคือ

คนที่นึกถึงบุญได้เท่านั้น

เราต้องพึ่งบุญ

พึ่งอย่างอื่นไม่สำเร็จหรอก

ยายจะบอกให้

ไม่ได้บันทึกวันที่

๗๓
สร้างบุญถึงที่สุด แล้วจะเป็นผู้ชนะ

ถ้าเราอยู่ในธรรม เราดูคนทางธรรมให้ออก

แล้วเราก็จะสามารถดูคนทางโลกออกได้ไม่ยากเลย เพราะโลกหยาบกว่าธรรม

ถ้าเรายังไม่สามารถทำได้ในชาตินี้

ในขณะที่เราต่อสู้ถึงที่สุดแล้ว

ก็ให้คิดว่าชาติต่อไปเราต้องชนะ

เราต้องชนะให้ได้

แล้วสร้างบุญในชาตินี้ให้มาก ให้หนักกว่าเดิม

ให้แก้ไขที่ตัวเราเอง

ให้สร้างบุญ

สร้างความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ในตัวเราให้หนักยิ่งขึ้น

แล้วเราจะเป็นผู้ชนะ

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๗๔
ตั้งใจมาก ได้บุญมาก

เออ ! ช่วยกันทำเอาบุญ

พวกเรายังหนุ่มยังสาวมีกำลัง ช่วยกันทำงานให้พระศาสนา ทำกันแล้วก็อธิษฐานให้ได้บุญเยอะ ๆ

ใครตั้งใจมากก็ได้บุญมาก

ใครตั้งใจน้อยก็ได้บุญน้อย

ชาติหน้ายายจะดูหน้าคนแล้วระลึกชาติว่า ใครทำอะไรมา ชาตินั้นชื่ออะไร ๆ มาจากไหน

ชาตินี้ก็ทำได้ แต่ขี้เกียจ กิเลสมันยังหนาอยู่

ชาติหน้ายายมองปุ๊บ สว่างโล่งเลยล่ะ

พอยายจะลงมาเกิด

ยายจะตามพวกเราลงมาอีก ตามมาให้หมด

ยายจะขนไปหมดนั่นแหละ

ไปสวรรค์ก็เอาไปให้หมด

ไปนิพพานก็เอาไปให้หมด

จะลงมาเกิดสร้างบุญ ก็จะตามลงมาให้หมด

๒๘ ตุลาคม ๒๕๒๓

คุณยายสอนธรรมะ และนำสาธุชนนั่งสมาธิก่อนปล่อยปลา : ศาลาดุสิต

๗๕
อย่ายอมแพ้

ยอมแพ้อะไรก็ยอมเถิด

แต่อย่ายอมแพ้เรื่องบุญก็แล้วกัน

๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

๗๖
ใครทำ...ใครได้

พวกเราอยู่ที่วัด การที่เราเข้าวัดนี่ ต้องเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างทางโลก จึงเข้ามาอยู่วัดได้

เมื่อเรามาอยู่วัดแล้ว ต้องพยายามทำความดี

ต้องคิดว่า เสียสละทางโลก

แล้วเข้ามาอยู่วัดก็เพื่อมาทำความดี

ต้องทำความดีสุดชีวิตของเราทีเดียว

ให้สมกับความตั้งใจของเราที่มาอยู่วัด

งานทุกอย่างต้องช่วยกันทำ ช่วยกันดูช่วยกันแล

อย่าละเลยหน้าที่ คิดเสียว่าเป็นงานของเราทั้งนั้น

อย่าคอยเกี่ยงว่า ไม่ใช่หน้าที่ของเรา

แล้วทำเป็นไม่สนใจ อย่างนี้ใช้ไม่ได้

ทำไปเถอะ เราทำเราก็ได้ คนอื่นเขาก็ไม่ได้

เราทำก็เป็นสมบัติติดตัวเราไป

ของเหล่านี้จะติดตัวเราไปข้ามภพข้ามชาติ
ยายบอกให้ เราได้จริง ๆ นะ เพราะเราทำ
ทุกอย่างในวัดนี้เป็นของศาสนา
เป็นของพระพุทธเจ้า
เราทำอะไร ๆ ก็เป็นบุญไปหมด
จะงานเล็กงานใหญ่ ก็เป็นบุญทั้งนั้น
เมื่อมีงาน ก็ร่วมกันช่วยกันทำงาน
เมื่อว่างงานแล้ว ก็หาเวลานั่งธรรมะให้ใจใส
อ่านหนังสือบ้าง จะได้มีความรู้กว้างขวาง
เวลาไปหาใคร จะคุยกับเขาได้
ได้เป็นนักปราชญ์ เป็นบัณฑิต

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

คุณยายนำสาธุชนนั่งสมาธิที่อาคารยามา : วันคล้ายวันเกิดคุณยาย

๗๗
ทำความดีให้สุดชีวิต

เมื่อเราเข้าวัด ก็มุ่งหวังอย่างเดียว

คือ เพื่อมาสร้างความดีให้มาก ๆ

มาเอาบุญนั่นเอง

มาเพื่อที่จะทำประโยชน์ให้แก่ตัวเองแท้ ๆ

ฉะนั้นต้องตั้งใจทีเดียวว่า

เราจะต้องทำความดีให้สุดชีวิต

เพราะว่าเราได้เสียสละเวลา

สละโอกาส

ทุ่มเททุกอย่างมาแล้ว

ก็ให้ตักตวงบุญกุศลให้เต็มที่

๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๕

๗๔
เอาบุญมาช่วย

งานทุกอย่างยายวางแผนมาตลอด แม้การสร้างศูนย์พุทธจักรฯ ยายก็วางแผน

ต้องทำให้ดี ดีทุกอย่าง แล้วยายก็ตั้งโรงทานขึ้นมาได้

ที่ยายตั้งได้ เพราะยายดูตัวอย่างจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ เห็นหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเลี้ยงพระ เลี้ยงคนได้มาก

ท่านทำได้ ท่านมีความสุข ท่านได้บุญมาก

แม้ท่านจะละโลกแล้ว ท่านก็ยังได้บุญอยู่ทุกวัน

ยายก็อยากได้บ้าง คิดว่าเมื่อมีสำนักแล้ว จะตั้งโรงทานให้ได้ แล้วยายก็ตั้งได้จริง ๆ เมื่อทำได้ยายก็ดีใจ

คนอื่น ๆ เขาก็อยากตั้งเหมือนกัน แต่ตั้งไม่สำเร็จ เพราะเป็นของยาก ขนาดคุณยายทองสุก ท่านไปสอนที่ไหน ๆ ท่านเทศน์เก่ง เก่งขนาดที่ว่า พระมหาเปรียญประโยคสูง ๆ สู้ไม่ได้ ท่านเก่งขนาดนี้ ท่านยังตั้งโรงทานไม่สำเร็จเลย เพราะยากอย่างนี้

ยายนึกอยากจะตั้ง ยายก็นึกถึงบุญเป็นใหญ่ เวลานั่งเข้าที่ ก็อธิษฐานเอาบุญมาช่วยทำ

ในที่สุดก็สำเร็จได้ด้วยบุญ

คนมีบุญมาก จะปกครองคนมีบุญน้อย

ทุกอย่างต้องอาศัยบุญอย่างเดียว

มนุษย์เป็นเพียงหุ่น

ต้องพยายามหาบุญให้มาก ๆ

เวลานี้ยายต้องนึกถึงบุญ

เอาบุญประคองทุกอย่าง

ไม่เช่นนั้นก็อยู่อย่างมีความสุขไม่ได้

ทุกสิ่งทุกอย่างบริบูรณ์อย่างนี้

เพราะยายนึกถึงบุญ นั่งธรรมะเอาสมบัติ

ตามคนให้มาช่วยอยู่เรื่อย ๆ ให้ได้คนดี ๆ มาช่วยงาน

พวกเรานั่งธรรมะต้องนึกถึงบุญ

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

คุณยายรับแขก : อาคารยามา

๗๙
มาเอาบุญ

ให้ตามน้อง ๆ มาเอาบุญกันนะ

สงสาร กลัวว่าเขาจะตกนรก

ตามเขามาเอาบุญกันเถอะ

จะได้มีโอกาสไปสวรรค์

ไปนิพพานได้

๒๖ มีนาคม ๒๕๒๔

๔๐
สำเร็จด้วยบุญ

จะทำอะไรต่าง ๆ ให้นึกถึงบุญ

ให้อยู่ในบุญ

ถ้าเรามีบุญ

สิ่งนั้นก็จะสำเร็จได้ด้วยบุญ

เรามีบุญเป็นที่พึ่ง

ให้นึกถึงบุญให้มาก ๆ

ทุกอย่างจะสำเร็จ

๔ เมษายน ๒๕๒๔

๔๑
ดวงบุญ ดวงบาป

เอาบุญไปเยอะ ๆ นะ

เดี๋ยวชาติหน้าเกิดมาเจอยาย

ยายจะจำได้ว่า

เจ้าคนนี้ตอนนั้นยายให้มันมาเอาบุญ มันไม่เอา

ตอนนี้บุญมันนิดเดียว ตามเขาไม่ทัน

ตอนนี้เราไม่เห็นหรอกว่า เราทำแล้วได้อะไรไป

พอตายไป ถึงไปเห็นว่า เรามีบุญมีบาปมากน้อยเพียงไร

กายหยาบ ๆ นี้มองไม่เห็นของละเอียด จึงไม่รู้ว่าบุญบาปมีจริง แต่พอตายไปแล้ว หลุดออกจากกายหยาบทีนี้ล่ะถึงเห็นดวงบุญ ดวงบาปของตัวเองว่า มีมากน้อยแค่ไหน

๕ เมษายน ๒๕๒๔

คุณยายรับแขก : อาคารยามา

๘๒
แนวหน้า

เออ ! เราเอาบุญในครัวไปอย่างนี้แหละ

แล้วชาติหน้าจะได้อยู่แนวหน้า

อยากอยู่ข้างหน้า หรือข้างหลังล่ะ ?

๘ เมษายน ๒๕๒๔

๔๓
หาบุญได้ ใช้บุญเป็น

กว่าจะสร้างศูนย์พุทธจักรฯ มาได้ ยายรบกับคนมาก ตั้งแต่มาอยู่ใหม่ ๆ ก็ต้องรบกับพวกขโมยเรือ จนมาถึงตอนนี้ ยายก็ต้องมารบเรื่องอื่นอีก

ยายไม่มีอะไร ยายมีแต่ความบริสุทธิ์ใจเท่านั้น

ยายจะนึกถึงบุญ นึกถึงบารมีที่ยายสั่งสมมาในอดีต นึกถึงบุญที่ได้ทำในปัจจุบัน และบุญที่จะได้ จะเกิดตามความตั้งใจสร้างความดีในอนาคต

ยายจะนึกรวมเอาบุญนี้แหละ ยายเอาบุญมาสู้กับเขา นี่แหละเรียกว่า หาบุญได้ ใช้บุญเป็น

เราต้องช่วยตัวเอง ทั้งสากลโลก ทั้งจักรวาล ไม่มีใครช่วยยายได้ ยายต้องช่วยตัวเอง ช่วยยังไง ?

ก็เอาความดีใส่ตัว

ล้างความชั่วให้มันหมดไป

หาบุญใส่ตัวเอง

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๒๔

๔๔
สะสมบุญ

การมาวัดวันหนึ่ง ก็ได้บุญไปช่วงหนึ่ง

ถ้าไม่มา ก็ไม่ได้

ถ้ามาแล้ว ก็ได้บุญ

บุญจะสะสมทับทวี เหมือนกับเก็บออมสิน

๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๔

๘๕
ใจบริสุทธิ์

เวลายายคุยกับใคร

ใจยายบริสุทธิ์

ใจยายจะจรดอยู่ในบุญ

จรดอยู่ในธรรม

ไม่มีโลภ โกรธ หลง อยู่ในใจ

ใจยายบริสุทธิ์ ยายจึงดูคนออก

ยายดูคนออกว่า ใครเป็นโรคอะไร

แล้วใจยายก็มีแต่เมตตาแนะนำไป

เวรกรรมมันร้ายอย่างนี้

ยายก็บอกก็เตือนเขาไป ยายก็ได้บุญแล้ว

แต่เขาจะทำตามหรือไม่ก็แล้วแต่เขา

เป็นกรรมของเขาเอง

๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๔

๘๖
แม้ป่วย ก็อยู่ในบุญ

แม้ยายป่วย ก็อยู่ในบุญมาก

ไม่ทิ้งบุญเลย

วันหนึ่ง ป่วยใหม่ ๆ ยายมองดูธรรมะของยาย

แล้วเห็นพระธรรมกายใสมาก ๆ

ใสที่สุด สว่างที่สุด

ก็มองธรรมะของยายไปเรื่อย ๆ

พอลืมตามองดูโลกตอนกลางวัน

ยังเห็นว่ากลางวันมืดเลย

เพราะฉะนั้นธรรมะนี่สำคัญที่สุด

ให้พวกเราจำคำยายไว้ให้ดี

แล้วพยายามนั่งธรรมะให้มาก ๆ

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

๔๗
อยู่ในบุญ

เมื่อเกิดเรื่องหนัก ๆ ขึ้น ยายจะนึกถึงบุญ นึกถึงบารมีตลอดเวลา นึกถึงความดีที่เคยสร้างมา จะกี่ภพกี่ชาติก็ตาม นึกถึงบุญทั้งหมดให้มาช่วย ให้งานที่ทำนี้สำเร็จสมใจปรารถนา

เรื่องบุญเป็นเรื่องสำคัญ เมื่อบุญเรามากแล้ว ก็ชนะได้ ฉะนั้นมีอะไรเกิดขึ้นก็ไม่เคยหวั่นไหวเลย ยายอยู่ในบุญเสมอ

เหมือนกับว่า ในครัวขาดข้าวของเครื่องใช้ ยายก็อยู่ในบุญ ตามสมบัติตลอดเวลา เอาสมบัติจักรพรรดิมาใช้ ให้เหลือกินเหลือใช้

คำว่า “ไม่มี” อย่าได้รู้จัก อะไรเกิดขึ้นก็ตาม ยายก็อยู่ในบุญ

เรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นก็เพียงแค่บ่นภายนอก เพื่อให้เขารู้เท่านั้น แต่ใจอยู่ในบุญ ไม่ได้ยุ่งไปด้วย

๔ เมษายน ๒๕๒๒

๔๔
กำลังบุญ

ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับกำลังบุญ

มีบุญอย่างเดียว อะไร ๆ ก็สำเร็จทั้งหมด

เกิดมาในชีวิตนี้ ยายตั้งใจจะสร้างบารมีให้ดีที่สุด

ยายกลัวอยู่อย่างเดียวคือ

กลัวว่าบุญจะน้อยกว่าคนอื่นเขา

เพราะฉะนั้นตลอดเวลาที่สร้างบารมีมาในชาตินี้

ยายจึงตั้งใจมาก

มีความเพียรมาก

ไม่อยากแพ้ใคร

ไม่อยากอยู่ข้างหลังเขา

อยากอยู่แนวหน้าของการสร้างความดี

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๔๙
ใช้บุญให้เป็น

การทำทาน เป็นเสบียง

การทำสมาธิ ทำให้หลุดพ้น

ต้องทำให้มาก ๆ

กว่าเราจะได้บุญ ต้องมีความเพียรพยายาม

กว่าจะได้บุญ ต้องมีศรัทธา

มีเนื้อนาบุญ

มีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม จึงจะทำบุญได้

เมื่อทำบุญยากอย่างนี้

ต้องอย่าให้บุญหกบุญหล่นไป

ใช้บุญให้เป็น

เพราะบุญจะนำเราไปสู่ความสุขได้

ธันวาคม ๒๕๒๒

๙๐
ยึดบุญเป็นที่พึ่ง

ยายยึดบุญเป็นใหญ่

ยายรักบุญ

รักบุญมากที่สุด

เพราะบุญช่วยยายได้

คนยังมีกิเลส

เดี๋ยวก็ดีบ้าง

เดี๋ยวก็ร้ายบ้าง

ยายยึดบุญของยายเป็นที่พึ่ง

๒๖ มกราคม ๒๕๓๔

๙๑
บุญ...ไม่ทำไม่ได้

กว่าจะได้เกิดมาเป็นคนน่ะ ยากนะ

เกิดมาแล้วก็ให้ทำบุญเยอะ ๆ

มีมากก็ทำมาก มีน้อยก็ทำน้อย

ทำตามกำลัง อย่าให้เดือดร้อน

จะยังไง ยายก็ทำบุญ ไม่ทำไม่ได้

ยายไม่รู้หนังสือ แต่ยายก็สร้างวัดเสร็จ

จนกระทั่งมาทอดกฐิน

ยายทำบุญมากขนาดที่ว่า นั่งธรรมะทำวิชชาปัดลูกระเบิดได้ แล้วก็สร้างวัดได้สำเร็จ

ถึงขนาดนั้นยายก็ยังอยากทำบุญทอดกฐิน

ทำให้ครบทุกอย่าง

ทั้งบุญหยาบ บุญละเอียด

๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

คุณยายสอนธรรมะสาธุชน : ศาลาจาตุมหาราชิกา

๙๒

เอาทั้งบุญหยาบ บุญละเอียด

บางคนคิดจะนั่งธรรมะอย่างเดียว

งานหยาบไม่อยากทำ

คุณยายจึงสอนว่า

ยายเอาหมดทั้งบุญหยาบ บุญละเอียด

บุญหยาบเราก็จะได้ฝึกตัว

บุญละเอียดก็จะสอนตัวเองได้

แต่ถ้าเราเข้าถึงธรรมกาย

งานหยาบ ๆ ก็จะสำเร็จง่ายขึ้น

ไม่ได้บันทึกวันที่

๙๓
ทำอย่างไร ได้อย่างนั้น

คนเราจะหนีสิ่งที่ตนเองทำไว้ไม่ได้

จะวิ่งหนีบุญ ก็หนีไม่พ้น

จะวิ่งหนีบาป ก็หนีไม่พ้น

เพราะทั้งบุญและบาปติดที่ศูนย์กลางกายของเรา

จะหนีอย่างไรก็หนีไม่พ้นแน่นอน

ใครสั่งสมอย่างไร ก็ได้ผลอย่างนั้น

สร้างความดี สร้างกุศล ก็ได้บุญ ได้ความสุข

๒๓ สิงหาคม ๒๕๒๒

๙๔
แบกบุญ แบกบาป

ใครทำกรรมไว้ ก็แบกเอาไปเองนั่นแหละ

ใครทำบุญ ก็แบกบุญไป

ใครทำบาป ก็แบกบาปไป

ใครทำอะไรกับเรา เขาก็แบกเอาไปเอง

ใครเขาว่า เจ็บ ๆ แสบ ๆ เราอย่าไปถือเขา

อย่าไปโกรธเขา

อโหสิกรรมให้เขาซะ มันก็หมดเรื่อง

ให้หมดเวรหมดกรรมกันไปตั้งแต่ภพชาตินี้ จะได้หมดสิ้นกันไป

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕

๙๕
มองการณ์ไกล

ยายมองการณ์ไกล

คนเราตายแล้วเอาอะไรไปไม่ได้

เอาไปได้แต่บุญกับบาป

ตายไปก็เอาอะไรไปไม่ได้

ให้เราทำแต่ความดี สะสมเอาไว้เยอะ ๆ

ใครเขาจะว่าอย่างไรให้เฉย ๆ

ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง มันจะรู้ตอนตาย

คนเราตายแล้วต้องเกิดใหม่

ตายแล้วไม่สูญ

ใครเขาจะว่าอะไรก็ช่าง เราเฉย ๆ

อย่าไปทะเลาะกับเขา

ไม่มีประโยชน์

๑ ตุลาคม ๒๕๓๕

คุณยายรับแขก : ศาลาดุสิต

๙๖

ใคร ๆ ก็อยากคบหา

เราต้องสร้างบุญ

สร้างบุญของเราให้มาก ๆ

สร้างบุญให้เป็นภูเขา

ใครเขาจะยังไง เราก็สร้างบุญของเราไป

สร้างความดีของเราไป

คนอื่นเขาไม่เห็นก็ไม่เป็นไร

คนที่สร้างความดี

ใคร ๆ เขาก็อยากคบหา

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

๙๗
ทำแต่กรรมดี

ให้เราสร้างแต่กรรมดี

สิ่งที่ไม่ดีให้ภพชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย

ที่จะเอามันออกให้หมด

แล้วภพชาติต่อไปเราจะมีแต่กรรมดี

แต่เราต้องมาเกิดอีก

เพราะกิเลสเรายังไม่หมด

กรรมชั่วเราไม่ทำ

เราจะทำแต่กรรมดี

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

คุณยายสอนธรรมะสาธุชน : ศาลาจาตุมหาราชิกา

๙๘
บุญ...ทำความสะอาดธรณีสงฆ์

คนที่ทำความสะอาดธรณีสงฆ์

ไม่ว่าจะไปอยู่สวรรค์ชั้นใดก็ตาม

จาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต... วิมานก็จะใสสว่าง ผิวพรรณวรรณะก็ผุดผ่องกว่าเทวดาองค์อื่น ๆ

คนที่จะมาทำความสะอาดอย่างนี้มีน้อย

เทวดาที่จะมีผิวพรรณสว่างไสวอย่างนั้นก็มีน้อย

ถ้าเรามีแรง เราก็ทำไปนะ

ใครทำใครได้

สะสมบุญเอาไปมาก ๆ ก็แล้วกัน

๒๙ มกราคม ๒๕๒๖

๙๙
คนมีบุญมากปกครองคนมีบุญน้อย

คนมีบุญมากปกครองคนมีบุญน้อย ค่อย ๆ ชวนกันดึงกันไป เพราะคนมีบุญน้อยไปเองไม่ได้ ต้องเข้ามาอาศัยบารมีของคนมีบุญมาก

คนมีบุญน้อยจะไปสวรรค์ ก็ไปเองไม่ได้ ต้องอาศัยคนมีบุญมากคอยฉุดไป คนมีบุญมากต้องสร้างความดีทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

คนที่จะไปช่วยพ่อขึ้นมาจากนรกได้น่ะ มีน้อยนะ แทบจะไม่มีเลย พอยายไปช่วยมาได้ ยายก็โล่ง มีความสุขทีเดียว มีความสุขมาจนถึงทุกวันนี้แหละ เพราะคนหูหนวกนะ เป็นทุกข์ที่สุด* เขาจะพูดอะไรก็ไม่ได้ยิน ไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ ทุกข์จริง ๆ

กว่ายายจะไปนรกได้นะ ยายต้องเดินฌาน เดินจนกายใสทุกกายเลยล่ะ ยายถึงไปได้ แม้แต่ควายที่ยายเฆี่ยนมัน ยายก็ไปดูว่ามันตายแล้วไปไหน ยายก็แผ่ส่วนกุศลให้มัน

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

---

* สมัยคุณยายยังเด็กเคยถูกพ่อแช่งให้หูหนวก คุณยายกลัวมาก จึงตั้งใจปฏิบัติธรรมไปช่วยพ่อจากนรก และได้ขอขมาพ่อ

ในวันทอดกฐิน ปี พ.ศ. ๒๕๓๑

ในพิธีถวายผ้าป่า ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๑๐๐

บุญเก่า บุญใหม่

ยายสงสารทั้งคนจน คนรวย

คนรวยทำบุญเก่าไว้ดี จึงมีสมบัติ

ถ้าเราไม่ชวนเขาทำบุญ

บุญเก่าเขาก็จะหมด

ภพชาติต่อไปก็จะจนและลำบาก

คนจนบุญเก่าทำมาน้อย

ถ้าเราไม่ชวนเขาทำบุญ

ภพชาติต่อไปเขาจะจนยิ่งกว่านี้อีก

ยายสงสารทั้งคนจน คนรวย

เราต้องชวนเขาทำบุญ

จะได้มีสมบัติติดตัวไป

ไม่ได้บันทึกวันที่

ประธานใหญ่ งานทอดกฐินสามัคคี ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๑๐๑
ช่วยคนอื่นได้ ต้องมีบุญมาก

ยายสงสารคน

อยากจะช่วยเหลือคน

คนที่จะช่วยคนอื่นได้ ต้องมีบุญมาก

ยายจึงเร่งสร้างบุญให้กับตัวเอง

ไม่ได้บันทึกวันที่

ประธานใหญ่ งานทอดผ้าป่าสามัคคี ปี พ.ศ. ๒๕๓๔

๑๐๒
ได้บุญทุกวัน

คนที่สร้างวัดย่อมได้บุญมาก

เพราะทำให้คนที่มาอยู่มาใช้ได้รับความสุขสบาย

ตราบใดที่วัดยังอยู่

อาคารแต่ละหลังยังไม่พังทลาย

ผู้สร้างย่อมได้รับบุญไปทุกวัน ๆ

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๔

กรมธรรม

๑๐๓
ได้ตามที่ตั้งใจไว้

คุณยายอธิษฐานผ้าป่าที่จะทอดวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งท่านเป็นประธานใหญ่

น้อมใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกาย รุกขเทวดา อากาศเทวดา ภุมมเทวดา เทวดา ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น อรูปพรหม ๔ ชั้น ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล ให้มารับรู้ อนุโมทนาบุญที่ยายจะทอดผ้าป่า ถวายผ้ากาสาวพัสตร์

ให้ทุกคนได้บุญด้วยกัน ยาย หลวงพ่อธัมมะ [๑] หลวงพ่อทัตตะ [๒] พระทุกองค์ในวัด ให้ได้บุญกับยาย ให้ได้บุญตามกำลังศรัทธาที่ตั้งใจ ใครตั้งใจทำกับยายมาก ก็ได้มากเหมือนคนถือน้ำมาเต็มขัน

ใครตั้งใจ ๑๐๐ % ก็ได้บุญเต็มเหมือนน้ำเต็มขัน ใครตั้งใจน้อย ก็เหมือนถือน้ำมามาก กระฉอก ๆ เหลือนิดเดียว บุญก็ได้อย่างนั้นเหมือนกัน

๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

---

[๑] หลวงพ่อธัมมะ ปัจจุบันคือ พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)

[๒] หลวงพ่อทัตตะ ปัจจุบันคือ พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)

๑๐๔
ทำบุญไม่สูญ

คุณยายเดินทางไปเชิญชวนสาธุชนมาร่วมบุญทอดผ้าป่ามาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่ศูนย์กัลยาณมิตร จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดพิษณุโลก คุณยายพูดให้ธรรมะว่า

บุญเอาติดตัวไปได้ มีน้อยทำน้อย ทำบ่อย ๆ ก็มากเอง เหมือนเก็บเงินใส่กระปุก

ถึงจะมีสมบัติพันล้าน ถ้าไม่ได้ทำบุญ

เวลาตายก็เอาติดตัวไปไม่ได้ ยังไม่ใช่ของเรา

ถ้าเราทำบุญ สมบัติก็เป็นของเรา ติดตัวเราข้ามภพข้ามชาติ

ทำบุญไม่สูญเปล่า

สมบัติของเรา ถ้าเราไม่ได้ทำบุญ เราตายไปก่อนคนที่อยู่ข้างหลังก็เป็นคนใช้สมบัตินั้น หรือไม่ก็ถมแผ่นดิน

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๒

๑๐๕
เพราะบุญ

ที่ยายบอกบุญ เพราะยายรักบุญ

บุญ คือ ความดี จะทำให้ยายพ้นทุกข์

ยายอยากได้บุญ

เพราะภพชาติต่อไป ยายต้องเกิดอีก

ที่เขายากจน เพราะเขาไม่ทำทาน

บอกบุญเขา เขาก็ได้บุญ

เราก็ได้บุญ ไปกันเป็นหมู่คณะ

ไม่ต้องนั่งจ๋องอยู่คนเดียว

ภพชาติต่อไปจะได้พบกันอีก

ไม่ต้องเจอคนพาล

พบแต่คนมีบุญด้วยกัน ก็ไม่เดือดร้อน

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๒

๑๐๖
บุญช่วย

สาธุชนท่านหนึ่งกราบเรียนถามคุณยายว่า เวลาพบอุปสรรค และอยู่ห่างไกลจากคุณยาย จะขอบารมีคุณยายให้ช่วย จะทำอย่างไร ?

คุณยายตอบว่า

ให้นึกถึงบุญกุศลที่เราทำบุญทำทาน

เรียกบุญช่วย

บุญจะช่วยเราได้

ถ้าเราคบคนพาล คนพาลก็ช่วยเราไม่ได้

บุญจะทำให้เราได้พบกับคนดี ๆ ที่จะช่วยเราได้

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๒

๑๐๗
อายุน้อยไม่เป็นไร ขอให้บุญเยอะ

สาธุชนท่านหนึ่งมากราบขอให้คุณยายช่วย เพราะต้องไปทำงานที่แห่งใหม่ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเป็นหัวหน้า (ดูแล ปกครอง) คนเก่าที่มีอายุมากกว่า คุณยายสอนว่า

ไม่ต้องกลัว

อายุน้อยไม่เป็นไร

ขอให้บุญเยอะก็แล้วกัน

บุญเป็นคนคุม (บริหาร ดูแลปกครอง) ไม่ใช่อายุ

ตัวเราเป็นหุ่น บุญเป็นคนทำ

ถ้าบุญเรามากก็เป็นหัวหน้าในที่นั้น

บุญเป็นผู้ควบคุม

๒๓ กันยายน ๒๕๓๔

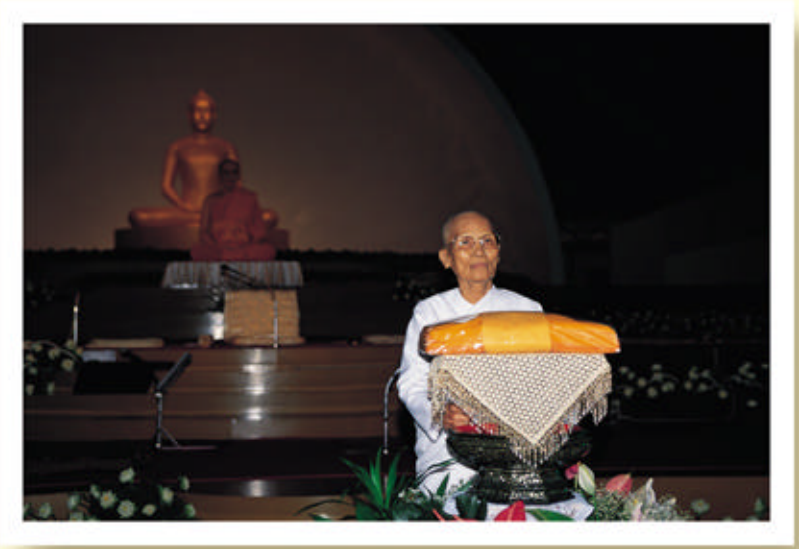

ประธานใหญ่ งานทอดกฐินสามัคคี ปี พ.ศ. ๒๕๓๔

๑๐๘
อายุสั้น อายุยืน

สาธุชนท่านหนึ่งมากราบคุณยาย ขอให้ท่านช่วยสามีซึ่งเสียชีวิตแล้ว และกราบเรียนถามว่า ทำไมสามีจึงตายเร็ว คุณยายตอบว่า

ที่ตายเร็ว เพราะหมดอายุขัย

คนเราอายุสั้น เพราะในอดีตฆ่าเบียดเบียนสัตว์มามาก ต้องใช้กรรม เลยอายุสั้น

คนอายุยืนอย่างยาย เพราะในอดีตยายไม่ค่อยฆ่าเบียดเบียนสัตว์

ต้องทำใจว่า ทุกคนก็ต้องตายทั้งนั้น จะช้าหรือเร็ว

เราเองก็ต้องตาย แม้คนที่รักกันมากที่สุด ก็ยังดึงไว้ไม่ได้

๒๐ มกราคม ๒๕๓๔

๑๐๙
สร้างบุญให้มาก

สาธุชนท่านหนึ่งมากราบคุณยาย ถามเรื่องอยากจะไปปฏิบัติธรรม แต่ยังห่วงลูก (ที่โตแล้ว) อยู่ คุณยายตอบว่า

ผู้หญิง ผู้ชาย เวลารักกันเหมือนน้ำตาลเชื่อม

เวลามีลูกสักคนแล้ว ก็ทะเลาะกันทุกวัน

ถ้าไม่อยากมีภาระ ก็อย่ามีลูก

ถ้ามีลูก ก็ต้องรับภาระเลี้ยงดู จะไปทิ้งขว้างได้อย่างไร

ยายเป็นห่วงบุญ ไม่ห่วงใคร ในตัวเรามีดวงบุญกับดวงบาป เราต้องสร้างบุญของเราให้มาก ๆ

ยายสู้ทุกอย่าง มีอะไรเกิดขึ้น ยายดู แก้ปัญหาไม่ถอย

เวลาจะช่วยเหลือใคร เราก็ต้องมองดูตัวเราก่อน

แล้วดูตัวเขาว่า เราช่วยเขาไหวไหม

ถ้าไม่ไหว ก็วางอุเบกขา

ถ้าเตือนเขาแล้วไม่เชื่อ

ก็ต้องคิดว่า แล้วแต่บุญแล้วแต่กรรมที่เขาทำมา

ถ้าเรารับอะไรมา เราก็ต้องตั้งใจทำให้ดีที่สุด

๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

๑๑๐

เอาไปได้แต่บุญบาป

คุณยายพูดกับอดีตเทศมนตรีจังหวัดศรีสะเกษว่า

คนมียศมีตำแหน่งเวลาเข้าวัด

ยศให้วางทิ้งไว้ มันเป็นเรื่องของโลก

เวลาตายไปก็เอาติดตัวไปด้วยไม่ได้ ต้องทิ้งไว้

ที่จะเอาติดตัวไปได้ก็คือ บุญกับบาปเท่านั้น

คนมียศก็คือคนสวมหัวโขน

พอถอดหัวโขนออก ก็ไม่มีใครสนใจ

เหมือนคนตอนหมดยศแล้ว

อะไร ๆ ก็ไม่แน่

ที่แน่ ๆ คือ บุญและบาปเท่านั้น

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับบุญและบาป

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๒

◎ ประพฤติพรหมจรรย์ ◎

๑๑๑

การสร้างบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง

(สอนอุบาสกเตรียมบวช)

เมื่อเราเข้าวัดเพื่อหวังสร้างบารมีให้เต็มเปี่ยม

ก็ต้องทำจริง ๆ จัง ๆ จึงจะไปตลอดรอดฝั่งได้

ยายอยากให้ทุกคนไปได้ตลอดรอดฝั่ง

จะไปได้หรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับตัวเรา

ที่ต้องระวังก็คือ เรื่องผู้หญิง

เรื่องนี้สำคัญมาก

อย่าเอาความสงสารเดินหน้า

ต้องเอาปัญญา เอาอุเบกขาเดินหน้า

ถ้าเอาความสงสารเดินหน้าแล้ว เราจะตกกระป๋อง

เรื่องนี้ยายเห็นมาหลายคนแล้ว

เพราะฉะนั้นเราต้องระวังใจของเราให้ดี

อย่าเชื่อมสะพาน

อย่าทอดสะพานให้เขาเป็นอันขาด

เพราะถ้าใกล้ชิดกันแล้วจะเลิกได้ยาก

เราอย่าทอดสะพานให้เขาก็หมดเรื่อง

ถ้าเราไม่ทอดให้ เขาก็ข้ามมาไม่ได้

นักปฏิบัติธรรมมักจะเสียในเรื่องนี้มากที่สุด

เป็นเรื่องที่ตัดทอนบารมี

ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

มีคุณน้อยนิดเดียว แต่มีโทษมากมาย

แม้คนที่สร้างบารมีไปไม่ได้ตลอด ก็เพราะเรื่องนี้

ป้องกันไว้ ดีกว่ามาแก้ทีหลัง

ไม่มีได้จะดีที่สุด จะได้สร้างบารมีไปตลอด

มีบารมีมาก บริสุทธิ์สะอาดมาก

รู้เห็นวิชชาได้มาก และชนะทุกอย่างได้หมด

๕ มกราคม ๒๕๑๘

คุณยายอนุโมทนาบุญกับประธานรอง งานทอดกฐินสามัคคี

ปี พ.ศ. ๒๕๓๔

◎

๑๑๒
แสนสบาย

คนเรามันจะแต่งงานไปทำไมนะ

อยู่คนเดียวแสนสบาย

เหมือนนกน้อย จะบินไปไหนก็ได้

๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

๑๑๓
บริสุทธิ์มาก ได้บุญมาก

ผู้ที่จะนั่งธรรมะได้เห็นชัดใส

ต้องเป็นผู้ประพฤติพรหมจรรย์

ต้องมีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจมาก ๆ

ไม่มีห่วงกังวล

ใจไม่เศร้าหมอง

ไม่เอาเรื่องใครทั้งนั้น

เอาแต่บุญ

เราต้องช่วยตัวเอง

ไม่ต้องให้ใครมาเอาใจ

ให้ยึดบุญเป็นใหญ่

ทำใจให้สะอาด บริสุทธิ์ สร้างความดีไปเรื่อย ๆ

บุญของเราที่ได้ จะเป็นบุญที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ ไม่มีกิเลสเจือปน และบุญไม่หกไม่หล่น

ไม่ได้บันทึกวันที่

ประธานใหญ่ งานทอดกฐินสามัคคี ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

๑๐๔
ยกใจให้สูง

ให้ยกใจของเราให้สูงขึ้น แล้วเราจะเห็นว่า กามเป็นทุกข์ ชาวโลกเขามองไม่เห็นกัน

ถ้าเราหัดยกใจเราให้เหนือธรรมดา ยกใจออกจากกาม ก็จะเห็นชัดว่า กามเป็นของต่ำ เป็นสิ่งที่พาให้ต่ำ จะมองเห็นชัด เหมือนมองจากที่สูง

ชาวโลกเขาอยู่ด้วยกัน อยู่ระดับเดียวกัน เขาถึงมองไม่เห็น

ให้อธิษฐานอีกว่า

เรื่องกามนี้ แม้เพียงจะรู้ จะเห็น จะได้ยินใครมาคุยด้วย ก็อย่าให้มีเลย ให้สะอาดบริสุทธิ์จริง ๆ

ยายดูในอดีต ดูหยาบ ดูละเอียด ดูย้อนหมดว่าสะอาดไหม ก็เห็นว่านับอสงไขยชาติมานั้นสะอาดหมด

ดูในปัจจุบันตั้งแต่เด็ก เกิดมาเป็นผู้หญิง ก็ไม่เคยมีสิ่งนี้ในใจเลย ไม่เคยคิดรักใครเลย

ยายภูมิใจในเรื่องนี้มาก เคยมีคนมาเกี้ยว ยายก็ไม่พูดด้วย ถ้าต้องพูดด้วยก็แบบ “สามวาสองศอก” จนมาเข้าวัด

ยายมองเห็นว่า บริสุทธิ์มาก จึงอธิษฐานว่า อย่าได้เจออย่างนี้อีก และยายก็เห็นต่อไปว่า จะไม่เจออีกแน่นอน

เราจะต้องอธิษฐานทุกเช้า ทุกวัน จะได้ยกใจสูงขึ้น มีความคิดออกจากสิ่งเหล่านี้

ให้หัดทำไว้ จะได้ สิ่งดี ๆ ติดตัวไป

ส่วนเรื่องอื่น ๆ ก็อธิษฐานติดไปด้วย

ยิ่งจรดใจเข้าไป ก็ยิ่งศักดิ์สิทธิ์

ยิ่งรับรู้เข้าไป

ยิ่งอธิษฐาน บุญก็ยิ่งมากขึ้น

ยิ่งทำให้เป็นตามที่อธิษฐานนั้น ๆ

๓ ธันวาคม ๒๕๒๓

ถวายไทยธรรมแด่คณะสงฆ์ ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

◎

๑๑๕
ไม่สวยเลย

ยายอยู่ในความพิจารณาตลอดเวลา

ยายมองผู้หญิงไม่เห็นสวยเลย

ไม่รู้ว่าเป็นอะไร มองกี่คน ๆ ก็ไม่สวย

เห็นแต่ทุกข์ เห็นโทษ

เห็นกรรม เห็นแต่ความไม่งามทั้งนั้น

พยายามแต่งทุกอย่างตั้งแต่เท้าจนถึงหัว

ก็ยังไม่เห็นอะไรสวย

ยายเห็นโทษ เห็นจริง ๆ

เห็นว่าถ้าใครไปติดพวกนี้ ก็ไปได้ไม่ตลอด

ต้องตกกระป๋องสักวันใดวันหนึ่ง

มีโอกาสพลาดมากที่สุด

ถึงอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่เรื่อย ๆ

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

๑๑๖
เห็นชัด

ยายเห็นชัดว่า

ถ้าขืนไปยินดีในกามแล้ว

ก็เท่ากับว่า ยอมเป็นบ่าวเป็นทาสของไอ้ดำ

ยอมให้เขาสับเขาโขกแล้ว

ยายไม่ยอม

ถ้ายอมก็เท่ากับแพ้เขาแล้วตั้งแต่แรก

จะไปสู้เขาได้อย่างไร

ใครติดในกาม ก็สร้างบารมีไปไม่ได้ตลอด

เอาตัวไม่รอด

๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๓

๑๑๗
ไม่เป็นสาระไม่พูด

เรื่องบางเรื่องที่ไม่เป็นสาระ เช่น เรื่องกาม

ยายไม่เคยพูดเลย และอายที่จะพูดด้วย

ยิ่งเมื่อยายเป็นสาวยิ่งอายมาก

มาเดี๋ยวนี้ยายแก่มากแล้ว

บางเรื่องจึงกล้าพูด

๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๓

◎ อธิษฐาน ◎

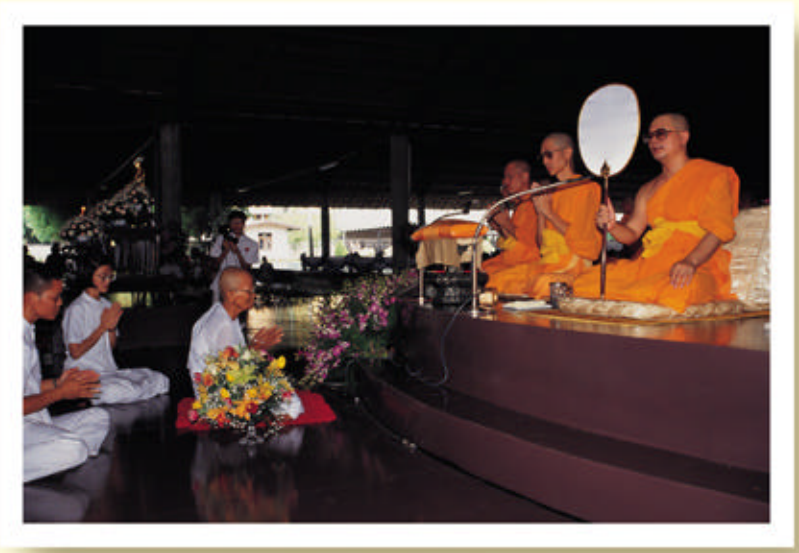

ในวันทอดกฐิน ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

๑๑๘
การอธิษฐานให้ได้บุญมาก

การอธิษฐานที่ได้ผลบุญมาก หลวงพ่อวัดปากน้ำเคยสอนยายว่า วิธีการอธิษฐานที่จะให้ได้ผล และอานิสงส์มาก จะต้องอธิษฐานตอนที่พระให้พร พอเวลาพระท่านเริ่มยถา ฯลฯ ก็ให้เราทำใจจรดลงไปที่ศูนย์กลางกาย นึกองค์พระให้ใสที่สุด แล้วก็เริ่มอธิษฐานในระหว่างที่พระให้พร

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านบอกว่า

เวลาพระให้พร

คำอธิษฐานที่เราอธิษฐานก็จะติดไปกับพรพระด้วย

คำให้พรของพระจะดังไปถึงพระนิพพาน

จะนำคำอธิษฐานที่เราอธิษฐานไว้ดีแล้ว

ไปสู่พระนิพพานด้วย

ให้พยายามนึกอธิษฐานให้ดี

ฝึกให้มาก ๆ เข้าแล้วจะเป็นไปเอง ต่อไปก็ชำนาญ

๒๖ มกราคม ๒๕๑๘

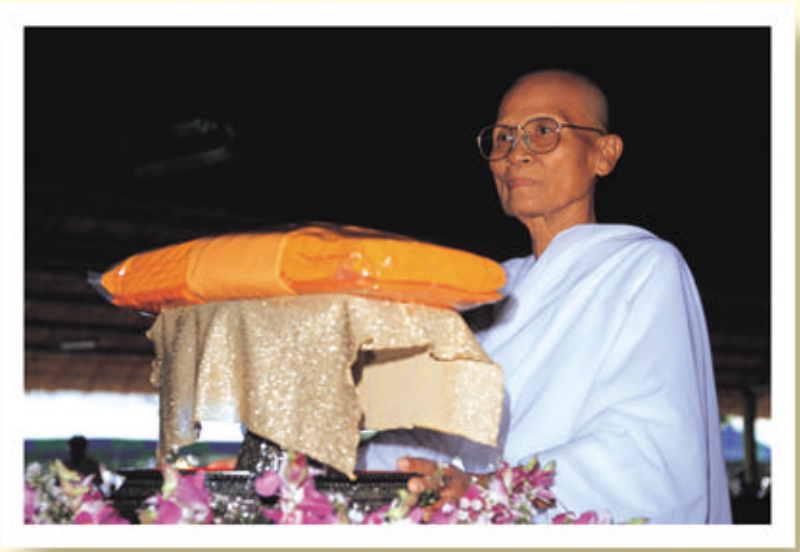

ประธานใหญ่ งานทอดกฐินสามัคคี ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๑๙
ไม่ชอบเลอะ ๆ เทอะ ๆ

เรารู้ว่าจุดยอดของชีวิตคือการปฏิบัติ

แต่ว่าสิ่งที่เลอะ ๆ เทอะ ๆ

ก็ต้องจัดการให้เรียบร้อยก่อน

ยายไม่ชอบเลอะ ๆ เทอะ ๆ

ใครทำเลอะเทอะ

ยายจะว่าไม่เลือกที่

ยายอธิษฐานว่า ชาติต่อไป

เรื่องร้อนเรา ร้อนเขา หรือร้อนทั้งเราทั้งเขา

ขอให้เราไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำ

๑ ตุลาคม ๒๕๑๙

๑๒๐
อธิษฐานล้อมคอก

คุณยายสอนเสมอว่า

ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ต้องอธิษฐานล้อมคอกไว้ให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง

ขอให้หูดี ตาดี โรคภัยไข้เจ็บไม่มี ให้อาการ ๓๒ ครบบริบูรณ์ ขอให้ได้เกิดเป็นชาย ได้เพศบริสุทธิ์ ไม่หลงใหลในเพศตรงข้าม ไม่ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ของเพศตรงข้าม

ก่อนตายขอให้มีสติ ให้มีบุญบารมีมาก ๆ ทุกภพทุกชาติ ให้พบแต่คนดี ๆ ว่านอนสอนง่าย

ปลูกต้นไม้ก็ให้อธิษฐาน ให้ต้นไม้ทุกต้นที่เราปลูกนี้เจริญงอกงาม ให้ความร่มเย็นเป็นสุข ใครมานั่งใต้ร่มไม้นี้ก็ให้เห็นธรรมะ ให้จักรพรรดิลงรักษา นกกามาจับ เราก็ได้บุญ

ตอนนอน ก็อธิษฐานอยู่ในองค์พระตลอดเวลา พระจะได้คุ้มครองรักษา มีอะไรเกิดขึ้นเราก็ปลอดภัย

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๒๐

๑๒๑
คุณยายอธิษฐาน...

(เมื่อไปปัดกวาด ดายหญ้า ที่กุฏิหลวงพ่อ)

จะไปทางใด ก็ขอให้เดินได้สะดวก ๆ

มีบ้านช่องก็ขอให้สะอาด

มีคนรักษาความสะอาดให้

ทำความสะอาดให้

๒๕ มีนาคม ๒๕๒๓

ประธานใหญ่ งานทอดกฐินสามัคคี ปี พ.ศ. ๒๕๓๗

๑๒๒
สอนด้วยความบริสุทธิ์

เวลานี้ยายเห็นใคร ๆ เขาก็อยากตั้งตัวเป็นอาจารย์ ยายเห็นแล้วก็สลดใจ ไม่รู้ว่าเขาเอาอะไรมาสอน

เห็นเราสอนให้หยุด เขาก็ว่าจะหยุดไปทำไม

ยายบอกว่า ไม่หยุดแล้วจะเห็นธรรมะได้อย่างไร ต้อง “หยุด” จึงจะเห็นธรรม

ยายจึงอธิษฐาน จะเกิดไปภพใดชาติใด ถ้าได้เป็นครูเขา อาจารย์เขา ก็ขอให้เราสอนศิษย์ด้วยความบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ

เกิดมาปุ๊บก็ขอให้มีศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ รู้หมดตั้งแต่พึ่งเกิด รู้พระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ หมดทุกอย่าง ให้เชี่ยวชาญตั้งแต่เกิดเลย

ทุกวันนี้ยายแก่มากแล้ว อยากเห็นทุกฝ่ายมีความสามัคคีกัน มีความสงบ

ขอให้เราตั้งใจนั่งธรรมะให้มาก ๆ จะได้ช่วยกันพัฒนาศูนย์พุทธจักรฯ ให้เป็นบุญสถานอันศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

๑๒๓
อธิษฐานบารมี

เราทำไป เราก็อธิษฐานไปด้วย

อธิษฐานว่า ให้พบพระทุกภพทุกชาติ

อย่าได้ทำบาป

เราอ่านหนังสือออก ก็อธิษฐานไปสิ

อธิษฐานเป็น ๑ ในบารมี ๑๐ นะ

ทานบารมี ศีลบารมี

เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี

วิริยบารมี ขันติบารมี

สัจจบารมี อธิษฐานบารมี

เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี

เราอธิษฐานครั้งหนึ่ง

บุญก็เกิดขึ้นครั้งหนึ่งใช่ไหม

เกิดมาภพชาตินี้ ยายมีกำไรแล้ว

ไม่ได้บันทึกวันที่

ถวายผ้ากฐินแด่คณะสงฆ์ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗

๑๒๔
คว้าธงชัย

เกิดมาเป็นคนนี่ โชคดีที่สุดแล้ว เราเกิดมาก็เพื่อมาสร้างความดี มาหากำไรใส่ตัว เพราะฉะนั้นสิ่งที่ไม่ดีอย่าให้ติดตัวไปเลย ให้มีแต่สิ่งดี ๆ ติดตัวไป

ชีวิตนี้ จะได้มีกำไรมาก ๆ ภพชาติต่อไปจะได้ก้าวหน้า ก้าวหน้าไม่ถอยหลังกลับ เกิดชาติหน้าต่อ ๆ ไป คำว่าตกต่ำ ไม่มีเลย

เหมือนอย่างยายเกิดมาแล้ว

พออายุ ๒๖ ปี ยายก็ถือศีล ๕ ได้บริสุทธิ์

จนกระทั่งบัดนี้ อายุ ๗๑ ปีแล้ว

ก่อนนั้น ยายเคยผิดอยู่ข้อเดียว คือชอบตบยุง แต่พออายุ ๒๖ ปี ก็สอนตัวเองได้ว่า

นี่ ยุงตัวเล็กกว่าเราตั้งเยอะ ยังไปรังแก ไปฆ่ามัน เราตบมันมาตั้ง ๒๖ ปีแล้ว ยุงจะลดลงสักตัวก็ไม่มี

พอคิดได้อย่างนี้ จึงตั้งใจถือศีล ๕ ตั้งแต่นั้นมา

พออายุ ๒๘ ปี ก็รักษาศีล ๘ ได้บริสุทธิ์ จนบัดนี้

◎

เกิดมาภพชาตินี้ ยายมีกำไรแล้ว

มีแต่สิ่งที่ดี ๆ ติดตัวไป

ชีวิตยายจะก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ จะไม่ตกต่ำเลย

ยายคว้าธงชัยของยายแล้ว จะกรองเอาแต่ดี ๆ ไป

เพราะฉะนั้น ต้องอธิษฐานให้ดี ๆ ว่า

คำว่า “ไม่ดี” คำว่า “ตกต่ำ”

อย่าให้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย

ให้มีแต่สิ่งที่ดี ๆ ที่ทำให้ก้าวหน้า

ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ

ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

ไปร่วมพิธีบุญที่สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก)

๑๒๕
สมบูรณ์ บริบูรณ์

ภพชาตินี้

ก็เป็นภพชาติสุดท้ายแล้วสำหรับยาย

ภพชาติต่อไป

สิ่งที่จะทำให้ด่างพร้อยแม้นิดเดียว ก็อย่าให้มี

ให้สมบูรณ์ บริบูรณ์ทุกอย่าง

เกิดมาแล้วให้พร้อมที่จะสร้างบารมีให้ได้มากที่สุด

ให้พร้อมทุกอย่าง

๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๓

๑๒๖
โทษของการฆ่า

พักนี้ยายได้ยินข่าวการฆ่ากันเสมอ ๆ พวกที่ฆ่ากันนี้จะต้องจองเวรกันไปตลอดเวลา เกิดมาก็ต้องมาฆ่ากันอีก เราฆ่าเขา เขาฆ่าเรา เปลี่ยนกันไปเรื่อย ๆ

ยายเห็นโทษของการฆ่ากันว่า ถ้าเราไปฆ่าเขา ก็บาป ตัดทอนบุญบารมีของเราเอง

ถ้าเขาฆ่าเรา ก็ทำให้เราหมดโอกาสสร้างความดีและสร้างบุญต่อไปได้น้อย

เพราะฉะนั้น ยายจึงอธิษฐานว่า ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้ไปฆ่าใคร และใครก็อย่าได้มาฆ่าข้าพเจ้าเลย ทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

ใครคิดฆ่ายาย แม้เพียงแค่คิด ก็ให้ความคิดร้าย ๆ นั้นหายสูญไป

ถ้าไม่หาย ก็ให้ธรณีสูบเหลือแค่คอ จะได้มีเวลาสำนึกผิด เมื่อสูบแค่คอ ก็ให้ร้องประกาศความผิดของตนพร้อมบอกให้คนอื่นรู้ว่า ใครอย่าได้เอาเยี่ยงเอาอย่างข้าพเจ้าเลย

๓ ธันวาคม ๒๕๒๓

๑๒๗
ชนะมารด้วยความดี

ชีวิตยายทำแต่ความดีมาตลอด และคิดว่าจะทำให้มาก ๆ เพื่อให้มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ยิ่ง ๆ ขึ้นไป และความดีนี่เองที่จะสามารถเอาชนะมารได้

นอกจากทำแล้ว ยายยังอธิษฐานตลอดเวลาว่า

ขออย่าให้มารปิดรู้ ปิดญาณของยายได้ เมื่อปิดบังรู้ญาณไม่ได้ เราก็จะมีรู้มีญาณ เห็นไปหมดว่าอะไรเป็นอะไร รู้เห็นเป็นไปตามความจริงทุกประการ รู้เห็นถูกไปหมด

เมื่อเป็นอย่างนี้ มารจะไม่ได้ช่องที่จะสอนชั่วบังคับให้ทำความไม่ดี เราจะรู้ทันทั้งหมด

คำว่า “แพ้” อย่าได้รู้จัก

ไม่รู้จักคำว่า “แพ้มาร” ไปทุกภพทุกชาติ

ให้ชนะไปทุกชาติ ๆ ตราบกระทั่งปราบมารสำเร็จได้เข้าพระนิพพาน

ยายอธิษฐานแล้วก็มองดูความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ของตัวเอง มองดูดวงบุญ ดูดวงธรรมในตัว เห็นสว่างไสวไปหมด เห็นแล้วก็ดีใจ

ดูผังเก่า ๆ ที่ทำมาทั้งหมด มองไม่เห็นความไม่ดีเลย เห็นแต่ความดีล้วน ๆ เห็นแต่ความบริสุทธิ์ตลอดทั้งหมด

เห็นอย่างนี้แล้ว ยายมองเห็นการสร้างความดีของยายว่า คว้าธงชัยแล้วแน่นอน เพียงแต่ประคับประคองไปหมดชาตินี้

ภพชาติต่อ ๆ ไป จะสมบูรณ์ทุกอย่าง

อะไรไม่ดี จะไม่เจอะไม่เจอเลย

เพราะยายอธิษฐานล้อมคอกไว้อย่างแน่นหนาทั้งหมด

ให้มีแต่สิ่งที่ดี ๆ ทั้งสิ้น

ยายชนะแน่นอน

ต้องปราบมารสำเร็จแน่นอนด้วย

เพราะยายสั่งสมความดีไว้มาก

๔ มีนาคม ๒๕๒๓

วันคล้ายวันเกิดคุณยาย : สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก)

๑๒๔
แม้บุญเล็กน้อยก็ให้อธิษฐาน

ทำบุญนิด ทำบุญหน่อย ก็อธิษฐาน

อย่าให้ได้พบคนพาล ให้พบแต่คนดีมีศีลธรรม

เชื่อยายเถอะ

ทำนิดทำหน่อยให้อธิษฐานเอาไว้

๑ ตุลาคม ๒๕๓๕

๑๒๙
ให้เห็นธรรมะใส ๆ

เวลาทำบุญอะไรก็ตาม

คุณยายสอนให้อธิษฐานว่า

เกิดมาทุกยุคทุกสมัย ขอให้ปราศจากคนพาล

ให้ข้าพเจ้าหมดเวรหมดกรรม

พอเกิดมาขอให้เห็นธรรมะใส ๆ ไปทุกภพทุกชาติ

ขอให้มีสมบัติทำบุญทำทาน อย่ารู้จักหมดสิ้น

ให้มีที่ดินเป็นของตนเอง

ให้ได้สร้างวัด

ให้ได้ทำบุญทอดกฐิน ทอดผ้าป่า

ให้หูดี ตาดี โรคภัยไข้เจ็บอย่าได้มี

ให้อายุยืน ๆ

เมื่อถึงเวลาหมดอายุขัย ก็ให้ไปอย่างสบาย

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๓๐
บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ

คุณยายสอนให้อธิษฐานว่า

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ

ให้เป็นผู้มีบุญมาก ๆ มีบุญสอนตัวเองได้

สอนให้ทำแต่ความดี ต้องสอนตัวเองได้ทีเดียว จึงจะดี

ขอให้ระลึกชาติตัวเองได้ ระลึกได้มาก ๆ จะได้สอนตัวเองได้อย่างถูกต้อง และระลึกชาติคนอื่นได้ จะได้สอนคนอื่นได้ด้วย

ขอให้ประพฤติพรหมจรรย์ไปทุกภพทุกชาติ ไม่ถอยกลับมาครองเรือนอีก

อย่าได้ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ของเพศตรงข้ามเลย

ขอให้ยินดีในเพศพรหมจรรย์ทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งปราบมารสำเร็จ เกิดมาให้มีอาการครบ ๓๒ บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ไม่เป็นโรคใด ๆ ทั้งสิ้น ให้มีร่างกายแข็งแรงตลอดเวลาการสร้างบารมี

๔ เมษายน ๒๕๒๒

๑๓๑
บริวารสมบัติดี ๆ

ขอให้มีข้าทาสบริวาร

จะมากน้อยเพียงใด ก็ขอให้ได้แต่คนดี ๆ

เป็นนักปราชญ์บัณฑิตมาอยู่ใกล้ ๆ

จะใช้ให้ทำอะไร ก็ทำได้ดังใจทุกอย่าง

ให้มีสมบัติให้บริวารได้ครบทุกอย่าง

ให้มีกินมีใช้เพียงพอ

๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๓

๑๓๒
ทำบุญให้ตลอดรอดฝั่ง

การทำบุญ ต้องทำให้ตลอดรอดฝั่ง

การทำบุญไม่ตลอดรอดฝั่ง ชีวิตก็จะตกต่ำ

เราต้องอธิษฐานว่า

ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้พบกับคำว่า “ตกต่ำ” เลย

เหมือนอย่างยายเห็นคนที่เขาตกต่ำ

ยายรู้เลยว่า นี่เขาสร้างบุญในอดีตมาไม่ตลอด

เมื่อบุญส่งผลไม่ตลอด ชีวิตก็ตกต่ำอย่างนี้

เพราะฉะนั้นอย่าได้เจอเลยกับคำว่า “ตกต่ำ”

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

๑๓๓
ตามยายไปได้

คุณยายอธิษฐานไว้เรื่อย ๆ ว่า

คนที่จะตามยายไปได้

ต้องเป็นผู้ที่มีกาย วาจา ใจ สะอาด บริสุทธิ์

ไม่อยากดัง ไม่อยากเด่น

มีความสันโดษ

มักน้อย

ซื่อสัตย์

ซื่อตรง และปฏิบัติธรรมมาก ๆ

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๓๔
คำอธิษฐานของยาย

ยายเห็นคนสมัยนี้สร้างที่อยู่เป็นตึกสูงใหญ่ และอยู่กันอย่างแออัด ดูเหมือนถูกคุมขัง ไม่เป็นอิสระ ยายจึงอธิษฐานว่า

"ขอให้ได้อยู่ในที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์
สะอาด โปร่งสบาย อากาศดี
โดยไม่ต้องใช้เครื่องปรับอากาศหรือพัดลม"

๓ ธันวาคม ๒๕๒๓

๑๓๕
เหนี่ยวพระนิพพานไว้

การอธิษฐานนี้สำคัญ ขึ้นไปนั่งธรรมะบนศาลา ก็ให้อธิษฐานตามที่หลวงพ่อนำ และเราต้องอธิษฐานเพิ่มของเราอีก

อธิษฐานอะไรก็ตาม
ก็ให้เหนี่ยวพระนิพพานเอาไว้ทุกครั้ง
เพราะว่าการที่เราเอาใจเหนี่ยวกับพระนิพพานไว้
พระนิพพานจะสอนเราให้เราทำแต่ความดี
ไม่ให้เราตกต่ำกว่านี้อีก
เมื่อเราเหนี่ยวพระนิพพานทุกวัน ๆ
ใจเราก็จะสูงขึ้น ๆ ทุกวัน
เมื่อสูงขึ้นทุก ๆ วัน เราจะเห็นทางหลุดทางพ้นได้
เพราะฉะนั้นเราอธิษฐานอะไร
ก็เอาใจเหนี่ยวกับพระนิพพานไว้เสมอ

๔ มีนาคม ๒๕๒๓

อดทน · สู้ · ทำจริง

พิธีบุญวันอาทิตย์ต้นเดือน

๑๓๖
ทั้งอด ทั้งทน

ให้อด

ให้ทน

ให้อดทน

อย่าไปสร้างกรรมเพิ่มขึ้นอีก

เราก็ต้องเจ็บอีก

ไม่รู้จักจบสิ้น

ไม่ได้บันทึกวันที่

ในพิธีทอดผ้าป่าสามัคคี

๑๓๗
อดทน และปรับปรุง

เราอุตส่าห์เสียสละทุกอย่างมาแล้ว

เพื่อมาสร้างบารมี มาสร้างความดี ต้องอดทน

ใครจะว่าอะไรก็อดทน

พยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ดี

ดูอย่างยาย พยายามตรวจตรา แก้ไขตัวเอง ให้เหมาะกับเหตุการณ์ ให้สร้างบารมีได้สะดวกที่สุด

ภพชาตินี้เราต้องพยายามอดทน

ปรับปรุงแก้ไขให้ดี ให้มีแต่สิ่งที่ดี ๆ ติดตัวไป

ถ้าภพชาตินี้แก้ไขได้

ภพชาติต่อ ๆ ไป ก็มีแต่ที่ดี ๆ ตลอดไป

แต่ถ้าแก้ไขไม่ได้

ก็ต้องติดไปแก้ภพชาติต่อไป อย่างนี้ไม่ดี

เพราะฉะนั้นต้องแก้ไขปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุด

๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๕

๑๓๘
จริงตัวเดียว

คนเราจะทำอะไรก็ตาม ขอให้ทำให้จริง

ดูแต่ยาย ความรู้ก็ไม่มี ปริญญาก็ไม่ได้ มีแต่จริงอย่างเดียว ยายยังสร้างวัดได้

แล้วยายพิจารณาดูว่า ที่เขาทำกันไม่ได้ ไม่สำเร็จ เพราะทำไม่จริง เจออะไรนิดอะไรหน่อย ก็ไม่สู้ ทั้ง ๆ ที่เขาจบปริญญาสูง ๆ จบปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

ส่วนยายความรู้ก็ไม่มี

กอข้อก็ไม่กระดิกหู

ไม่จบอะไรสักอย่าง

ยายมีแต่ "จริง" ตัวเดียว ทำได้ ทำสำเร็จ

แล้วยายก็มองไปในอนาคตว่า

คนเราถ้าชาตินี้ไม่จริง ชาติต่อ ๆ ไปก็ล้มเหลว เอาดีอะไรไม่ได้

ฉะนั้นเวลาจะทำอะไร ก็ทำให้จริงตั้งแต่ชาตินี้

๖ มิถุนายน ๒๕๒๖

วันคล้ายวันเกิดคุณยาย ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

๑๓๙
เราเป็นอย่างไร บริวารเป็นอย่างนั้น

เวลาทำงาน

เราต้องทำแบบจริง ๆ จัง ๆ อย่าเหยาะแหยะ

ถ้าเราทำงานแบบเหยาะแหยะ

เราก็จะมีบริวาร มีลูกน้องที่เหยาะแหยะเหมือนเรา

เวลาเราใช้ของ ก็ต้องรู้จักใช้

ถ้าเราไม่รู้จักใช้

เราก็จะได้บริวารที่ไม่รู้จักใช้ของ ไม่รักษาของ

เวลาเราตายไป เราก็จะเจอบริวารอย่างนั้น

เราเป็นอย่างไร บริวารเราก็จะเป็นอย่างนั้น

เราต้องตั้งใจทำงานให้ดี

ใช้ของก็ต้องใช้ให้ดี เราจะได้แต่บริวารที่ดี ๆ

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๔๐
เกิดเป็นคนต้องสู้

เกิดเป็นคนมันต้องสู้

สู้ด้วยการทำความดี

อยู่ที่ไหนก็ตายเหมือนกัน

สู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย

จะตายเมื่อไรก็ไม่รู้ เราต้องสู้

ไม่สบายเมื่อไร แล้วถึงนอน

ยายสู้มาตลอดตอนสร้างวัด

จนเป็นโรคขาดอาหาร

เรายังแข็งแรงอยู่ ต้องสู้

มีอะไรก็ทำไป

อย่าขี้เกียจ

ไม่ไหวเมื่อไร แล้วถึงนอน

๑ ตุลาคม ๒๕๓๕

๑๔๑
สู้ถึงที่สุด

ยายนึกในใจว่า

จะชนะหรือไม่

ก็จะสู้ให้ถึงที่สุด

จะไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ เป็นอันขาด

ใครจะไปไหนก็ไป

ยายก็อยู่ของยาย

ทำวิชชาของยายอย่างนี้

๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

WORLD MEDITATION DAY
6th AUGUST

๑๔๒
อย่าย่อท้อ

เกิดเป็นคน อย่าย่อท้อ

จะทำอะไรก็รีบ ๆ ทำ

เดี๋ยวแก่มาจะทำไม่ไหว

ยายเป็นคนขยัน

ทำโน่น ทำนี่ ทำทั่วทั้งวัด

พักนิด ๆ หน่อย ๆ

พวกเราน่ะ ทำอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็พักแล้ว

๑๙ เมษายน ๒๕๓๕

๑๔๓
ไม่ยอมแพ้

ยายไม่เคยยอมแพ้ต่ออุปสรรคที่มาขวางหน้า

เมื่อจะต้องทำอะไร ยายจะมานะ บุกบั่น

ยายจะพยายามทุกวิถีทาง

เพื่อทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ ให้สำเร็จให้จงได้

ตอนที่ยายล้มป่วย

วันหนึ่งยายมีความรู้สึกว่า ก้าวขาเดินไม่ออก

แต่ใจของยายไม่ยอมแพ้

จึงค่อย ๆ ขยับขา ก็ขยับไม่ออกเลย

พยายามขยับนิ้วทีละนิด ๆ

จนในที่สุด

ยายก็ก้าวเดินได้สำเร็จ

๑๕ กันยายน ๒๕๒๕

๑๔๔
ทำอะไร ทำจริง

ตั้งแต่ยายเข้าวัดมา มีคนดูถูกมากมาย แต่ที่ยายก้าวขึ้นมาได้ขนาดนี้ ก็เพราะทำอะไรทำจริง

ยายคิดแต่จะเอาธรรมะ

คิดแต่จะตอบหลวงพ่อวัดปากน้ำให้ได้

ใจจรดธรรมะ ไม่ถอยเลย

เรื่องอื่น ๆ ยายมองข้ามไป ไม่สนใจ

ใครจะแกล้ง ใครจะดูถูกเหยียดหยาม ก็ช่างเขา

ยายก็ทนได้

ถ้ามัวแต่อิจฉาริษยา แก่งแย่งชิงดีกัน ก็เสียเวลาไปเปล่า ๆ คนที่คิดว่าตัวเองเก่ง ก็มัวต่อสู้กันต่าง ๆ นานา

แต่ยายมุ่งเอาแต่ธรรมะ

ถ้าคนเก่งจริง ไม่ต้องไปสู้กับใคร

ยายไม่เสียเวลาในเรื่องเหล่านี้

จึงมีเวลาค้นธรรมะละเอียดมากขึ้น

๑๗ สิงหาคม ๒๕๒๓

คุณยายให้สัมภาษณ์นักศึกษาในวันมาฆบูชา

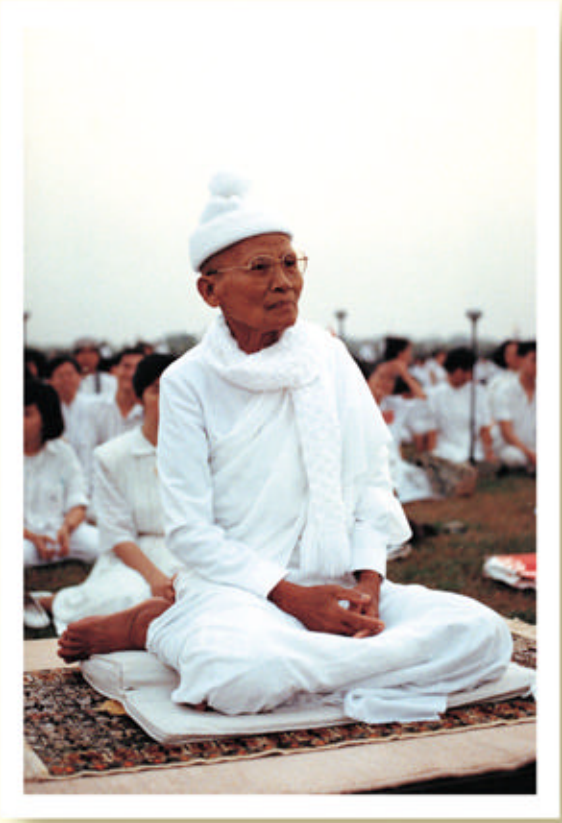

ในพิธีจุดมาฆประทีป : ลานธรรม

๑๔๕
รู้เท่าทัน...ไม่โกรธตอบ

เมื่อเกิดเรื่องหนัก ๆ กับยาย ทุกครั้งยายจะอยู่ในธรรมะมาก ๆ ยิ่งอยู่ในธรรมะมาก ใจยิ่งใส ใจยิ่งใสก็ยิ่งดิ่งวิชชาได้ละเอียดมากขึ้น

ยายจะไม่โกรธตอบคนที่โกรธยาย แต่ยายจะมองต้นตอที่เขาทำให้เกิดเรื่องเหล่านี้ขึ้น

นับตั้งแต่ก่อนจะเข้าวัด ก็โดนโขก เข้ามาบวชทำวิชชาแล้วก็ถูกเขารังเกียจ หาว่าเป็นคนชั้นต่ำ เป็นคนรับใช้เขามา เป็นวัณโรค เป็นคนไม่มีความรู้ ที่อยู่อาศัยก็ให้อยู่ที่สกปรกที่แย่ที่สุด เวลาเอาอาหารมาให้ก็กระแทกให้

เกิดมาภพชาตินี้ ยายโดนมารโขกสับตลอดเวลาเข้าวัดแล้วก็ยังโดนอยู่เรื่อย ๆ จนบัดนี้

แต่ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่มันจะโขกสับยายได้

เพราะเดี๋ยวนี้ยายรู้ทันหมดแล้ว จะไม่ยอมแพ้และพร้อมที่จะปราบมันอีกด้วย

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๕๖
ชนะด้วยบุญ

ทุกอย่าง ใครจะสับ จะโขกอย่างไร

ยายยอมแพ้เขาแต่ข้างนอก

ข้างในไม่ยอมแพ้

พอถึงสุดท้ายก็ชนะทุกอย่างทั้งหมด

เป็นอย่างนี้เรื่อย ๆ ทุกเรื่อง

ข้างในยายสู้ สู้ถึงที่สุด

สู้ด้วยบุญ ไม่ยอมถอยเลย

ข้างนอกก็ดูเหมือนแพ้

แต่ข้างในยิ่งดิ่งธรรมะใหญ่

ยิ่งดิ่ง ยิ่งละเอียด

ในที่สุดก็ชนะด้วยกำลังบุญของยายเอง

๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓

๑๔๗
ชาติสุดท้าย

ยายมาคิดดูว่า ในอดีตชาติใดชาติหนึ่ง เราคงเคยทำสิ่งที่ไม่ดีไว้ แล้วถูกพญามารบังคับให้มีผลมาถึงปัจจุบัน ทำให้ตกเป็นบ่าวเป็นทาสพญามาร ถูกเขาสับเขาโขกเอาอย่างนี้ ที่เขาใช้ให้ไปทำไม่ดีนั้นน่ะ เขาสับเขาโขกเอาละ

เมื่อรู้แล้วว่า ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ตั้งแต่นี้ไปต้องพยายามทำความดีให้มาก ทำความดีให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทำดีให้สุดชีวิตเชียว เพราะเดี๋ยวก็วันเดี๋ยวก็คืนผ่านไปเร็ว ต้องพยายามทำดีเข้าไว้มาก ๆ จะได้หลุดจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร

ชาติหน้าถึงว่าจะไม่ชนะเขาทีเดียว แต่ก็ขออย่าให้เป็นบ่าวเป็นทาสเขาเลย จะได้มีโอกาสสร้างความดีมาก ๆ

เมื่อใดที่เรารู้ว่า เราทำไม่ดี ถูกเขาหลอกใช้สอยเอาแล้ว ก็ตั้งต้นใหม่ว่า ต่อแต่นี้ไปจะต้องไม่ประมาท พยายามทำความดีให้มาก ไม่ท้อแท้ท้อถอย

อย่างโบราณเขาว่า

สี่ตีนยังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง สองขาโด่เด่มันก็ซวนเซไปบ้าง

นี้มันเป็นธรรมดา พลาดไป ซวนเซไป ก็ตั้งหลักใหม่ ทำความดีให้มาก ๆ ล้มแล้วก็ตั้งต้นใหม่ ไม่ยอมท้อถอย คิดว่าเหลือเวลาอยู่ในโลกไม่มากเท่าไร มีโอกาสทำดีได้เท่าไร ก็ต้องทำให้มากเข้าไว้ ภพชาติต่อไปจะได้ไม่ต้องตกเป็นบ่าวเป็นทาสเขาอีก

ถ้าภพชาตินี้เอาชนะได้ ต่อไปก็ชนะทุกภพทุกชาติ ภพชาตินี้จึงสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นจะต้องอดทนและอดกลั้นให้เป็นพิเศษ ต้องมีสติ มีปัญญา ต้องไม่ประมาท ต้องมีความบริสุทธิ์

ทำความดีในภพชาติสุดท้ายนี้ให้ดีที่สุด ที่ไม่ดีอย่าให้มีติดตัวไปได้ ต้องเอาชนะให้ได้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ จะได้ชนะไปจนกระทั่งหมดลมหายใจ

เราทุ่มตัวมาขนาดนี้แล้ว ต้องทำให้ได้
สู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย สู้ยังมีโอกาสชนะ
แต่ถ้าไม่สู้ก็แพ้สถานเดียว
เรื่องอะไรจะยอมตายเปล่า
เราเกิดมาเพื่อจะปราบเขา (มาร)
ไม่ใช่ให้เขามาปราบเรา

๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๕

จุดมาฆประทีป ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๑๔๘
อีกชาติเดียว

อดทนอีกชาติเดียว

อะไรจะเกิดขึ้น ยายก็ทนได้

อดทนเป็นภพชาติสุดท้าย

ต่อไปไม่เป็นอย่างนี้อีกแล้ว

ไว้งานเสร็จแล้วรู้กันว่า ใครเป็นใคร

รู้กันหมด ใครสะอาดบริสุทธิ์มากน้อยแค่ไหน

ตัวยายเอง ยายไม่มีปมด้อย

มีแต่ความบริสุทธิ์

ทุกอย่างจะตัดสินเมื่องานเสร็จแล้ว

ว่าใครทำมาอย่างไร เป็นอย่างไร จะรู้หมด ไม่มีอะไรปิดบังได้

ยายจึงองอาจกล้าหาญตลอดเวลา

เพราะสิ่งที่ยายทำไว้ บริสุทธิ์ทั้งหมด

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๔๙
ตามให้ทัน

ถ้ากลัวจะตามยายไม่ทัน

ต้องรีบทำให้บริสุทธิ์ที่สุด

ต้องมีความเพียร และความอดทน

๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓

๑๕๐
สู้...เงียบ

คนเราสร้างความดี

อย่าคิดว่าง่าย

ต้องต่อสู้

ต้องอดทน และเงียบ

ยายสร้างความดี

ยายสู้ สู้ด้วยความเงียบมาตลอด

ยายใช้บุญช่วย

แล้วยายก็ชนะด้วยบุญ

๑๐ กันยายน ๒๕๓๔

๑๕๑
ต่อสู้ และอดทน

คุณยายสอนสาธุชนที่มากราบขอบารมี ว่า

คนเราจะสร้างบารมี

ต้องต่อสู้

ต้องอดทน

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

หยอดเทียนมาฆประทีป ณ โรงโคมท้ายวัด ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

๑๕๒
ไม่ออกฤทธิ์

ยายอยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำตลอดชีวิต
ไม่เคยออกฤทธิ์* กับท่านเลย
มีอะไรก็ใช้แต่ความอดทน
พอหลวงพ่อท่านดุ ท่านสอน
ก็มีแต่ความอดทน
คิดแต่ทำความดีเรื่อย ๆ ไป
เป็นคนอื่นคงทนไม่ได้อย่างนี้

๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

* ออกฤทธิ์ ในความหมายของคุณยาย หมายถึง การถือตัว อวดเก่ง

◎ อ่อนน้อม ◎

คุณยายปฏิสันถารท่านซิงหวินต้าซือ เจ้าอาวาสวัดฝอกงซาน ประเทศไต้หวัน
ในงานพุทธบูชามาฆประทีป ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๕๓
อย่าเผลอสติ

พวกเราต้องอย่าแสดงฤทธิ์นะ

แม้ว่าตัวเราเองจะมีฤทธิ์

มีงานทำมากน้อยแค่ไหน

ก็อ่อนน้อม อดทนเอาไว้

ผู้ใหญ่ ครูอาจารย์มีแต่ความหวังดีกับเรา

พวกเราต้องจำคำของยายไว้ให้ดี

เอามาอธิษฐานกำกับไว้ว่า

อย่าเผลอสติเรื่องนี้เป็นอันขาด

ไม่อย่างนั้นแล้ว เราจะเสียคน

จะไปได้ไม่ตลอด

จะไม่มีวิชชา ไม่มีความรู้

๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

ตักบาตรบริเวณหน้าอุโบสถ ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๕๔
อ่อนน้อมเสมอ

พวกที่ใช้งานแล้วมีฤทธิ์

แล้วก็เอาฤทธิ์มาแสดงกับคนโน้นคนนี้

อย่างนี้ใช้ไม่ได้

คนที่หลวงพ่อใช้ก็เหมือนกัน

พอท่านใช้ก็มีฤทธิ์มาก

ออกฤทธิ์จนลืมตัว

แต่ยายไม่เคยไปแสดงฤทธิ์กับใคร ๆ เลย

มีแต่ความอ่อนน้อมอยู่เสมอ

๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

๑๕๕
ยอม...เพื่อให้ทุกคนได้บุญ

ยายเป็นคนยอมคนนะ

อยู่ที่ไหนก็ลดทิฐิ

อ่อนน้อมถ่อมตนเสมอ

เราต้องยอมทุก ๆ คน

เพื่อให้ทุกคนทำความดีด้วยกัน

เราต้องอดทน ง้อเขาทุกอย่าง

ง้อเพื่อให้เขาสามัคคีกัน รักกัน

จะได้ทำความดีกันได้

พอเรายอมได้

งานทุกอย่างก็สำเร็จ

สุดท้ายก็ได้บุญกันทุกคน

๒๒ ตุลาคม ๒๕๑๙

คุณยายถวายน้ำปานะแด่คณะสงฆ์ : ข้างอาคารดาวดึงส์

๑๕๖
จะลำบากแค่ไหนก็ยอม

ยายสร้างบารมี มุ่งหวังไปนิพพานเมื่อปราบมารหมดแล้ว

ถ้ายังไม่หมด ยายก็ไม่ยอมเข้านิพพาน

ยายนึกถึงบุญ ชาตินี้ชาติสุดท้าย จะลำบากขนาดไหนก็ยอม ยอมลดทิฐิทุกอย่าง จึงหาคนทำอย่างยายได้ยาก

ไม่ว่าใครก็ตาม ที่มาที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (วัดพระธรรมกาย) ยายยกมือไหว้เขาก่อนเสมอ เพราะที่เขามานั้น ที่ศรัทธายายก็มี มาจ้องจับผิดก็มี

ยายแก่แล้ว คนแก่ทำอะไรก็งก ๆ เงิ่น ๆ

พอยกมือไหว้เขาก่อน แทนที่เขาจะจับผิด เขาก็รับไหว้ยาย เท่ากับว่ายายได้ช่วยปิดนรกให้เขา

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐

๑๕๗
ลดทิฐิ

ยายลดทิฐิทุกอย่าง

เอาทิฐิที่ไม่ดีออกจากใจ

เอาทิฐิที่ดีใส่ตัว

พระทุกรูปในวัดนี้

ยายลดทิฐิให้หมด

ยายลดทิฐิกับคนที่คิดจะสร้างความดีกับยาย

แต่ถ้าใครมีทิฐิชั่ว ๆ คิดชั่ว จะทำให้หมู่คณะแตกแยก ยายก็ต้องพังไปข้างหนึ่ง

๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๔

คุณยายประกอบพิธีเททองคำหล่อรูปเหมือน พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๕๘
ความไว้วางใจ

ยายจะอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่อยู่เสมอ

ยายอ่อนน้อมด้วย

ซื่อตรงด้วย

พูดแต่ความจริง

ไม่กลัวอย่างอื่นเลย

กับผู้ใหญ่ กับหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วยแล้ว

ยายได้รับความไว้วางใจมากที่สุด

๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓

◎ ความสะอาด ◎

ถวายผ้าไตรจีวรแด่คณะสงฆ์ เนื่องในวันคล้ายวันเกิด ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

๑๕๙
รักความสะอาด

ยายเริ่มต้นจากไม่มีอะไร

แต่ยายรักความสะอาด

รักสะอาดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

ยายรบจนกระทั่งที่นี่ (ศูนย์พุทธจักรฯ) สะอาด

ทำให้คนศรัทธาเลื่อมใส

ทำให้ที่นี่เป็นหลักชัย เป็นที่ปฏิบัติธรรมได้

ฉะนั้น

อย่าทิ้งเรื่องความสะอาดที่ยายพยายามรบมานะ

๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๔

๑๖๐
มนุษย์และเทวดาสรรเสริญ

คุณยายเดินไปตรวจวัด เห็นไม้กวาดที่วางไม่เป็นระเบียบ คุณยายบอกให้ไปวางใหม่ให้เรียบร้อย แล้วสอนว่า

ข้าวของต้องเก็บให้เรียบร้อย เกิดกี่ภพกี่ชาติ ก็จะได้เจอแต่สิ่งที่เรียบร้อย

ข้าวของที่เอามาใช้น่ะ เอามาใช้ได้

แต่ใช้แล้วต้องเอาไปเก็บไว้ที่เดิม

ถ้าเราทำอะไรสะอาดเรียบร้อย

เราก็จะเป็นตัวอย่างของความสะอาดเรียบร้อย

ถ้าเราทำอะไรสกปรกรกรุงรัง

ก็จะเป็นตัวอย่างของความสกปรกรกรุงรัง

คนที่ทำอะไรสะอาดเรียบร้อย

มนุษย์ก็สรรเสริญ เทวดาก็สรรเสริญ

๑๙ เมษายน ๒๕๓๕

คุณยายถวายปัจจัยแด่พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๓๕

◎ ระเบียบวินัย ◎

๑๖๑
รักษาระเบียบวินัย

มีความเจริญที่ไหน

ก็ต้องมีความเสื่อมที่นั่น

มีนักปราชญ์ บัณฑิตที่ไหน

ก็มีคนเสื่อมที่นั่น

เมื่อมีคนมาวัดกันมาก

ให้เราช่วยกันรักษาระเบียบวินัยของวัดให้ดีนะ

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๒๔

กฎระเบียบของศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ศูนย์พุทธจักรฯ ขอนำบุญสถานของพุทธศาสนิกชนทุกท่านเป็นสถานที่ที่ต้องการความสงบ สะอาด เรียบร้อย และสำรวม อันเป็นเอกลักษณ์ของพุทธศาสนา จะเป็นปาฏิหาริย์ช่วยกันจรรโลงพุทธศาสนา ให้จรรโลงรุ่งเรือง สืบไป ด้วยการปฏิบัติตามกฎระเบียบดังต่อไปนี้ อย่างเคร่งครัด คือ

๑. ห้ามสูบบุหรี่ตลอดจนไม่นำสิ่งของที่ติดไฟมาใช้ทุกชนิดเข้ามา
๒. ห้ามนำอาหารหรือของขบเคี้ยวมารับประทาน
๓. ห้ามเที่ยวและจับกลุ่มกันทุกชนิด
๔. ห้ามอ่านหรือนำ น.สพ. หรือสิ่งพิมพ์ที่ทำให้ชำรุดเข้ามา
๕. ห้ามเปิดวิทยุเครื่องกระจายเสียง และเปิดเพลงเสียงดัง
๖. ห้ามใช้ยาสูบ หรือ ยาเสพติด ๆ ควรพูดจาวาจาที่เป็นจริงและมีประโยชน์
๗. ห้ามร้องรำทำเพลง หรือแสดงกิริยาละเมิดทุกชนิด
๘. ห้ามเที่ยวพารามีและทำแบบ ตามใจตัวตะหาก
๙. ห้ามปล่อยสัตว์ ภายในบริเวณก่อนได้รับอนุญาต
๑๐. โปรดแต่งกายให้สุภาพ เรียบร้อย และไม่ควรนอนโดยนอนขวางตลอดจนไม่นอนแช่นภายในบริเวณวัด อันเป็นการไม่น่าดู

"บัณฑิตย่อมรับรู้ และปฏิบัติตามระเบียบวินัย"

กฎระเบียบของศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

๑๖๒
เคารพกฎระเบียบวินัย

เราอยู่ที่ไหนก็ตาม ต้องรู้จักกฎระเบียบวินัยของที่นั่น เมื่อรู้แล้วก็ต้องเคารพกฎระเบียบวินัยนั้น เราจะได้อยู่อย่างสบาย

ทุกวันนี้ยายก็ทำตัวเป็นตัวอย่างอยู่แล้ว เมื่อยายมาอยู่วัดปากน้ำใหม่ ๆ ยายศึกษาหมดว่า กฎระเบียบของวัดเป็นอย่างไร แล้วปฏิบัติตามด้วยความเคารพตลอดมา

ยายไม่เคยผิดกฎระเบียบวินัยของวัดเลยแม้เพียงข้อเดียว กฎระเบียบวินัยของหลวงพ่อวัดปากน้ำมีเท่าไรยายปฏิบัติตามได้หมด ไม่เคยล่วงละเมิดเลย มาอยู่ในโรงงานทำวิชชา ยายก็ทำตามกฎระเบียบวินัยทุกอย่างเช่นกัน ยายจึงอยู่ได้อย่างสบายและดีที่สุดด้วย

ไม่เพียงแต่สมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำยังอยู่เท่านั้น แม้หลวงพ่อละโลกไปแล้ว ยายก็ยังเคารพกฎวินัยของวัดไม่เคยล่วงละเมิด หรือกระทั่งปัจจุบันนี้ มาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรฯ ก็ปฏิบัติตามกฎระเบียบวินัยทุกอย่าง และยังพยายามส่งเสริมการทำตามกฎทุกอย่าง

สิ่งไหนที่ทำได้ ทำไป เพื่อรักษากฎระเบียบวินัย

แม้จะเหนื่อยยากเท่าไร ยายก็ทำได้

ขอเพียงแต่ให้เป็นผู้มีกฎ มีระเบียบ มีวินัยเท่านั้น

เพราะฉะนั้น

พวกเราต้องช่วยกันรักษากฎระเบียบวินัย

ยายเหนื่อยมาก ยายแก่แล้ว

ถ้าพวกเราเป็นคนเคารพกฎระเบียบวินัย

แล้วคนอื่นเห็น เขาก็จะทำตาม

เรื่องเดือดร้อนก็จะไม่มี

ต้องช่วยกันแบ่งเบาภาระ

จะได้นำความสุขมาให้แก่ส่วนรวมได้

และเป็นประโยชน์ที่ทุกคนจะได้รับ

๗ มิถุนายน ๒๕๒๓

๑๖๓
ไม่ผิดระเบียบวินัย

เมื่อสมัยยายเริ่มมาเรียนธรรมะใหม่ ๆ

ยายต้องต่อสู้กับอุปสรรคมากมาย

มีคนมุ่งร้ายอิจฉาริษยาบ้าง

กลั่นแกล้งยายบ้าง

แต่ยายก็ไม่เป็นอะไร

เขาจึงจับผิดยายไม่ได้

เพราะยายไม่เคยผิดกฎ

ผิดระเบียบ

ผิดวินัยเลย

๗ มิถุนายน ๒๕๒๓

คุณยายถ่ายภาพร่วมกับพระมหาเปรียญธรรม ๙ ประโยค รูปแรกแห่ง
วัดพระธรรมกาย (พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก) : วิสาขบูชา ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

◎ การใช้สมบัติ ◎

คุณยาย และคณะสงฆ์ ณ อุโบสถ ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๖๔
สมบัติไม่วิบัติ

ยายอยู่ที่ไหน ยายก็รักษาสมบัติที่นั่น

รักษาของคนอื่นให้เหมือนของเรา

ของยายเอง ยายก็รักษา

ของคนอื่น ยายก็รักษา

ภพชาติต่อไป

เราก็จะสามารถรักษาสมบัติของเราได้

และมีคนช่วยดูแลรักษาให้เป็นอย่างดี

สมบัติก็ไม่วิบัติ

๗ มิถุนายน ๒๕๒๔

คุณยายถ่ายภาพร่วมกับสามเณรยุวธรรมทายาท ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๖๕
ใช้ของให้เป็น

มีน้ำต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็นก็เป็นขี้ข้าน้ำ

มีไฟต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็นก็เป็นขี้ข้าไฟ

มีเงินต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็นก็เป็นขี้ข้าเงิน

เมื่อหามาได้แล้ว ต้องรู้จักใช้ของให้เป็น

ใช้ไม่เป็น ก็เป็นขี้ข้าของเหล่านั้นทั้งกะชาติ

ดูแต่เวลายายจะตักน้ำ เอาน้ำไปราดส้วมยังไม่ยอมให้น้ำหกแม้แต่หยดเดียว

ดังนั้นเมื่อจะใช้ของอะไรก็ตาม ให้ดูอย่างยาย

ใช้ให้เป็น จะได้ไม่ลำบาก

ไม่ได้บันทึกวันที่

คุณยายตรวจวัด ปี พ.ศ. ๒๕๓๔

๑๖๖
คุณค่าของเงิน

การใช้เงิน ต้องรู้จักคุณค่าของเงิน ไม่ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่เป็นคนใจใหญ่ใจโต ไม่รู้จักเก็บ อย่างนี้ต้องเป็นขี้ข้าของเงินไปตลอดชีวิต ต้องรู้จักคำนึงถึงเวลาหาเงินบ้างว่า กว่าจะได้มานั้นเหนื่อยยากแค่ไหน

ยายหาเงินมาให้ใช้อย่างเพียงพอ ให้อยู่อย่างสบาย หาทั้งหยาบทั้งละเอียด ต้องเข้าที่ตามสมบัติอยู่ทุกวัน

ถ้าหามาแล้ว บริวารได้กินอยู่อย่างสบาย ได้สร้างบารมีสะดวก ยายก็สบายใจ

ถ้าหาให้ครบตามที่กำหนดไว้เพียงพอ ก็จะได้พักหลับตาบ้าง จะได้มีความสุขในธรรมมากขึ้น

แต่ถ้าหามาแล้ว บริวารเอาไปใช้ไม่คุ้มค่า อย่างนี้หาเท่าไรก็ไม่พอ ต้องเหนื่อยในการหาสมบัติไปจนตาย

จะใช้เงินต้องดูอย่างยาย ใช้ให้คุ้มค่า เงินที่ยายหามาให้ใช้ ต้องใช้อย่างมีประโยชน์มากที่สุด

๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๓

๑๖๗
อย่าให้รั่วไหล

ดูแลงานก่อสร้างให้ดี

อย่าให้รั่วไหลนะ

เพราะเราใช้สมบัติบนหัวชาวบ้าน

เขามี ๕ บาท ๑๐ บาท เขาจบนะ

มีบาทสองบาท สลึงสองสลึง เขาจบขึ้นหัวนะ

อธิษฐานแล้ว อธิษฐานอีก

แล้วมาทำแบบนี้นี่ระวังนะ

เดี๋ยวจะได้บุญไม่คุ้มบาป

๒๕๒๑

คุณยายถ่ายภาพพร้อมอุบาสกผู้บวชอุทิศชีวิต หน้าหอระฆัง
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๔

๑๖๔
ต้องตามดูแลรักษา

ทำอะไร ก็ทำได้

คนดูแลนี่สิสำคัญ ทำอะไรมันต้องคิดก่อน

มีปัญญาทำ แต่ไม่มีปัญญารักษา

อย่างนี้ใช้ไม่ได้

ทำได้ต้องตามดูได้

ดูไม่ได้ก็ไม่ต้องไปทำ

ใครทำอะไรไว้ ต้องตามดูแลรักษา

เมื่อดูแลรักษาไม่ได้ ก็อย่าไปทำ

ดูยายสิ ยายสร้างวัดได้ ยังตามดูแลรักษาได้

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

๑๖๙
จน...หมดตัว

สาธุชนท่านหนึ่ง พาญาติซึ่งติดการพนัน มาให้คุณยายช่วยชี้ทางให้ คุณยายจึงสอนว่า

คุณได้เงินมาเท่าไรก็หมด

บ้านก็ร้อนเป็นไฟ

มีเงินพันล้าน ก็หมดพันล้าน

คนเล่นการพนันทุกคนใจไม่บริสุทธิ์

ฉันก็จะเอา เขาก็จะเอา จ้องจะเอา

ได้เงินก็เป็นเงินไม่บริสุทธิ์

ได้มาก็หมดไป

ตอนแรกอาจจะได้

ตอนหลังก็เสีย ไม่มีทางรวย

ถ้าไม่เล่นการพนันก็จะมีทางรวย

แต่ถ้าเล่นต่อไป แม้มีพันล้านก็ต้องจนหมดตัว

๑๘ สิงหาคม ๒๕๓๔

◎ ปกิณกะ ◎

ศาลาจาตุมหาราชิกา

๑๗๐
แหล่งบุญกุศล

พอยายมาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรฯ

ยายมุ่งหวังอย่างเดียวคือ

ให้เป็นที่สะอาดบริสุทธิ์

เป็นแหล่งบุญกุศล

ให้ทุกคนได้ปฏิบัติธรรม

ได้มีความบริสุทธิ์ติดตัวไปมาก ๆ

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๗๑
เอาชีวิตเข้าแลก

ยายต้องเอาชีวิตเข้าแลกกับการสร้างศูนย์พุทธ-จักรฯ กว่าจะสร้างเสร็จ

พอเกือบเสร็จยายก็ล้มเจ็บ

เจ็บคราวนี้แทบเอาชีวิตไม่รอด

ยายต้องเอาตัวเองเหมือนกับจุ่มอยู่ในบุญตลอดเวลา ถึงรอดได้

ถ้าเป็นผู้เฒ่าคนอื่น

คงเป็นขี้เถ้าไปแล้ว

ตอนนี้ยายก็หายแล้ว

แต่ก็สบายแบบคนแก่นะแหละ

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

๑๗๒
อย่าคิดนำ

เวลาทำอะไรพลาด อย่าคิดนำไปก่อน

เพราะว่าเมื่อคิดนำไปแล้ว มารจะเข้าแทรกผังให้เราคิดได้เป็นเรื่องเป็นราวทันที

ยิ่งคิด ยิ่งมีผลเสียแก่ตัวเราเอง พยายามทำใจให้อยู่ที่ศูนย์กลางกายไปเรื่อย ๆ จะดีกว่า

เพราะปกติ เมื่อผิดพลาด หรือมีอุปสรรคเกิดขึ้น

คนเรามักคิดนำไปก่อน

คิดท้อแท้ คิดหดหู่ คิดท้อถอย คิดแต่ในทางไม่ดี

ถ้าคิดอย่างนี้แล้วใจจะตก มารจะแทรกผังสำเร็จใส่ทันที ทำให้เรื่องที่ยังไม่มีอะไร กลับกลายเป็นเรื่องร้ายทันที ยิ่งคิดจะยิ่งเสีย

ฉะนั้นเมื่อเกิดเรื่อง ให้เราทำใจหยุดที่ศูนย์กลางกายอย่างเดียว แล้วจะสามารถแก้ไขได้

๒๐ กันยายน ๒๕๑๙

อาคารดาวดึงส์

๑๗๓
ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด

คนส่วนมากไม่รู้จักยาย

ยายเป็นคนที่ไม่น้อยใจอะไรเลย

ยายสอนตัวเองตลอดเวลาว่า

ตัวเราเองจะโง่ หรือฉลาด ไม่รู้หนังสือ

จะยากดีมีจนอะไร ก็ช่างมันเถิด ในเมื่อเราเกิดมาแล้ว

คิดแต่ว่า เกิดมาแล้วมีหน้าที่จะต้องทำความดีให้มาก ๆ

ภพชาติต่อไปเบื้องหน้าจะได้แต่ของดี ๆ

ของไม่ดีอย่าได้รู้จักเลย

คิดแต่ว่า ปัจจุบันจะทำดี

เพื่ออนาคตจะได้ของดี ๆ เรื่อยไป

อดีตผ่านมาแล้ว ไม่เคยเก็บมาคิดเลย

คิดแต่ว่า ปัจจุบันจะต้องทำให้ดีที่สุด

เหมือนอย่างเมื่อยายเป็นชาวนา ยังไม่ได้เข้าวัด

ยายมีเพื่อนมากมาย

แต่พอเข้าวัดแล้ว ยายก็คิดอย่างเดียวว่าจะเอาธรรมะ อย่างอื่นไม่ได้คิดเลย เพื่อนมาก ๆ ก็ไม่ได้คิดถึง

พอยายอยู่ในโรงงานทำวิชชา

หลวงพ่อวัดปากน้ำใช้ให้ทำวิชชา

ก็คิดอย่างเดียวว่า จะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์

คือ หลวงพ่อถามอะไรมา จะต้องตอบหลวงพ่อให้ได้ทุกอย่าง

ใจจึงต้องจรดธรรมะจี๋เลย ทำให้วิชชาของยายก้าวหน้ากว่าคนอื่นเขา

พอมาอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ ก็คิดแต่จะทำสถานที่ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้เป็นที่สร้างบารมีได้เป็นอย่างดี อย่างอื่นก็ไม่ได้คิด

พอมาอยู่ศูนย์พุทธจักรฯ ก็ไม่ได้คิดถึงบ้านธรรมประสิทธิ์เลย คิดแต่จะทำศูนย์พุทธจักรฯ ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้เป็นที่สร้างบุญได้มาก ๆ

คิดอยู่แต่เฉพาะหน้าว่า จะทำให้ดีที่สุด เรื่องอื่นไม่ได้คิดเลย

ยายคิดจะทำเฉพาะหน้าให้ดีที่สุด เพื่ออนาคตจะได้แต่ของดี ๆ

๑ สิงหาคม ๒๕๒๐

๑๗๔
จะชวนคนไปสวรรค์ ก็ต้องเชิญมาวัด

เราจะชวนเขาไปสวรรค์ เราก็ต้องชวนเขามาวัด นี่เขาชวนเราออกไปข้างนอก ให้เขาฉุดเราลงคลองนี่

เมื่อตอนสมัยยายอยู่วัดปากน้ำ ยายก็ต้องไปกินข้าวบ้านโน้นบ้านนี้

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเตือนยายว่า

"ลูกจันทร์ กินข้าวพ่อคนเดียว

เป็นหนี้บุญคุณพ่อคนเดียวไม่พอหรือ

ทำไมต้องไปกินข้าวชาวบ้าน"

ตั้งแต่นั้นมา ยายเลยเลิกไปกินข้าวบ้านคนอื่น

พระที่วัดก็เหมือนกัน เมื่อจะรับนิมนต์นอกวัด ยายก็บอกว่า

"ท่านบวชเป็นพระแล้ว ทำไมไม่ชวนคนเข้าวัดจะออกนอกวัดทำไม ถ้าคนเขาศรัทธาเขาก็เอามาถวาย แต่ถ้าเราออกไปข้างนอก คนเขาจะเอามาถวายที่วัดทำไมกัน"

๑๐ มกราคม ๒๕๒๔

อาคารยามา

๑๗๕
ปักรากแก้ว

เออ ! ขอให้เจริญ ๆ อย่าไปไหนเลยนะ

ใครเขาว่าที่ไหนดี ก็ช่างเขาเถอะ

เราปักหลักรากแก้วอยู่ที่นี่แหละ

ปักรากแก้วของเราอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรฯ นี่แหละ

๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

๑๗๖
วางแผนชีวิต

ต้องรู้จักวางแผนให้ดี ดูแต่ยายเองก็รู้จักวางแผนของยายได้ตลอดหมด ทำนาก็รู้จักวางแผน วางแผนจนคิดว่าทำทุกอย่างได้หมด

ยายทำมาตลอดเวลา เวลาอยู่บ้าน ยายเก่งงานมาก วางแผนตั้งแต่ทางบ้านยังเป็นหนี้เขาอยู่ จนกระทั่งมีเงินมีทอง หมดหนี้หมดสินเขาได้

พอเห็นทางบ้านอยู่ได้ พอจะช่วยตัวเองได้แล้ว ก็วางแผนจะเข้าวัด คิดจะไปตามหาพ่อ อย่างที่เคยอ่านในหนังสือ “เดินไปสู่ความสุข” นั่น ตอนนี้คิดจะเข้าวัดแล้ว

พอมาอยู่กับคุณนายเลี้ยบ ก็วางแผนของตัวเองเป็นอย่างดี ทำงานทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยหมด เป็นหูเป็นตาแทนได้

ตอนนี้ก็ไปวัดปากน้ำ ไปเจอคุณยายทองสุก สำแดงปั้น แล้วยังไม่เห็นธรรมะ ไป ๆ มา ๆ พอเห็นธรรมะก็เข้าวัดเลย

ตอนนั้นต้องออกอุบายว่า จะขอกลับบ้าน ถึงออกมาได้ ไม่เช่นนั้นเขาไม่ให้ออกมา ต้องโกนหัวหนีออกมา ช่วยกันกับคุณยายทองสุก

พอเข้าวัดได้เท่านั้น

เรื่องข้างนอกทิ้งหมด

เอาแต่ธรรมะอย่างเดียว

ธรรมะจึงได้เชี่ยวขนาดนี้

๑ มีนาคม ๒๕๒๔

๑๗๗
จากบ้าน

สมัยยายเป็นเด็กอายุ ๑๐-๑๒ ขวบ มีอยู่วันหนึ่ง พ่อยายกินเหล้าเมา พ่อเขาเป็นคนจน นอนใต้ถุน แม่เป็นเศรษฐี นอนบนบ้านกับลูกอีก ๙ คน พ่อบ่นพึมพำ

แม่เลยว่าพ่อว่า ไอ้นกกระจอก

มันเป็นปมด้อยของพ่อที่จน

พ่อโกรธ และถามลูก ๆ ว่า ได้ยินไหมแม่เอ็งว่าพ่อ

ลูกคนอื่นเงียบ แต่ยายไม่รู้เรื่อง เลยพูดออกไปว่า

แม่เขาไม่ได้ว่าพ่อหรอก

พ่อยายเลยแช่งว่า ให้หูหนวก ๕๐๐ ชาติ

ยายกลัวจริง ๆ นะ

เมื่อวันที่พ่อตาย ยายออกไปดูทุ่งนา

พอกลับมาเขาก็ว่า พ่อยายตายแล้ว

ลูกทุกคนได้ขออโหสิกรรม แต่ยายไม่ได้ขอ

ยายนึกแต่ว่า ยายต้องหูหนวกแน่

ยายคิดอย่างเดียวจะขอขมาพ่อ

เรื่องอื่นยายไม่ได้คิดเลย

จนเมื่อยายได้ยินเรื่องหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ยายก็ตั้งใจจัดแจงเรื่องทางบ้านเสร็จเรียบร้อย

ที่นาต่าง ๆ ได้กลับคืนมา

เมื่อบ้านร่มเย็น

ยายก็ออกจากบ้าน

๗ มิถุนายน ๒๕๒๔

อาคารปรนิมมิตวสวัตดี

๑๗๔
คิดแต่จะเอาบุญ

ถ้ามาที่นี่ คิดจะมาเอาบุญจริง ๆ

ไม่มีวันตกกระป๋องหรอก

แต่ถ้ามาแล้วอยากเด่น อยากดัง

อยากเอาหน้า มีชื่อเสียง บ้ากาม

ก็ต้องตกกระป๋องไป

ใครไม่รู้ แต่ยายรู้จักตัวยายดี

ยายถึงรู้จักพวกเราทุกคน เรา ยายก็รู้จัก

ยายรู้จักตัวเองดี

รู้ทั้งอดีตว่า ยายทำอะไร ๆ มา

ปัจจุบันทำอะไร

ถึงอนาคตยายจะได้อะไร

ทะลุถึงพระนิพพานโน่น

ยายรู้หมดแล้ว สมบูรณ์แล้ว

ทางพ้นทุกข์ของยาย ยายเห็นแล้ว

แต่ยายจะมาเกิดอีก กิเลสมันยังไม่หมด

แต่มันเบาบาง ลงมาเกิดล้างกิเลสอีก

ยายเงียบมาตลอด ยายเป็นแบบพิมพ์ที่ดี

พระที่นี่ท่านเลยชอบเงียบ

๒๑ มิถุนายน ๒๕๒๔

๑๗๙
เรื่องไม่ดี ยายไม่เคยคิด

วันนี้ มีคนมาถามยายว่า

ทุกวันนี้ ยายมีทุกข์บ้างไหม ?

ยายตอบว่า “ไม่มี”

เพราะยายคิดแต่เรื่องดี ๆ มาตลอด

เรื่องไม่ดี ยายไม่เคยคิดถึงเลย

ตื่นขึ้นมาก็คิดแต่เรื่องดี ๆ ก่อน

เรื่องไม่ดีไม่ติดในใจยายเลย

ยายสั่งสมแต่ความดี คิดดี มาเรื่อย ๆ

ถ้าเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น ก็รบไปเพื่อส่วนรวม แต่ไม่ได้เก็บเอามาคิด ที่เห็นพูด บ่นคนอื่น ก็เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่ส่วนรวม เมื่อเรื่องผ่านไปแล้ว ก็ไม่ได้เก็บเอาเรื่องเหล่านี้มาคิดเลย

พอนั่งธรรมะ ก็ทิ้งทุกอย่าง

ดิ่งธรรมะอย่างเดียว จึงมีแต่ความสุข

๒๘ ตุลาคม ๒๕๒๕

อาคารปุโรหิตา

๑๔๐
แบบพิมพ์ที่ดี

เออ ! ทำอย่างนี้แหละดี

เรารู้จักเก็บ รู้จักทำ

ทำให้น้อง ๆ ดูเป็นตัวอย่าง

ตอนหลังถ้ายายไม่อยู่แล้ว

เราก็สอนน้อง ๆ ต่อไป

คนที่จะมาทีหลังน่ะมี

จะให้ยายมาบอกมาสอนอยู่ตลอดไปก็ไม่ได้

เราทำถูก เราก็คอยบอกคนมาใหม่

เราเป็นแบบพิมพ์ที่ดีให้คนอื่น

เหมือนที่ยายเคยเป็นมาแล้วนะ

เวลายายไม่อยู่แล้ว เราก็คอยบอกคนอื่นต่อไปนะ

เราทำไปด้วย

เราคอยบอกน้อง ๆ ทำไปด้วย

๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๔

๑๘๑
สิ่งที่ไม่ดี ให้พยายามเลิกทำ

พวกเราจำคำพูดของยายไว้ให้ดีนะ

อะไรที่มันไม่ดีน่ะ

ให้พยายามเลิกทำซะ

ชาตินี้เราเลิกทำได้

เราก็จะไม่มีไอ้ที่มันไม่ดี ไม่ดี

พยายามเลิกทำนะ

ถ้าใครไม่ทำ

ชาติหน้ายายระลึกชาติได้

จะไปดูว่า นี่ ๆ ไอ้เจ้านี่นะ

ยายสอนให้มันเลิกทำไม่ดี

มันไม่เลิก

มันถึงได้เป็นอย่างนี้

๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๔

๑๔๒
พูดดี ๆ อย่าไปด่าไปว่าเขา

คุณยายสอนให้พูดกับน้อง ๆ ที่มาช่วยงานวัดว่า

พวกเราต้องรู้จักพูด

พูดกับเขาดี ๆ อย่าไปด่า อย่าไปว่าเขา

ค่อย ๆ พูด ค่อย ๆ ตักเตือน เขาจะฟังเรา

จะเคารพและเกรงใจเรา

จะมาช่วยเราตลอดไป

แต่ถ้าเราพูดกับเขาไม่ดี ไปด่าไปว่าเขา

เขาก็จะกลัว และไม่กล้ามาช่วยงานอีก

งานเราก็เสีย เขาก็ไม่ได้บุญ

เพราะฉะนั้น เราต้องพูดดี ๆ ไม่ด่า ไม่ว่าเขา

ค่อย ๆ ตักเตือน เขาจะฟังเรา

แล้วเขาจะคิดได้

งานเราก็สำเร็จ เขาก็ได้บุญ

๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๓

วันคล้ายวันเกิดคุณยาย ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ : สภาธรรมกายสากล
(หลังคาจาก)

๑๔๓
ความอยาก ทำให้ทุกข์

ที่เขาเป็นทุกข์กันอยู่ทุกวันนี้

เพราะเขามีแต่ความอยาก

ความอยากนี่แหละทำให้ทุกข์

อยากสวยก็ทุกข์ อยากรวยก็ทุกข์

อยากเด่นอยากดังก็ทุกข์

เพราะยายไม่มีความอยากในสิ่งเหล่านี้ จึงไม่มีทุกข์ ยายมีความสันโดษของยายติดตัวอย่างนี้มานานแล้ว

สิ่งของของคนอื่น ยายก็ไม่อยากได้ พอใจแต่ของของตัวเอง ความอยากในสิ่งต่าง ๆ ไม่มีในใจยายเลย

มีแต่อยากสร้างความดี สร้างเรื่อย ๆ ให้เป็นบุญล้วน ๆ บุญที่สะอาดบริสุทธิ์

ใครจะเป็นอะไรก็ช่างเขา

ขอให้ยายได้ทำแต่ความดีมาก ๆ

ให้คิดแต่ที่ดี ๆ ก็พอแล้ว

๒๘ ตุลาคม ๒๕๒๕

๑๘๔
รักษาใจไว้ดีกว่า

เหตุการณ์ต่าง ๆ มีดี มีเสีย

โลกเราก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว

บางช่วงก็ยินดี ร่าเริง

บางช่วงทุกข์ เครียด กังวล สับสน

โลกจะเป็นอย่างไรก็ช่างเถิด

อย่าไปกังวลกับมันนักเลย

รักษาใจเราไว้ดีกว่า

อย่าไปคิดในสิ่งที่ไม่ดี

แม้เป็นเรื่องของคนอื่น

ถ้าขืนไปคิด มีแต่จะเข้าตัว

เสียอะไร เสียได้ เสียไป

แต่อย่าให้ใจเสีย

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

๑๔๕
คิดได้บ้างไหม

เมื่อยายเด็ก ๆ ยายเดินตามหลังแม่

แล้วก็นึกในใจว่า

เมื่อยายแก่แล้วอย่าได้ลำบากเลย

คนทุกวันนี้จะรู้จักคิดบ้างไหมนะ

ที่ลำบากทุกวันนี้เพราะบาปมันท่วมหัว

เห็นแล้วจะคิดได้บ้างไหมนะ

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

พิธีเทคอนกรีตฐานรากธรรมกายเจดีย์ ณ วัดพร

ระธรรมกาย จ.ปทุมธานี ๑ กันยายน ๒๕๓๙

พิธีปิดทองเสามงคล สร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘

๑๙๖
อย่าดูถูก

เวลาเราไปเจอคนจน

คนขอทาน

คนชั้นกลาง

คนรวย

เศรษฐี

เราอย่าไปดูถูกเขานะ

สมัยยายอยู่นครชัยศรี

มีขอทานมาขอข้าวเปลือก ยายก็ให้ข้าวเปลือก

ขอข้าวสาร ยายก็ให้ข้าวสาร

๑๐ กันยายน ๒๕๓๕

๑๔๗
พอดี พอดี

การจัดอาหาร

หรืออะไรก็แล้วแต่

มากเกินไปก็ไม่ดี

น้อยเกินไปก็ไม่ดี

ต้องให้พอดี ๆ

เอาพอดี ๆ ถึงจะดี

ไม่ได้บันทึกวันที่

๑๔๔
มนุษย์ประเสริฐสุด

มนุษย์เรานี่เก่งนะ

ใครจะเก่งเท่ามนุษย์เป็นไม่มี

เหล็กทั้งท่อนยังเอาไปลอยบนน้ำได้

เกิดเป็นมนุษย์นี่ประเสริฐสุด

ใครจะเก่ง และประเสริฐเท่ามนุษย์นี่

เป็นไม่มี

๑ ตุลาคม ๒๕๓๕

ประวัติย่อผู้รวบรวม

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก ป.ธ.๙

อายุ ๔๘ ปี พรรษา ๑๘

การศึกษาทางโลก :

พ.ศ. ๒๕๑๘ จบการศึกษาปริญญาตรี วิทยาศาสตรบัณฑิต (วนศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม กระทรวงศึกษาธิการ

อุปสมบท :

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

การศึกษาทางธรรม :

พ.ศ. ๒๕๓๕ เปรียญธรรม ๙ ประโยค

หน้าที่การงานทางการคณะสงฆ์ และสังคม :

พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นพระพี่เลี้ยงพระธรรมทายาท

พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นอาจารย์สอนภาวนา

พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรมของคณะสงฆ์ จังหวัดปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย
เป็นพระจริยานิเทศ จังหวัดปทุมธานี
เป็นกรรมการตรวจธรรมสนามหลวง

พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นกรรมการตรวจบาลีสนามหลวง

พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

กราบขอบพระคุณ ขอขอบคุณ และอนุโมทนา

กับผู้มีส่วนช่วยให้ "คำสอนของยาย (ฉบับรวมเล่มและภาพ)" สำเร็จบริบูรณ์

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ

พระครูปลัดภูเบศ ญานาภิญฺโญ	พระมหาสมบุญ สมฺมาปุญฺโญ
พระสุชาติ สุโรจโน	พระนพดล นวคุโณ
พระณรงค์ชัย สิรินาโค	คุณชัยชนะ กิตติโสภาพันธุ์
คุณปรีชา อุ่นรัศมีวงศ์	คุณธีระพล จันทองพูน
คุณนิตินัย ปากแคว	คุณภิณัฐ์ กุศลมานิตย์
คุณปรีชา มหารันต์	คุณสุจิตรา พูนพิพัฒน์
คุณศรีกานดา เบญจพลสิริจิตต์	คุณอนุสรณ์ ทองทา
คุณอัญชุลี ศรีวิเศษ	อาจารย์สุวณีย์ ศรีโสภา
คุณจิรวัฒน์ ภู่เพียงใจ	พ.ญ. ศิวาลัย ธนภัทร
คุณพงศ์เผดิม คู่อรุณ	น.พ. ชัยเสน พานิชสุริยานนท์
คุณอนันต์ กิตติทวีสิน	คุณมณเฑียน จันทร์คงวงศ์
คุณจันทร์ทิพย์ เชียงคำ	คุณสายฝน นันทเวช
คุณนันทิดา คุณปัญญา	คุณนาบุญ ไชโยธา
คุณเปรียญ ชื่นชม	คุณนิ่ม ดีสัน

ผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรชักชวนหมู่ญาติร่วมบุญกองทุนหนังสือ
และท่านผู้มีคุณูปการทุกท่านที่มิได้กล่าวนาม ณ ที่นี้

คำสอนของยาย (ฉบับรวมเล่มและภาพ)

ISBN ๙๗๔-๘๗๙๔๓-๖-๙

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์	พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)	
	พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)	
รวบรวมโดย	พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก ป.ธ.๙	
บรรณาธิการบริหาร	อรนุช ฐิติญาณพร	
กองบรรณาธิการ	อารีพันธุ์ ตรีอนุสรณ์	สยมพร รังษีสกรณ์
	พยุง อินทร์คุ้ม	ประภาศรี บุญสุข
	ชนิดา จันทราศรีไศล	สุนิดา นาคเสน
	ธยานี สุภาวิมล	ขวัญจิตต์ จิตสินธุ
	จารุวรรณ วศินสกุล	จุฑารัตน์ ติลภัทร
	ดุษฎีวรรณ เพ็ชรน้ำสิน	นิรมล เตียงพิทยากร
	นพพร ศรีรุ้งพาณิชย์	ประไพศรี สุภีโพธิ์
	อรเอม เสมอวงศ์	รัตนาภรณ์ ชุณหรัศมิ์
	วัลลภา เหล่าขวัญสถิตย์	
บรรณาธิการภาพ	เสริมสวย ศรีโยธี	
ศิลปกรรม	พระวุฑฒ์ สุวุฑฺฒิโก	ประสิทธิ์ มังคลิกุล
	ชาญชัย พรหมตา	วัลลภ นิลถนอม
ออกแบบปก รูปเล่ม	สุรเชษฐ์ ชำนะไพรี	
ภาพ	ศูนย์ภาพนิ่ง กองการพิมพ์ สำนักประชาสัมพันธ์	
	ชนิป สุขเกษม	พานิช จุฬาวไลวงศ์
พิมพ์ครั้งที่ ๑	๑๐,๐๐๐ เล่ม	
ลิขสิทธิ์	มูลนิธิธรรมกาย	
	๒๓/๒ หมู่ ๗ ต. คลองสาม อ. คลองหลวง	
	จ. ปทุมธานี โทร. ๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓	
พิมพ์ที่	บริษัท ด่านสุทธาการพิมพ์ จำกัด	
	โทร. ๐-๒๙๖๖-๑๖๐๐-๖	

สิ่งที่ยายสอน
จะเป็นสมบัติติดตัวเราไป
จำคำยายไว้
แล้วเก็บรักษาสมบัติ
ที่ยายให้นี้ให้ดีที่สุด
ต่อไปในภายหน้า
จะได้เอาตัวรอด

มูลนิธิธรรมกาย
DHAMMAKAYA FOUNDATION